

Més de 20.000 participants a la primera «Statio Diocesis» de Barcelona

Impressionant reafirmació dels valors de la família

L'acte del dia 18 al Palau Sant Jordi fou molt important. Per primera vegada se celebrava una *Statio-Diœcesis*-Aplec diocesà dels catòlics de Barcelona amb els seus pastors. La família cristiana fou el tema d'aquest primer aplec. L'acte fou, certament, una impressionant reafirmació dels valors de la família. L'organització fou eficient. Amb una publicitat més aviat discreta i amb el suport de Ràdio Estel i del nostre setmanari, la convocatòria va assolir una resposta positiva en amplis sectors de la nostra Església diocesana. El Palau féu el ple. Era un goig contemplar tants milers de persones.

El clima era de festa i de comunió. Però no podem parlar d'unanimitat. La implicació de realitats diocesanes com ara algunes delegacions, associacions i moviments potser no fou prou tinguda en compte pels organitzadors. És un aspecte a revisar de cara la propera edició. Cal que tots els estaments de la diòcesi sentin com a cosa pròpia una trobada així, acceptant també de sacrificar alguns particularismes i prescindint d'alguns prejudicis que els ho puguin impedir. El primer pas, però, està fet i en conjunt ens sembla positiu, malgrat que alguns mitjans d'informació n'han ofert un

tractament parcial o fins i tot distorsionador en pretendre, d'identificar l'acte amb un sector molt determinat, quan cal dir en honor de la veritat que allí coincidiren en gran nombre catòlics de molts sectors i tendències. I el més significatiu: molts milers de persones, de pares i mares de família, de bona gent és a dir, de *poble*, que no sap de disputes intraeclesials, i que allí es va manifestar sense complexos com a poble creient, al voltant dels seus pastors.

Més informació a pàgines centrals.

Nota de premsa de l'Arquebisbat de Barcelona

En relació amb la informació apareguda en algun mitjà de comunicació a propòsit de presumptes irregularitats d'algunes institucions religioses, aquesta oficina de premsa comunica que hi ha un procés canònic obert per a l'aclariment dels fets.

Barcelona, 20 de desembre de 1994

En el proper número:

Text íntegre de la carta de Joan Pau II als infants

Any nou, nou preu

És una necessitat per a *Catalunya Cristiana*, a fi de contrarestar el continuat increment de costos, l'apujar des d'ara el nostre preu de venda de les 175 a les 200 ptes.

Des d'abril de 1992 fins avui, hem anat absorbint per un o altre motiu tots aquells costos de mà d'obra, materials i altres despeses de caire més general, que *Catalunya Cristiana* no ha considerat oportú reflectir en el preu final.

Amb la vostra comprensió, us agraïm per endavant que puguem escurçar les diferències que havíem anat acceptant en els darrers dos anys llargs des de l'última revisió de preu.

Editorial

Acabem un any dur

Les darreries de l'any vell i les primícies del nou ens inclinen a la reflexió. De vegades —i uns més exageradament que altres— acudim a l'eufòria a fi d'evitar-nos un acarament amb nosaltres mateixos que pressentim incòmode. Potser el camí del mig, festa per la joia de viure i memòria de la responsabilitat de viure..., resultaria el més indicat. Cap d'any —i ara ja, una mica, cap de segle— convida a donar gràcies a Déu, que és sempre amb nosaltres, i a ressituar els nostres projectes en la perspectiva de l'Evangeli. Tots hauríem de trobar una estona de pau interior per a aquest exercici personal.

Si mirem enrera un moment, i considerem els fets que han marcat amb més força la nostra vida col·lectiva de l'any 1994, ens adonem que no ho hem tingut gens fàcil.

L'any que estem acomiadant ha estat a Catalunya el

dels incendis més greus que recordem, seguits d'inundacions calamitoses. Recordem amb dolor els germans que hi van perdre la vida i els encomanem a la misericòrdia de Déu... Hem viscut aquestes adversitats com una crida a la solidaritat. No només la que va portar tants ciutadans —i entre ells molts joves— a oferir auxili a les víctimes, sinó també la que exigeix de la societat —i en primer lloc, bé que no exclusivament, dels governants— una revisió de la capacitat de prevenció de les calamitats i de l'ordre de prioritats en les inverteixions.

També ha estat un any particularment difícil pel que fa a alguns aspectes de la vida social i política general d'Espanya. Els fets de corrupció, d'una banda, i la utilització destructiva de la suspicàcia sistemàtica, de l'altra, han produït una certa erosió de la confiança en les institucions democràtiques que ens cal superar decidida-

ment. També en aquest terreny de la vida pública s'han sentit veus que, com va escriure monsenyor Josep Guix, bisbe de Vic, traspuen tics de la política anticatalana... Fem nostre el desig del prelat vigatà: que els «nostres detractors habituals ens deixin en pau» i que «nosaltres mantinguem la calma i el seny».

En el context mundial, és trist haver d'acabar l'any sense veure resolta la convivència a Bòsnia, ni a Txetxènia, ni a Chiapas... Mayor Zaragoza, president de la UNESCO, invocava, fa pocs dies, a Barcelona, davant un bon nombre de líders religiosos, la «transició a la pau» que ha de substituir «la raó de la força per la força de la raó». Però la raó de la força és encara el recurs més usat en la majoria de conflictes.

Sobre aquest fons obscur resplandeix la nostra esperança en la salvació de Jesús, Déu amb nosaltres.

Tribuna

Dalai Lama

«Totes les branques del budisme reconeixen la secularitat com un mal inevitable en el camí cap a la Il·luminació.

El cristianisme, en canvi, veu la pròpia secularitat com el Camí ja il·luminat per la pròpia

Transcendència (Déu mateix)»

Jordi Bassas i Ribalta
escriptor i teòleg

Per a molts, aquesta fascinació envers les místiques orientals, com per exemple el budisme tibetà, seria a causa d'una pèrdua d'espiritualitat del món occidental, per culpa del materialisme creixent. Però, no hi acabo d'estar del tot d'acord. Penso, més aviat, que no es tracta tant d'una pèrdua de valors espirituals, com d'una manca d'espiritualització dels afers temporals. M'explico. Avui, al cristià de les nostres latituds li és molt difícil, per no dir gairebé impossible, trobar Déu en los *pucheros* —com deia Teresa de Àvila—, perquè, en general, no s'acaba de creure que pugui trobar-l'hi. En llenguatge més tècnic, ho diríem així: el cristià occidental està perdent el sentit de la transcendència.

Pot semblar un contrasentit, però aquesta pèrdua de la transcendència, molts cops va

de bracet a un excés d'espiritualisme. Perquè, si en la materialitat quotidiana dels *pucheros*, no som capaços de trobar-hi Déu, la temptació és iniciar la recerca en el camí de les abstraccions: des de complicats mètodes de *meditació transcendental*, fins a declaracions genèriques d'altruïsmes i solidaritats envers grups de gent com més llunyana de nosaltres millor. Aleshores, l'amor al proïsme és desvirtuat en el seu significat precís d'estimar el *pleistos* (el més proper, en grec) i es converteix en pura generalització.

Els *pucheros* teresians, en la seva quotidianitat, defineixen allò que és específic de la mística cristiana, en relació amb altres místiques exòtiques que poden ser molt suggestives: mostren la dimensió eminentment secular de la mística cristiana, a diferència de les al-

tres. El Dalai Lama, amb la seva fascinadora personalitat, pot haver entusiasmat molta gent de bona fe, i fins i tot haver-los proporcionat beneficis anímics de gran valor; però la mística dels *pucheros* hi és absent totalment.

Totes les branques del budisme —el *mahayana* (Camí Gran), el *hinayana* (Camí Petit), el *tibetà* (Camí del Diamant)— reconeixen la secularitat com

un mal inevitable en el camí cap a la Il·luminació. El cristianisme, en canvi, veu la pròpia secularitat com el Camí ja il·luminat per la pròpia Transcendència (Déu mateix). Els *pucheros* són metàfora d'un veritable encontre místic, no pas d'un simple ritual de purificació. La secularitat cristiana, amb les seves penes i alegries, ja és el nucli mateix de la santificació.

«... l'amor al proïsme és desvirtuat en el seu significat precís d'estimar el pleistos (el més proper, en grec) i es converteix en pura generalització»

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabè, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Josep Samper i Carlos Agúado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggari 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35.

Impressora: Publiograf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79. Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Restà d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

Vaticà

Responen a la que Joan Pau II va escriure a tots els infants del món

Un grup d'infants espanyols respon al Papa

MADRID.— Un grup d'infants ha estat àgil i no ha trigat a respondre al Papa, tot contestant la carta que Sa Santedat va adreçar la setmana anterior a tots els infants del món. En aquest cas, els qui s'han adreçat a Joan Pau II donant-li gràcies i oferint-se per pregar per la pau en el món com el Pontífex va demanar, són els pertanyents a Codec, una associació juvenil creada el 1982 per un grup de pares del barri de Chamartín, a la capital d'Espanya.

S.M.

Els infants han enviat felicitacions de Nadal al Papa, com agraïment per la carta que Joan Pau va adreçar a tots els infants invitant-los a pregar per la pau i per la família, en què li desitgen felicitat en aquestes festes, i li ofereixen pregàries per la pau.

El 15 de desembre, Joan Pau II fou el primer Papa en la història de l'Església que envia una carta als infants de tot el món, amb motiu del Nadal i del cap d'Any Internacional de la Família, en què els invita a pregar per la pau a la terra. En la seva carta, el Papa recordava als infants que «l'home no pot viure sense amor» i que «estem cridats a estimar Déu i el proïsme».

En la seva felicitació els infants asseguren al Sant Pare que pregaran per la pau. José María, de 13 anys, li desitja «en nom de tots els infants un felicitat i sant Nadal, en el qual ens proposem fermament pregar i sacrificar-nos per la pau». Juanjo, de 10 anys, també asse-

gura que pregarà perquè no hi hagi guerra en el món: «Benvolgut Sant Pare, et desitjo un felicitat Nadal. A mi m'agrada l'esport com a tu, i pregaré per la pau». Alguns infants desitgen en l'escrit que els més petits no sofreixin el proper any. Així, Alexandre, de 10 anys, vol «que no hi hagi infants abandonats pels carrers, ni venent mocadors de paper, i que no hi hagi pobres, i prego perquè això sigui realitat».

Luis, de 13 anys, diu al Sant Pare que prega perquè el racisme desaparegui del món i perquè «el món sencer avanci pel camí del cel». Han estat molts els infants que han confeccionat, pintat i acolorit les felicitacions de Nadal, representant l'escena del Nadal, envoltada de personatges característics del Pessebre com el Reis, els pastors o els àngels. Antonio, de nou anys, envia un dibuix al Pontífex amb motius nadalencs i li desitja Bon Nadal amb especial efusió: «Que t'agradi molt el dibuix. T'estimo molt. Bon Nadal».

Alguns infants pregunten al Papa com viu

El Papa i els infants coincideixen en el desig de pau i alegria a tot el món

en el Vaticà. Uns altres, com Eduardo, de 8 anys, li escriuen que pregaran «perquè els de Bòsnia estiguin bé». Tots agraeixen al Papa el gest d'enviar-los una carta especialment dedicada a ells.

Les cartes han estat enviades a través de l'associació juvenil Codec —Centre d'Ori-

entació d'Estudis Castella— formada per un grup de pares del madrileny barri de Chamartín, que s'encarrega d'ocupar el temps lliure dels infants especialment els caps de setmana. Les activitats de l'associació juvenil són principalment esportives i els seus equips competeixen en distintes lligues municipals.

«L'home de l'any» ha demostrat lideratge moral en una època de declivi dels valors espirituals

La revista «Time» nomena Joan Pau II home de l'any

WASHINGTON.— El papa Joan Pau II ha estat elegit home de l'any per la revista *Time*, un ritus anual del periodisme americà des que l'aviador Lindberg rebés el 1927 la primera distinció.

J.L.

Segons el setmanari, Joan Pau II ha demostrat una gran rectitud i sentit del lideratge moral en una època de declivi dels valors espirituals. «El Papa ha explicat vigorosament la seva visió de la vida santa i ha urgit al món a seguir-la. Per aquesta rectitud, o temeritat com dirien els seus detractors, ell és l'home de l'any de la revista», assenyala la publicació nord-americana per justificar els mèrits d'un pontífex de l'Església catòlica que no té en els Estats Units la mateixa influència que en els països catòlics. «Molt pocs dels seus predecessors en els darrers 2.000 anys han parlat de la vida

santa tan sovint i amb tant de vigor com ha fet ell».

Time destaca també com a grans èxits del pontificat de Joan Pau II la recent publicació de les seves meditacions i el catecisme revisat, «el primer document extens publicat des del segle XVI i potser la fita més durable del papat de Joan Pau II».

La revista relata com exemple del lideratge i força moral del Papa la seva oposició rotunda a una proposta dels EUA en la conferència sobre la població celebrada al Caire el passat mes de setembre. Atès que considerava que aquesta mesura fomentaria la pràctica de l'avortament, Joan Pau II es va oposar amb totes les seves forces i influències per aconseguir —amb èxit— que no resultés aprovada en el fòrum internacional. El Papa succeeix els quatre pacificadors elegits el 1993 homes de l'any: Arafat, Rabin, Mandela i De Klerk. La revista anuncia la seva elecció a portada i inclou un perfil a tall de llista de mèrits així com una entrevista sempre que el personatge hi accedeixi.

El Papa va recomanar evitar el consum excessiu en el Nadal

C.C.

ROMA.— El Papa va recomanar a tots els cristians que evitin caure en la lògica del consumisme nadalenc i s'enrecordin dels que en troben en la indigència.

«Que els regals als amics i a les persones volgudes no siguin mai un agravi per als pobres i per als necessitats», va demanar Joan Pau II en adreçar-se als milers de fidels congregats a la plaça de Sant Pere per al rés de l'àngelus.

El Pontífex va assenyalar que el regal és «un senyal alegre d'amor», però va advertir als fidels que, en seguir aquesta tradició nadalenca, no oblidin el qui es troba en la indigència i «viu tal vegada no lluny de casa teva».

«Quantes situacions de tristesa, d'injustícia, de violència i de soledat esperen dels fidels una presència que sigui alleugeriment i esperança per a tots», indicà el Sant Pare que, com tots els anys, va assegurar els captaires a la seva taula durant aquests dies.

En la nostra propera edició donarem una resumida informació sobre les activitats del Sant Pare durant les festes de Nadal.

AVANÇ DE LA PROGRAMACIÓ

ITINERARIS 1995

ITINERARIS PENSATS AMB TOTA CURA

- per aprofitar els temps al màxim, sense pressa
- per conèixer bé els països i els llocs visitats
- per gaudir de les belleses naturals
- per assaborir l'arqueologia, l'art, la cultura
- per visitar i saludar les Esglésies locals.

GRUPS DE VIATGE MOLT AGRADABLES

- integrats per amics actuals o, ben segur, futurs
- fent reunió abans i després de cada viatge
- amb uns interessos bàsicament comuns

UNA BONA DIRECCIÓ, RESPONSABLE I EFICAÇ

- des del punt de vista tècnic de la nostra agència
- per l'experiència del cap de grup (tour leader) del Amics de CC, que acompanya cada viatge/pelegrinatge

ASSISTÈNCIA CULTURAL I ESPIRITUAL

- garantida, quan cal, per gules locals escollits
- complementada pel mossèn que acompanya sempre cada grup
- amb celebracions de l'Eucaristia a llocs adients i amb preària diària

TERRA SANTA

Viatge com a «pelegrins de la Paraula» al país on va néixer i va créixer Jesús; on va viure i va acomplir la nostra redempció, i on va crear i impulsar la seva Església.

Tot un recorregut per la Judea i la Galilea; amb estades a Jerusalem i a Natzaret.

Visites: Betlem, Betània, Ain Karem, mar Morta, Jericó, Jordà, Genesaref, Cafarnaüm, Canà, Tabor, Akko, Carmel, Cesarea Marítima, etc.

Del 15 al 24 de març.

Del 15 al 24 de maig.

Del 10 al 19 de juliol.

Del 4 al 13 d'agost.

Del 18 al 27 d'octubre.

Del 1 al 10 de desembre (Puríssima).

Del 27 de desembre al 5 de gener

(cap d'any).

TAILÀNDIA

el món siamès

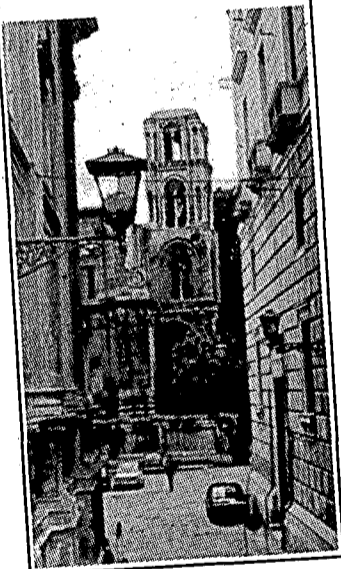
Del 20 d'abril a l'1 de maig
 Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient

SICÍLIA/MALTA

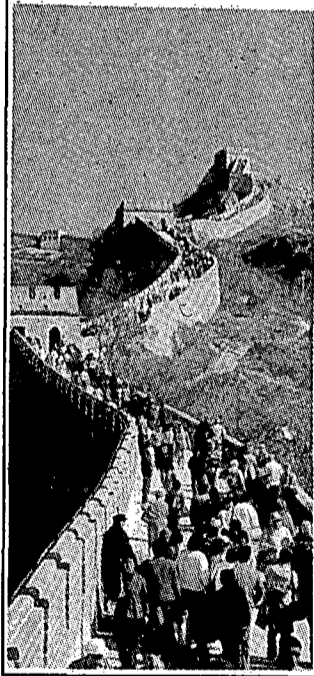
illes del Mediterrani

Del 2 al 13 de juny
 Arrel de civilitzacions i implantació del cristianisme

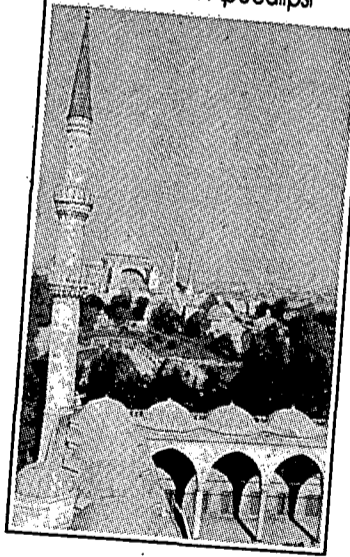
Els tresors de LA XINA

De l'1 al 18 d'agost
 Un itinerari selecte per l'antic i gran imperi

RUTA DE SANT PAU (Turquia i Grècia)

Del 20 de setembre al 8 d'octubre
 Seguint els indrets de l'expansió apostòlica i les esglésies de l'Apocalipsi

MARROC

illes del Mediterrani

Del 7 al 18 de novembre
 Un país per anar a conèixer al natural

VIATJANT AMB «CATALUNYA CRISTIANA» PODEU FER MOLTS I BONS AMICS

FE, CULTURA I PENSAMENT

Així són els viatges de «CATALUNYA CRISTIANA»

PER INFORMACIÓ:

Amb l'assistència tècnica de

UE ULTRAMAR EXPRESS

Associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A.
 08010 Barcelona

Telèfon: **301 37 18**

Fax: **302 32 64**

Han estat enviades més de 500 tones de medicaments a 70 països de tot el món

«Ajuda al Tercer Món», 25 anys de solidaritat

PAMPLONA.— L'organització Ajuda al Tercer Món-Medicaments, de Pamplona, ha complert els seus primers 25 anys d'existència, en els quals nombrosos voluntaris han treballat en la classificació i preparació de medicaments, per al seu posterior enviament a organitzacions benèfiques que treballen en el Tercer Món.

El resultat d'aquests 25 anys és l'enviament de 510 tones de fàrmacs a 70 països d'arreu del món, amb un valor superior als 4.000 milions de pessetes.

tics i el suport de Càritas Diocesana, la delegació de Missions —que va cedir el local— i Missió Diocesana. El 20 d'agost del 1969 les missioneres de Crist Jesús s'en-

medicaments i les Organitzacions no governamentals que els sol·liciten, a més de realitzar l'enviament del material.

Entre 50 i 60 tones anuals

Cada any es reben entre 50 i 60 tones de medicaments, que al final es convertiran en unes 16 o 20 tones, ja que no es classifiquen els fàrmacs començats, els caducats o

de propera caducitat, o els que tenen aspecte d'estar en mal estat.

Ajuda al Tercer Món-Medicaments compta amb les aportacions econòmiques de Càritas, Govern de Navarra, Secretariat de Missions, Missió Diocesana, particulars i dels qui reclamen els medicaments, que paguen un 50 per cent de les despeses d'emballatge i preparació.

La generositat de més de 136 voluntaris en el seu local de l'arquebisbat, i de 118

persones i organitzacions en 69 localitats que envien els seus medicaments des de tot Espanya, ha fet possible que cada 1.000 ptes. gastades en preparació generin 55.200 ptes. de medicament (a preu de magatzem). O el que és el mateix, per cada mil pessetes que paga el destinatari de l'ajut, rep medicaments per valor de 110.400 ptes. (SIC)

duien el primer paquet de 15 quilos per a la seva missió al Zaire.

Des d'aleshores un equip de voluntaris, en torns de matí i tarda, de dilluns a divendres, treballa en la classificació i preparació de medicaments que es recullen, principalment, a les farmàcies, tant de Navarra com de la resta d'Espanya. També fan una tasca d'intermediaris entre els qui lliuren els

Ajuda al Tercer Món-Medicaments va ser creada l'agost de 1969, quan un equip de cinc seglars, entre ells diversos farmacèutics, exposà la idea de posar en marxa un centre de classificació de medicaments a l'aleshores arquebisbe de Pamplona, el cardinal Arturo Tabera. Aquest projecte també va comptar amb la col·laboració de diversos farmacèu-

Causa de la desesperança actual, segons monsenyor Osés

La manca dels valors morals

OSCA.— A la recerca de la moral perduda és el títol d'un article que el bisbe de la diòcesi, Mons. Javier Osés escriu en una revista religiosa *Noúcias Obreres*. En ell afirma que la causa principal de la desesperança en la nostra societat és la pèrdua dels valors morals.

«Estem sumits en una preocupant crisi moral. Hi ha crisi en els camps econòmic, social, polític i també moral», assenyala el prelat.

Mons. Osés explica que «d'una banda es contemplen els ànims i les esperances davant els cops mortals que rebem a diari els ciutadans amb la

ininterrompuda sèrie de casos de corrupció; i per l'altra, estem obligats a reconèixer que la causa principal d'aquesta desesperança és la manca dels valors morals que haurien de constituir la nostra personalitat per reconstruir una societat en la rectitud ètica i moral».

El bisbe apunta que cal crear un clima que promogui aquests valors, els anunciï, defensi i no permeti que siguin menystinguts o s'hi jugui en espais tan influents com són l'ensenyament i els mitjans de comunicació». (SIC)

Espanya

Un any més es publica l'agenda «Latinoamericana»

C.C.

MADRID.— A finals d'any, són moltes les agendes de tot tipus i mides que s'ofereixen al possible comprador. Totes elles amb la pretensió de ser en primer lloc un instrument pràctic, àgil...

És el cas també de *Latinoamericana 95*, una agenda editada pels Comitès Óscar Romero de l'Estat espanyol, i que pretén a més convertir-se en «signe de comunió, esperança i identitat a favor dels pobles del continent Llatinoamericà», segons ens expliquen els membres del Comitè Cristià de Solidaritat amb Amèrica Llatina, encarregats de la seva distribució.

Aquesta agenda es distribuirà aquest any per 21 països (amb l'ampliació a Paraguai, Perú i Puerto Rico), en 6 idiomes diferents (per primera vegada en anglès i català), gràcies sobretot a la col·laboració de més de 80 entitats, organitzacions populars, congregacions religioses... que l'editen i distribueixen. És un símbol de militància, no sols pels seus continguts (recull el millor de la mística llatinoamericana, materials útils per educadors, mestres, animadors de grups, agents de pastoral...) sino, sobretot, pel treball de difusió que sobre ella es munta.

Elements tots ells que la converteixen en el llibre llatinoamericà més difós dins i fora del continent. Des de la introducció, aquest any a càrrec del bisbe Pere Casaldàliga, fins al martirologi llatinoamericà més complet, passant per articles de Jon Sobrino..., adreces útils, bibliografia bàsica sobre la figura de monsenyor Romero (en el 15è aniversari del seu assassinat), el testimoni de l'Església llatinoamericana en boca dels seus protagonistes. El preu de la venda al públic va destinat íntegrament a la Solidaritat amb Amèrica Llatina.

Institut de Tècnica Ortopèdica

Plantilles	Òrtesis
Faixes a mida	Pròtesis
Pròtesis de mama	Cotilles

(Es fan pressupostos per a la Seguretat Social i altres entitats asseguradores)

Visites: De dilluns a divendres de 10 a 14 i de 17 a 20 h.
Dissabte de 10 a 12 h.
Hores convingudes

Cabanes, 28, baixos - Tel.: 442 07 65 - 08004 Barcelona

Internacional

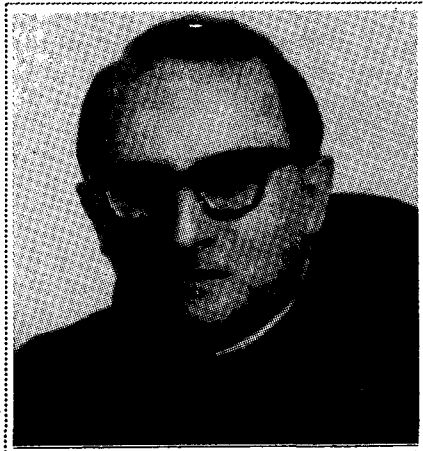
La revista internacional «Espero Katolika» li dedica vuit pàgines

Ha mort l'anomenat «pare Esperanto»

Manuel Casanoves i Casals
cmf.

FORLI (ITÀLIA).— En realitat es deia Albino Ciccanti, i era un framenor italià de 64 anys. El seu bon humor i la seva simpatia eren encomanadissos. Tant els catòlics de Polònia com els luterans de Suècia, escoltaven embadalits aquell freret amb l'hàbit franciscà que els venia a parlar del Pobrissó d'Assís.

Havia fet un gran apostolat escrivint articles, predicant, donant conferències, parlant per ràdio, i tot això a més de trenta països, des dels Estats Units fins a Austràlia, passant per la BBC de Londres i per

gran part d'Europa.

I, com que sempre i a tot arreu parlava en la llengua internacional esperanto, fou conegut com el «pare Esperanto». I, com que sovint aconseguia que les línies aèries li cedissin un lloc buit, també fou anomenat «pare Aviostop».

La revista internacional *Espero Katolika* li dedica vuit pàgines i diu d'ell a l'editorial: «Malauradament, la vida ens porta també moments difícils: un dels darrers, un dels més dissortats, ha estat la mort del pare Albino Ciccanti. Preguem per la seva ànima i donem gràcies al Senyor pel regal que ens va fer amb el P. Albino.»

Dos nous cardenals africans

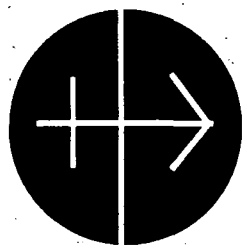

Mons. Emmanuel Wamala, arquebisbe de Kampala —en la fotografia— i Mons. Àrmand Razafindatandra, arquebisbe de Antananarivo, Madagascar, foren nomenats cardenals pel papa Joan Pau II. L'Església africana compta amb 15 cardenals i amb més de 400 bisbes locals.

Multitudinària rebuda al cardenal Jaime Ortega

L'HABANA.— Desenes de milers de persones van fer una apoteòsica rebuda a la catedral de L'Havana a l'arquebisbe de la capital cubana, monsenyor Jaime Ortega recentment incorporat per Sa Santedat el Papa al Col·legi cardenalici. Monsenyor Ortega és el primer cardenal cubà nomenat pel Vaticà des del triomf de la revolució comunista de Fidel Castro el 1959. Banderes cubanes i del Vaticà saludaren l'arribada del cardenal al temple, on la multitud va interrompre amb llargs aplaudiments una dotzena de vegades l'homília, en la qual Jaime Ortega repetí, amb més entusiasme que mai, el seu missatge d'esperança i de reconciliació.

AJUDA A L'ESGLÉSIA
NECESSITADANADAL ÉS COMPARTIR
NADAL ÉS ESTIMAR

PARES I CATEQUISTES!!

El millor regal per a la preparació de la
Primera Comunió i la diada de Nadal

LA PARAULA DE DÉU A L'ABAST DELS INFANTS

«DÉU PARLA ALS SEUS FILLS»

Una «petita Bíblia» molt entenedora, amb dibuixos que omplirà de goig a qui la rebí, a un preu molt mòdic. Ptes. 250,- exemplar

INFORMACIÓ I COMANDES:

Ajuda a
l'Església
Necessitada

C/. Luis Antúnez, 24, 2n
Tel. 237 37 63 - 08006
BARCELONA

28 milions d'exemplars
repartits per tot el món

CAMPANA
del ROSARIO

«Bajo tu amparo nos acogemos»

Es un librito con meditaciones sobre cada uno de los quince misterios del Rosario. Miles de creyentes católicos y ortodoxos rezan diariamente el Rosario bendecido por el Papa.

Rezo ECUMÉNICO
del ROSARIO

Con su DONATIVO
700 Pts.

Ud. adquiere el librito
«Bajo tu amparo nos
acogemos» y un Rosario
bendecido por el Papa.

Y, ADEMÁS, podremos enviar
en su nombre gratuitamente:

Este u otro librito
a Rusia

AYUDA A LA IGLESIA NECESITADA

Luis Antúnez, 24, 2º 2ª - 08006 BARCELONA - Tel. 237 37 63

- Desearía recibirRosario(s)
 Desearía recibir más información sobre la Campaña del Rosario
 Envío.....Pts. como DONATIVO

Nombre y Apellidos.....
 Calle y número:.....
 Ciudad y Código Postal.....

II Jornada de Pastoral Penitenciària:

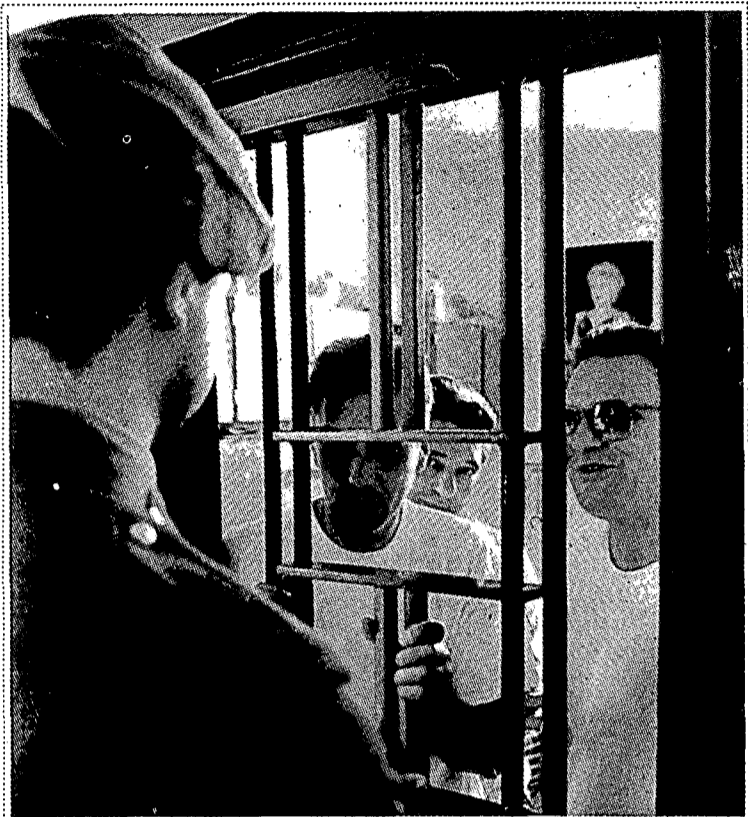
Lleida

La presó no rehabilita

Jaume Bofarull
Pastoral Penitenciària

LLEIDA.— Promoguda pel Secretariat de Pastoral Penitenciària de Catalunya i organitzada per l'Obra Mercedària, va tenir lloc en aquesta ciutat, la celebració de la II Jornada de Pastoral Penitenciària.

En el bell recinte de la Seu Vella es van aplegar més d'un centenar de persones procedents de tot Catalunya i compromeses en les tasques d'apostolat a les presons. La Jornada va començar amb una intervenció de Ramon Prat que va oferir una estimulació reflexiva sobre l'esperança, possible —va dir—, d'ençà que Jesús de Natzaret ha entrat a ocupar un lloc en la història. Només algunes actituds negatives —pactar amb la injustícia, el voler-se salvar sol, la por d'estimar...— la podrien malmetre o fer-la inviable.

Les presons encara avui presenten grans mancances

que sigui substituït pel de Pastoral de la Justícia i de la Llibertat. Per ajudar a corregir aquestes i altres mancances, cal intensificar la formació que no és una moda i pot ser una coartada, sinó que és una necessitat. Per dotar d'eficàcia aquesta via formativa s'ha creat una Escola de Formació que està treballant en aquesta dimensió.

Completa la densa jornada matinal en Jesús García, mercedari i capellà del centre penitenciari de Ponent. En la seva intervenció va destacar l'estudi sociològic entre les recluses del centre de dones de Lleida.

Un cercle infernal de marginació femenina

L'estudi revela que el 80 per cent de la població femenina del centre és reclusa pel delictes de tràfic i consum de drogues. Un 10% ho és per violència domèstica i la resta per altres causes diferents. És verificable com s'ha anat construint un cercle infernal de marginació femenina: pobres, droga, prostitució. Les minories ètniques (negres, magrebines, sud-americanes) fan augmentar progressivament la població reclusa i actualment representen ja un 35 per cent. L'estudi aporta dades molt interessants sobre el nivell socio-familiar, professional, sanitari i penal. Són significatives les respostes sobre el fet religiós. Es declaren catòliques un 90%, si bé un 65% afirma ser poc practicant. Un 10% manifesta professar altres confessions. Consideren molt important la religió i l'acció del capellà el 70% i poc important, un 10%.

A les sessions de la tarda hi van assistir el bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla, que va clausurar la jornada i va presidir l'Eucaristia.

La ponència va tenir per lema *El voluntariat de presons a Catalunya* a càrrec del director general de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació, Ignasi García Clavel, que abans d'assumir responsabilitats de govern, havia format part d'un grup de voluntariat cristià a les presons.

Amb un llenguatge planer va iniciar la seva intervenció manifestant la creença que s'ha avançat en alguns aspectes del funcionament de les presons i del tractament dels presos, així com en la regularització de la presència dels voluntaris, però també va reconèixer l'existència d'algunes deficiències resistents atribuïbles en bona part a factors ambientals i socials no controlables, a les pròpies limitacions d'alguns dels responsables i també a la limitació dels recursos econòmics disponibles. Va ressaltar la identitat i el paper del voluntari. De tal manera que en la hipòtesi que si les necessitats de les presons estiguessin cobertes —que no ho estan— per tot el personal necessari, la presència del voluntari continuaria sent insubstituïble.

¿Rehabilita la presó?

A preguntes dels assistents va exposar el difícil tema de la rehabilitació. La societat confia una bona part d'una possible rehabilitació a la presó. Però el director general llença una pregunta inquietant: «¿la presó, serveix per a la rehabilitació?». Ara com ara la resposta no pot ser positiva, cosa que a molts fa pensar en la conveniència de cercar alternatives a les actuals institucions penitenciaris.

Heus ací una tasca fascinant que es troba en el centre de les preocupacions de molts i que demana un gran debat entre tots els sectors públics.

Per una pastoral de la Justícia i la Llibertat

Andreu Oliveras, capellà del Centre Penitenciari de Quatre Camins posara de manifest alguns

dèficits de la Pastoral Penitenciària a casa nostra, uns atribuïbles a les inevitables deficiències de les persones que s'hi dediquen i altres derivats d'un mal planteig estructural i estratègic —en algunes diò-

cesis la Pastoral Penitenciària no ha trobat el seu lloc en la pastoral de conjunt—. El mateix nom de Pastoral Penitenciària, creu que no reflecteix la riquesa de l'acció dels cristians a les presons i proposa

Barcelona

Conferència de Jon Sobrino

«El poble crucificat somia amb la vida digna i justa dels pobres»

«Construirem un món nou des dels béns socials de l'amor, de la veritat i de l'esperança», va manifestar el teòleg Jon Sobrino de la Universitat Centramericana (UCA) d'El Salvador, en la conferència pronunciada recentment a Barcelona organitzada per Cristianisme i Justícia.

Diferències injustes

Amb una gran afluència de públic, el teòleg va fer, en primer lloc, un diagnòstic de la realitat, subratllant la seva càrrega de negativitat. Sobrino es va preguntar per l'estat de la espècie humana, perquè actualment «hi ha una part de l'espècie humana que comença a no existir en la pràctica». Segons el teòleg, «ja no es parla de mà d'obra barata, sinó de mà d'obra sobrant. Una població sobrant enclavada en el Tercer Món».

Jon Sobrino va constatar les grans i injustes diferències entre rics i pobres. En aquest sentit, «parlar de

germans i germanes i encara més de fills i filles de Déu crec que és de mal gust», va ironitzar.

Solidaritat

Sobrino va criticar també el neoliberalisme econòmic, perquè «no és humà. La persona es deshumanitza». Aquesta constatació de la realitat ha generat —segons el teòleg—, un mal psico-social tant al nord del planeta, perquè ni el capitalisme ni el socialisme han aconseguit aturar les bosses de pobresa, com al Tercer Món «les coses s'arreglen poc i malament».

Jon Sobrino va tenir també un record per a Mons. Ignacio Ellacuría, jesuïta assassinat el 1989 junt amb altres companys, qui va dir aquell mateix any que «era necessari un canvi revolucionari». Aquesta revolució —segons Sobrino—, és guiada pel concepte de solidaritat. Segons el teòleg el poble crucificat té una utopia: «la vida digna i justa dels pobres». (SIC)

**CASA
GAY**

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadires, taules, cristalleria, vaixela, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

Barcelona

Diada de la Infància Missionera

Les missions revifenen l'Església

Guillem Farré

BARCELONA.— Quan fa dos dissabtes uns mil infants van passar pels carrers de la capital imposant a tothom una estrella que afirmava la catolicitat del Crist —*Jesús és per a tots*, deia— estaven exercint una de les facetes de l'Església més valorades per la societat actual, la missionera, especialment arran de les informacions difoses dels conflictes de Rwanda, Filipines i Alger.

Segons el delegat de Barcelona per a les missions, Jordi Jorba, «un dels millors papers que pot presentar l'Església és l'aspecte missioner», ja que «els signes dels temps van per la valoració de l'ecologisme i el Tercer Món».

L'Església missionera entusiasma

Mossèn Jorba lamenta que no se subratlli

prou l'aspecte missioner, ja que és el que «entusiasma els nens, els joves i els grans». «Estem tancats en nosaltres mateixos —assegura— mentre que si presentéssim l'Església missionera entusiasmaríem molt més les nostres comunitats».

Un signe de la vitalitat que infon l'acció dels missioners, queda reflectida en aquesta jornada, que com altres anys es va fer el cap de setmana anterior a Nadal. Amb un estil espontani i senzill, «aquests nens són uns petits voluntaris que en aquest món absorbit pel diner i les coses es donen ells mateixos i la seva alegria».

En una celebració que es va fer a l'església de Sant Agustí, a la Rambla barcelonina, Jordi Jorba va comparar l'experiència de tres hores dels nens i nenes a la vida dels missioners, que anunciant el Crist es troben amb gent que acull el missatge, mentre que altres el rebutgen frontalment.

Petits missioners imposant l'estrella «Jesús és per a tots» a dos joves

Augmenta el rebuig al Nadal

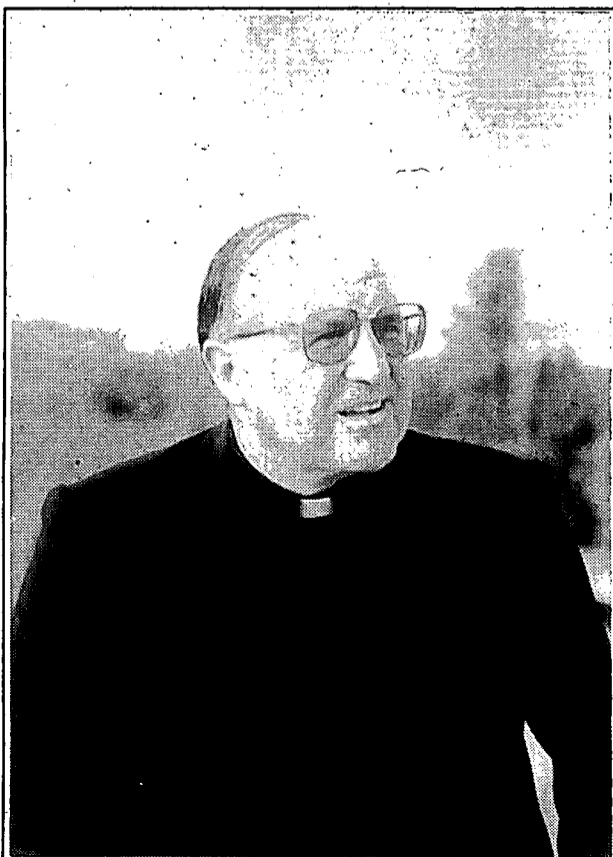
Precisament, hi ha hagut grups de nens missioners que han constatat un augment de persones que davant les festes de Nadal exterioritzen el rebuig i la frustració.

El lema d'enguany era *Cor ardent*, i és el segon tema d'un cicle de quatre anys que fa un recorregut per actituds representades pels *Ulls oberts* del 93, les *Mans obertes* del 95 per acollir l'altre —lema oportú en un any dedicat a la tolerància—, i els *Peus*

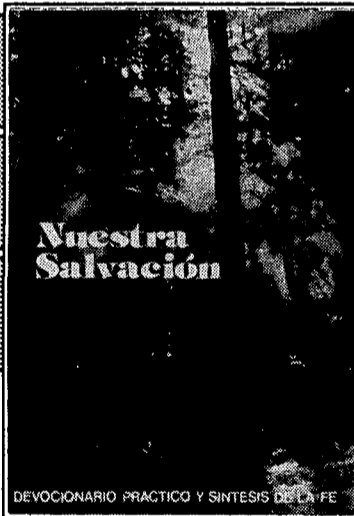
lleugers del 96, que convidaran a anar cap als altres, incidint en la crida que poden sentir els nens per comprometre's en una vida missionera quan siguin més grans.

El moviment de la Infància Missionera és d'abast internacional, i està consolidat en escoles religioses i parròquies. A la trobada de Sant Agustí va participar una missionera comboniana que va estar al Txad, i el delegat de missions va llegir un comunicat de l'arquebisbe Carles, on manifestava el desig que aquells nens i nenes continuïn sent llum i sal a les seves llars i ambients.

TRES LLIBRES PER A L'EVANGELITZACIÓ

per el Dr. Ignasi Segarra, pvre.

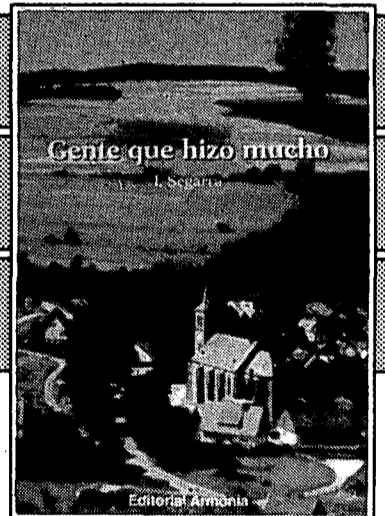
**NUESTRA SALVACIÓN
NOSTRA SALVACIÓ**
En preparació l'edició catalana i castellana.
Adaptades al CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

Comandes anticipades a:
Llibreria ESIN, S.A.
c/. Bélgica, nave 2
08915 Badalona
☎ 397 08 05
232 37 13
FAX: 265 68 95

**UN RETIRO ESPIRITUAL
EN CASA**
Repàs anual de les meves reflexions amb Déu.
Preu: 200 ptes.

Distribueixen:
Distribuïdora Balmes
c/. Duran i Bas, 11
08002 Barcelona
☎ 317 94 43
Editorial Claret
c/. Roger de Llúria, 5
08010 Barcelona
☎ 301 08 87

**GENTE QUE HIZO
MUCHO**
Vint semblances de gent del nostre temps que ha deixat rastre.
Preu: 1.500 ptes.

Distribueix:
Llibreria Garbí
Via Augusta, 9
08006 Barcelona
☎ 217 54 08

Urgell

Hi invertiran 130 milions de pessetes

Restauració urgent de la catedral

Antoni Mirabet

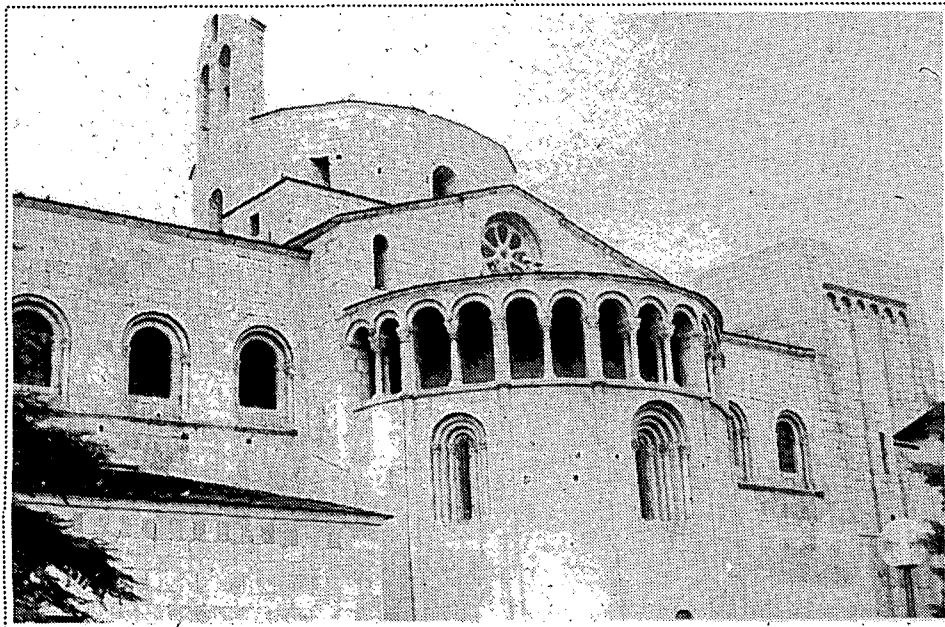
LA SEU D'URGELL.— L'arquitecte Lluís M. Vidal i Arderiu, en una reunió celebrada a la Casa del Bisbat, ha presentat un projecte de restauració de la catedral a representants de la Generalitat de Catalunya, Bisbat, Di-

donat dates concretes, però possible-ment les obres de la primera fase es faran el 1995. Primerament arranjaran la totalitat dels llosats i consolidaran l'ala sud del claustre que acusa una lleugera inclinació. Posteriorment serà millorada l'entrada principal, fosca i massa pendent, la porta nord s'adequa-

filtracions d'aigua. Govern central i comunitats autònomes van signar un conveni, el 20 de setembre del 1990, que contemplava la restauració de trenta catedrals d'Espanya, entre elles la de La Seu d'Urgell. El *Plan Catedrals* no s'ha dut a terme i les institucions locals s'han vist obligades a endegar un projecte que afecta les obres més urgents a realitzar a la catedral d'Urgell.

El valor històrico-artístic del monument, el seu significat eclesial i les més de 80.000 persones que cada any visiten la catedral aconsellen una actuació urgent i adequada. La catedral d'Urgell fou erigida pel bisbe Sant Ot al segle XII, pertany al romànic llobard i conjuga els elements religiosos amb característiques de defensa estratègica. El Bisbat d'Urgell senyala els seus orígens quan Sant Just traslladà la residència episcopal de l'antic *vicus* a la planúria que hi ha entre els rius

Valira i Segre. La ciutat li deu els orígens i el nom, car va ser *Seu* abans que ciutat. Com a mare de totes les esglésies l'acta de consagració de la catedral del segle IX dibuixa el mapa de la diòcesi i ha simbolitzat sempre la unitat de l'església d'Urgell. En el monument romànic la bellesa natural de l'Alt Urgell troba el millor complement i el reliquiari històric més ric.

La catedral d'Urgell fou erigida al s.XII

putació de Lleida i Ajuntament de La Seu d'Urgell. Aquestes institucions col·laboraran en la financiació de l'ample projecte d'arranjament i restauració de la catedral d'Urgell.

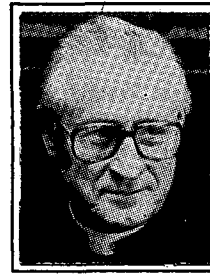
Les obres projectades afecten particularment els llosats del temple, galeria sud del claustre, accessos i il·luminació interior. Les obres es realitzaran en fases successives. No s'han

rà per a facilitar l'entrada a les persones amb deficiències físiques i finalment serà renovada tota la xarxa interior d'il·luminació. El pressupost suma un total de 130 milions de ptes.

Massa temps sense fer res

Des de la dècada dels 80 l'estat de la catedral presenta importants precaritats, sobretot a causa de les humitats i

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'Any Nou.
Ocasió de refer el teixit de la vida

Qui no espera res dels altres pot acabar odiant-los. Qui no espera res d'ell mateix s'autodestruïx. La vida es construeix damunt l'esperança. Ara bé, ¿té alguna mena de sentit que ens desitgem mútuament un feliç any «nou»? ¿És que canvia res en la nostra vida pel sol fet de variar una xifra al calendari? ¿Hi ha alguna cosa de nou, o tot continuarà com fins ara?

Es tracta, per l'esperança, d'«atorgar confiança» a la capacitat transformadora de Déu en mi i en el proïsme. L'home -tot home- és afectat per l'amor de Déu fet home en Jesucrist, fet història humana amb capacitat d'arrossegar tots els homes a assemblar-se amb ell en la seva vida.

L'esperança cristiana posa el Crist al centre de tota acció i motivació, perquè ell és al centre de l'univers. Per molt enlairada que somiem la noblesa del desenvolupament, propi o social, sempre ens quedarem curts respecte del disseny creador de Déu. La mesura de Déu és la superabundància. Si, a nosaltres, ens costa formular els trets d'amor, de bellesa moral, d'heroisme que voldríem viure... Com arribaran a ser d'inexpressables i de superadors de la nostra imaginació més optimista els plans de Déu pel que fa al nostre món!

L'esperança ve a ser una «no-acceptació» del mal present en mi i en els altres. Però una no-acceptació diferent de la rebel·lia, perquè no és malhumorada, no odia ningú, sinó que és joiosa i estimulante. La no-acceptació, sense res més, és pura negativitat i porta al sentiment de frustració i de derrota.

El que cal fer, en qualsevol mal, és declarar amb tota la força possible que la sort no està decidida, que el fatalisme és un pecat. I això, encara que les experiències negatives acumulades ens temptin a justificar la desesperança.

Som radicalment uns «fretuosos d'eternitat». Mes el sentiment de ser-ho no ens ve pas de la incapacitat d'arribar-hi, sinó de la nostàlgia d'assolir allò per què hem estat fets. I Déu ens dona un any nou per aconseguir-ho.

¿És, per mi, una veritable esperança (il·lusió, enyorament, desig) la vida amb Déu? I no ens alienem pas del nostre món. «Qui espera l'adveniment d'un món en què regnarà la justícia -diu Gabriel Marcel- no es limita a afirmar que un món així és infinitament preferible a un món injust, sinó que proclama que aquest món existirà. Aquí l'esperança es torna profètica.»

L'esperança és la penetració més delicada; més clarivent i més pacient que pot realitzar un home en el «solc» de la seva vida. «Vosaltres sou el conreu de Déu», ens dirà Pau. Això, pel que fa a aquesta vida.

Però, ¿és que realment la vida d'un home senzill pot influir d'alguna manera en la marxa del món? La tasca primera i la més urgent -va dir Charles Moeller- consisteix a refer, de proïsme en proïsme, el teixit mateix de la vida, no pas mitjançant projectes ambiciosos o plans quinquennals, per més útils que siguin en el seu ordre, sinó a través de «l'atenció humil i pacient per la vida de cada un d'aquells amb qui em trobo, mitjançant aquest desvetllament que haig d'anar suscitant, pas a pas, com una petita flama de confiança».

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Josep Llorens,
nomenat delegat
diocesà de
pastoral sanitària

A.M.

LA SEU D'URGELL.— El Sr. Bisbe ha nomenat Josep Llorens i Borràs delegat diocesà de pastoral sanitària. Josep Llorens és rector de Talam i capellà de l'Hospital del Pallars, de Tremp.

La responsabilitat de la pastoral sanitària fins ara estava vinculada a la delegació d'Acció Caritativa i Social. Ara s'ha convertit en un servei autònom, amb una dedicació especial. Josep Llorens coordinarà l'atenció pastoral als malalts en els diferents centres hospitalaris del Bisbat: Tremp, Viella, La Seu d'Urgell, Andorra i Puigcerdà. I enllaçarà també el servei amb les altres diòcesis.

Tarragona

Declaracions de Josep Gomis:

“Un pessebre ha de tenir vida”

REUS— Des de l'any 1926, la Congregació Mariana de la ciutat organitza el tradicional Concurs de pessebres, que s'ha convertit en un certamen entranyable amb un alt nivell de participació. El president de la secció organitzadora de la 66 edició del concurs, Josep Gomis, considera que aquest costum sembla que no hagi davallat, perquè existeix una gran tradició familiar al darrera.

C.C.

La Congregació Mariana de Reus ha convocat, com cada any per aquestes dates, el Concurs de Pessebres, que ha obtingut una participació de vuitanta persones entre les tres categories. En aquesta edició d'enguany es valora de manera molt especial el muntatge, com està fet i en quina part de la casa, el vessant artístic, els detalls, l'originalitat i la vida, perquè segons Josep Gomis «un pessebre ha de tenir vida».

El president de l'actual convocatòria creu que «la gent

Josep Gomis diu que els pessebres transmeten un missatge d'amor, pau i amistat

fa pessebres perquè ho necessita, per tradició. Un pessebre transmet un missatge cristià d'amor, pau i amistat. Ens agrada molt apreciar l'art en els naixements, però més ens plau que la família s'hi reuneixi al voltant... per a mi el pessebre és un record de la infantesa, és buscar un missatge d'amor i pau que tanta falta ens fa a tots plegats».

En aquest concurs tots els participants obtenen un premi, el qual es lliurarà el 15 de gener en un acte al Palau Bofarull de Reus.

Fets i criteris

RAMON TORRELLA I
CASCANTE

Arquebisbe de
Tarragona i Primate

La dona, educadora de la pau

La Jornada Mundial de la Pau se celebra el dia primer de l'any. És adient, doncs, que comenti el tema que li ha dedicat enguany Joan Pau II: *La dona, educadora de la pau*.

El papa, en el seu missatge, remarca que la dona està cridada a una missió insubstituïble en l'educació de la pau; que l'home i la dona, iguals en dignitat, són complementaris l'un de l'altre i aporten a la societat allò que és específic quant a masculí i a femení.

En primer lloc, la dona és educadora de la pau en la pròpia família, com a esposa i com a mare. Els fills aprenen per experiència directa, a partir de l'exemple dels seus pares, els valors que afavoreixen la pau: l'amor per la veritat i per la justícia, el sentit de llibertat responsable, l'estima i el respecte a l'altre... Aquests valors es comuniquen quan les relacions entre marit i muller i amb els altres membres de la família estan marcades per un tracte afectuós i positiu.

La família ha de ser considerada la primera escola de pau, principalment per l'acció educadora de la mare, ja que és ella qui d'una manera especial irradia la tendresa de l'amor.

Joan XXIII va reconèixer, en la participació de les dones en la societat, un signe dels temps. No hi ha dubte que la creixent presència de la dona en la vida social, econòmica i política és un progrés positiu tant a nivell local com a nivell nacional i internacional.

La societat ha de reconèixer a les dones el ple dret a inserir-se en tots els àmbits de la vida social, i aquest dret ha d'ésser afirmat i protegit fins i tot per mitjans legals allà on es consideri necessari.

La vida social, sense la presència activa de la dona, no tindria mai el caliu que té una llar, i les mateixes relacions interpersonals esdevindrien rígides i fredes.

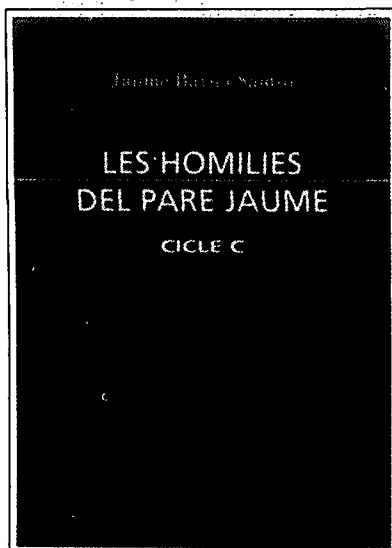
El paper de la dona és fer que el nostre món no es converteixi en una gran empresa on tot es pesa, es mesura i es quantifica. La dona aporta a la societat el seu amor i la seva tendresa.

Quan les dones tenen la possibilitat de transmetre els seus dons a la vida social, aleshores la promoció de la pau està més assegurada, perquè a la justícia i a la veritat s'afegeixen la intuïció i la solidaritat de l'amor.

Confiam que la crida de Joan Pau II a les dones a ser educadores de la pau trobarà una resposta generosa i serà també acollida per tota la societat al llarg de tot l'any 1995.

Editorial Claret

Roger de Llúria 5 - 08010 Barcelona - Tel. (93) 301 08 87 Fax (93) 317 48 30

Jaume Bayó i Samsó

Les homilies del pare Jaume

174 pàg. PVP 975 pta.

El P. Jaume Bayó presenta una col·lecció d'homilies per als diumenges i festes de l'any C. Unes pàgines escrites «per un germà batejat, sacerdot-escolapi, que ho fa sense cap pretensió (no és teòleg ni biblista ni liturgista), però sí empès perquè creu que hi ha un buit d'homilies publicades en català».

Els textos del P. Jaume són senzills i directes, propers a la vida de cada dia... tot i que a algun capellà li semblen «poc espirituals»... També n'hi ha, però, que troben que els seus textos són ben planers i molt entenedors per als fidels; és animat per aquesta opinió que ara s'ha decidit a publicar aquest recull. I «si obtenen un petit ressò», es compromet a fer el mateix amb les homilies dels anys A i B.

Tortosa

Celebrat un curset per a lectors

J. Blanc i Bahima

TORTOSA.— Uns setanta lectors de vuit parròquies de l'arxiprestat de Tortosa han participat en un minicurset que tenia com a objectiu millorar la proclamació de la Paraula de Déu.

Les sessions teòriques expliquen: Teologia eucarística, Litúrgia de la Missa, i Ciència i Art de la comunicació oral. Tot seguit, les normes que resumien els continguts teòrics s'aplicaren en sessions pràctiques. Val a dir que eren lectors veterans, en la seva major part, i que han millorat la dicció davant el micròfon i la qualitat d'expressió de la Paraula.

Bàsicament es van fer servir els materials del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona que tot hom pot consultar en un dossier personal.

És gratificant per als organitzadors constatar que, en acabar les sessions, l'acord de la base fou demanar lliçons de cultura bíblica i mossèn J. Lluís Arín, llicenciat en Bíblia i Director de l'Institut de Teologia, donà la primera lliçó.

Avisos i Comunicats

BARCELONA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **FESTA DE SANT RAMON DE PENYAFORT.** - A la catedral, promoguda pel grup de devots i amics, **dissabte 7**, a les 8.45, a la capella del sepulcre, celebració de l'eucaristia presidida per Mn. Malaquies Zayas i cant dels goigs; a les 9.30h, laudes, i a les 10h, missa conventual presidida pel canonge Joan Guiteras i salutació a l'altar del sant.

• **RECÉS ESPIRITUAL.** - Per a homes i dones, **diumenge 8**, a les 10h, a la Casa d'Exercicis Sant Ignasi, de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32, 08017 Barcelona), dirigit pel P. José Solé-Assens, s.i., i organitzat per l'Obra dels Exercicis Parroquials. Inscripció:

ons: c/ Duran i Bas 9, 08002 Barcelona; tel. 301-16-26.

• **RECÉS PER A RELIGIOSES.** - Dirigit pel P. Gabriel Villanova, s.i., **diumenge 8**, a partir de les 10.30h, a la Casa d'Espiritualitat Maria-Antònia París (c/ Major de Sarrià 169, 08017 Barcelona). Més informació: tel. 203-72-12.

• **PASTORAL I SAGRAMENTS.** - Quatre sessions més del cicle «Eines de pastoral», **dilluns 9, 16, 23 i 30**, de 19 a 20.45h, a càrrec de Mn. Felip Cuadra i Lluís Bonet, al Centre d'Estudis Pastoral (c/ Rivadeneyra 6, 3r, 08002 Barcelona). Més informació: tel. 317-48-58.

• **CURS-TALLER SOBRE L'HOMILIA.** - Quatre sessions destinades a preveres i diaques, **dimarts 10, 17, 24 i 31**, de 10 a 13h, a càrrec de Mn. Xavier Morlans i de Luis-Alfredo Díaz-Britos, al Centre d'Estudis Pastoral (c/ Rivadeneyra 6, 3r, 08002 Barcelona). Més informació: tel. 317-48-58.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA (Fund. Ll. Espinal).** - Curs sobre

«L'esperança bíblica en temps de desesperança», a càrrec de Rafael de Sivatte, en dijous, a partir del 12, de 19.30 a 21.30h, i seminari «L'examen, nucli de l'espiritualitat laical de les CVX», amb Josep Baquer, a partir del dijous 12, de 20 a 22h; a c/ Roger de Llúria 13, 1r, 08010 Barcelona. Més informació: tel. 317-23-38.

TARRAGONA

• **LA BISBAL DEL PENEDÈS.** - Concert de Reis, dins el cicle de Concerts d'Hivern, **divendres 6**, a les 12h, a l'església parroquial de Santa Maria, amb la intervenció dels Cors Antistiana i Santa Maria, sota la direcció de Joan Ferré, amb Arnau Farré a l'orgue.

LLEIDA

• **40 HORES: ADORACIÓ I PREGÀRIA EUCARÍSTIQUES.** - De **dilluns a dissabte**, de 18 a 19.30h, a la Parròquia de Sant Pere Apòstol (c/ Major, Lleida), i **diumenge**, de 18 a 20h, a la catedral: a les 20h, missa.

Finestral de la caritat

Compartir amb qui ho necessita

«L'exercici de la solidaritat dins de cada societat és vàlid només quan els seus membres es reconeixen els uns als altres com a persones. Els que compten més, en disposar d'una porció més gran de béns i serveis comuns, han de sentir-se responsables dels més dèbils, disposats a compartir amb ells el que posseeixen». (Sollicitudo Rei Socialis. Núm. 39).

401.— **Matrimoni amb quatre fills.** Cobren una ajuda social. Ell està malalt. Tenen un deute de lloguer que no poden pagar. Són 41.119 ptes.

402.— **Esposa separada per causa de maltractaments del marit.** Té una filla. Viuen en una casa d'acolliment familiar. Per pagar el lloguer d'un pis i despeses bàsiques d'alimentació necessita 120.000 ptes.

403.— **Senyor gran solter.** Viu sol. Està a l'atur. Té problemes respiratoris. Per pagar un tractament mèdic durant un mes sol·licita 8.075 ptes.

404.— **Matrimoni amb una filla adolescent.** Ambdós estan a l'atur i sense subsidi. Per a despeses d'habitatge els manquen 19.284 ptes.

405.— **Mare sola amb tres fills.** Realitza treballs domèstics. Els seus ingressos són insuficients. Per a despeses bàsiques d'alimentació i habitatge durant dos mesos, 91.612 ptes.

406.— **Matrimoni estranger.** Ell treballa en una fleca amb un mòdic sou. Han de fer reparacions urgents al pis on viuen. Són 73.000 ptes.

407.— **Esposa abandonada amb tres fills.** Esporàdicament realitza treballs domèstics. Per pagar l'aigua i la llum del pis necessita 30.000 ptes.

408.— **Esposa separada amb una filla.** Feia la neteja d'una escola, però va haver de deixar-ho per malaltia. No té ingressos. Per a despeses d'habitatge sol·licita 40.000 ptes.

409.— **Matrimoni jove sense fills.** Viuen en una pensió. Per pagar l'entrada d'un pis de lloguer els manquen 88.750 ptes.

410.— **Esposa abandonada.** Realitza treballs domèstics que ha de deixar a causa del seu embaràs. Viu acollida a casa d'una amiga. Per pagar la seva part de les despeses del pis necessita 30.000 ptes.

411.— **Matrimoni amb tres fills.** Viuen de la venda ambulants. Els seus ingressos són insuficients. Deuen rebuts de llum. Són 80.000 ptes.

412.— **Matrimoni gran.** No tenen ingressos. Ell està malalt. Necessita una alimentació especial. Demana 36.000 ptes.

413.— **Esposa separada amb tres fills.** No pot treballar a causa d'una malaltia. Deu tres mesos de lloguer. Familiars l'han ajudat, però li falten 36.252 ptes.

414.— **Matrimoni amb tres fills.** L'espòs està a l'atur. L'esposa realitza treballs domèstics. Per a despeses bàsiques d'alimentació i habitatge necessiten 150.000 ptes.

415.— **Jove estranger.** No té família. Està a l'atur i sense subsidi. Comparteix el pis on viu amb uns companys. Per pagar la seva part de les despeses necessita 50.000 ptes.

416.— **Esposa separada amb dos fills.** Ambdós necessiten un tractament mèdic especial. Són 28.499 ptes.

Nota: Tots els donatius envieu-los a: Càritas diocesana - Plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona - Tel. 301 35 50.

Fundació per la Pau

Pau Claris, 89 - 08010 Barcelona - Tel. (93) 302 51 29 - Fax (93) 301 75 62

Necessitem la teva veu per millorar el món.

Apunta't

Biblioteca, Videoteca, Material didàctic, Servei de documentació, Sala d'estudi, Exposició Permanent, Sala de conferències, Agenda d'activitats per la pau, Directori d'institucions, Publicacions pròpies, Entrada lliure.

Donatius a Caixa de Catalunya, Compte núm. 0616-0200477680

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

GUSTAVO PÉREZ BARQUISIMETO 1011 A - CARACAS VENEZUELA.....	25.584 Ptes.
P JOAN M. VILA CANAL PADRES CARMELITAS ED. ARAGUA VENEZUELA.....	25.584 Ptes.
M. ÀNGELS MASSIP SANT THOMAS CONVENT. STELLA MARIS 600004 MYLAPORE MADRAS ÍNDIA.....	36.504 Ptes.
JOSEP M. VIÑAS MISSIONERS CLARETIANS MALABO GUINEA EQUATORIAL.....	25.584 Ptes.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Adreça..... Tel.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
Nº. compte corrent.....
Població..... Província.....
Preço al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....

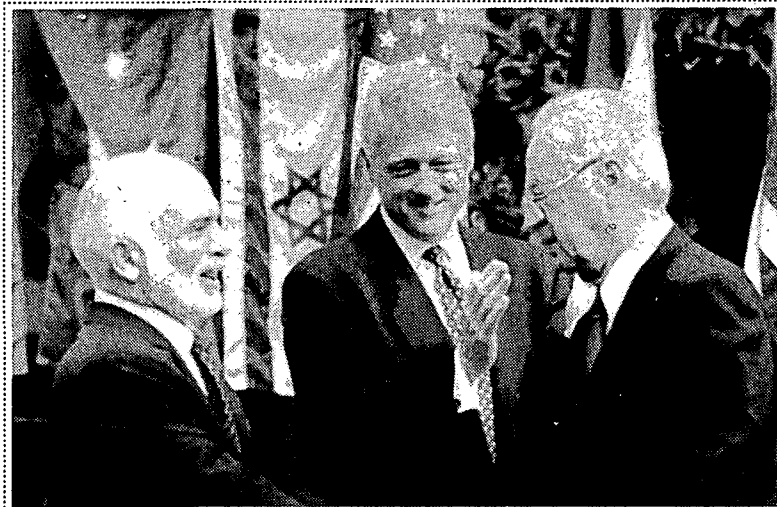
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. Puiggari, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88

Mirador

Les bones notícies...

Oriol Camps

La setmana passada encapçalava la crònica amb el títol *Quan la notícia cansa*; avui m'agradaria parlar d'allò que no és notícia perquè està mancat de violència o de truculència, que no entra dins les línies de sensacionalisme a què ens tenen acostumats. Com deia François Mauriac en posar lema a una de les seves novel·les, «les ànimes senzilles no tenen història...» i avui m'agradaria, al llindar d'un any nou, posar l'atenció en alguns d'aquests fets que no tenen prou importància com per ocupar dies i més dies els titulars dels diaris

El rei Hussein de Jordània i el primer ministre israelià Rabin, en la històrica estreta de mà que segellava la pau. El president Clinton somriu satisfet...

el problema nuclear representat per Corea del Nord i aconseguir una solució de compromís molt remarcable. L'altra gestió important fou la visita als dictadors d'Haití que s'acabà amb la tornada del president Aristide... Finalment, aquests darrers dies Carter ha emprès la missió més difícil: mirar de convèncer els serbis que acceptin el pla de pau... De moment, Karadzic no li ha fet cap greuge com va fer al secretari general de l'ONU, Butros Gali. Potser sí que l'ex-president Carter aconseguirà alguna cosa... Que Déu l'ajudi!

Mandela i De Klerk

Nelson Mandela, el primer president negre de l'antiga seu de l'«apartheid», Sud-àfrica

Després de tants anys de lluita dels negres per assolir l'abolició de l'*apartheid* imposat pels blancs a Sud-àfrica, arribar a unes eleccions en les quals blancs i negres votaren en igualtat de condicions pot qualificar-se de gran èxit. I que en el feu blanc s'erigeixi en president un negre, era quelcom impensable fa uns anys. Però la tenacitat d'una part i el realisme de l'altra han coronat l'empresa. Mai, potser, un premi Nobel de la Pau (1993) no ha estat tan ben atorgat, per ben merescut. I cal esperar que l'obra dels dos pacificadors serà perdurable ja que, si per una part la

maquinària estatal ja estava preparada, per l'altra s'han preparat degudament per assumir-la. No es tracta a Sud-àfrica d'una descolonització, sinó, senzillament, d'un anivellament de poder.

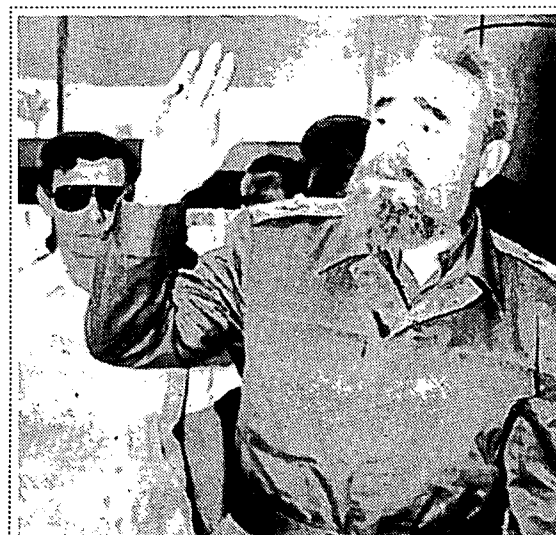
Rabin, Peres i Arafat

Premis Nobel de la Pau 1994. Primer per aconseguir, el setembre de 1993, l'acord d'autonomia per als territoris de Gaza i Jericó com a primer pas per a l'establiment d'una pau definitiva que, al cap d'un any, encara és a les beceroles a causa de les oposicions internes i dels fonamentalistes d'uns i d'altres. Per això l'ac-

tivitat diplomàtica no ha cessat ni un moment, i un altre dels èxits aconseguits, com a conseqüència del primer acord, és el tractat de pau entre Israel i Jordània, encara no suficientment valorat, però que obre camí a altres acords que puguin dur la pau a la torturada zona del Pròxim Orient. Ja seria hora!

Jimmy Carter

Un ex-president nord-americà ha renunciat a l'ostracisme i ha emprès gestions diplomàtiques en qüestions que gairebé es donaven com a impossibles. Per exemple, afrontar

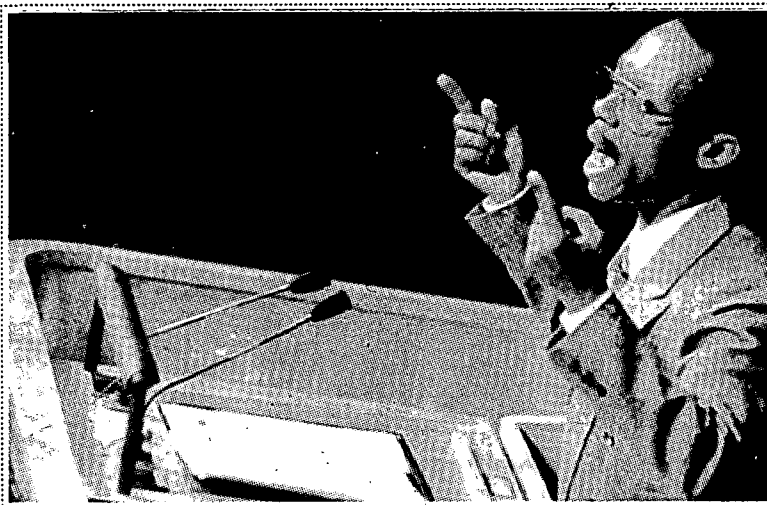

La numantina actitud de Fidel Castro va cedint davant la greu situació econòmica de Cuba i ha començat a iniciar reformes econòmiques, inimaginables fins fa poc temps

Fidel Castro

Entestat en la seva revolució comunista, ha hagut de reconèixer, finalment, que el poble no està amb ell, a part d'una minoria, i amb totes les disfresses possibles va prenent mesures *capitalistes* per mirar de reanimar la seva economia depauperada al màxim sobretot des que l'ajuda russa ha desaparegut. La bona notícia no és per a ell ni per als seus partidaris: és per al vexat i sofert poble cubà, ja que sembla que ha començat el final d'un règim que ha perdut tota l'aurèola d'haver enderrocat l'avorrit dictador Batista. No va fer res més que un canvi de dictadura.

El president Aristide va poder recuperar el seu càrrec gràcies a les gestions d'última hora dutes a terme per l'ex-president nord-americà Jimmy Carter

Amèrica crearà el més gran mercat mundial

Miquel Àngel Codina

Periodista

Recentment se celebrà a Miami l'anomenada cimera de les Amèriques, amb l'assistència de caps d'Estat i de Govern, elegits democràticament, de tots els països de l'hemisferi. El líder cubà Fidel Castro va ser l'únic dirigent que no fou convidat a la reunió tot i que la dramàtica situació que pateix actualment l'illa caribenya va ser inevitablement un dels temes clau que aparegueren al llarg de les jornades de treball. Aquesta tercera cimera de les Amèriques representa la consolidació del procés democratitzador i antiproteccionista dels estats llatinoamericans a la darrera dècada. Les dues anteriors cimeres, que

tingueren lloc a Panamà el 1956 i a Uruguai el 1967, es caracteritzaren per nombroses absències polítiques, la presència de líders dictatorials i la manca d'acords rellevants. La reunió d'enguany ha trencat molts i ha esdevingut un pas endavant per a la plena convivència entre tots els pobles del continent americà.

Promoure un pla d'acció per tal de lluitar contra la corrupció i el narcotràfic, enfortir la democràcia, impulsar el benestar, eradicar la pobresa i preservar el medi ambient foren alguns dels objectius que els 34 dirigents americans es van comprometre a dur a terme de manera immediata. Però el guany primordial de la cimera fou la voluntat de crear—abans de l'any 2005—una zona de lliure comerç a tot el continent, des d'Alaska fins al sud de

l'Argentina, aprofitant la positiva conjuntura econòmica actual i l'embranchada dels mercats comuns regionals, sis dels quals ja han estat constituïts. Aquest nou bloc comercial, l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques, esdevindrà el més gran mercat mundial, amb 850 milions de consumidors.

La proposta dels Estats Units d'ampliar el poder de l'Organització d'Estats Americans (OEA) per tal que pugui actuar amb més força i rapidesa en possibles conflictes interns com, per exemple, cops d'estat o irregularitats democràtiques, no va aconseguir el vist-i-plau de la resta de països. La condemna de Mèxic a una mesura aprovada a Califòrnia que restringeix l'assistència escolar i mèdica als immigrants il·legals no veié llum verda per a la seva derogació. La cara i la creu d'una cimera sense precedents.

II congrés «Contribució de les religions a la cultura de la pau», organitzat per la UNESCO

Religions d'arreu del món s'agermanen a Barcelona a favor de la pau

Recentment se celebrà a Barcelona el II congrés «Contribució de les religions a la cultura de la pau», organitzat pel Centre Unesco de Catalunya, sota el patrocini de la UNESCO i de la Generalitat de Catalunya, que va comptar amb l'assistència i participació de més de 30

rellevants personalitats mundials de la religió, la política i la investigació. Els principals objectius de les jornades foren els següents: debatre la responsabilitat religiosa en els conflictes bèl·lics internacionals, establir les possibles aportacions dels diferents dog-

mes religiosos a la cultura de la pau i l'elaboració i signatura d'una Declaració, en la qual els representants de religions de tot el planeta es van comprometre a favor de la tolerància, la justícia, la no-violència i la pau. Un compromís allisonador i exemplar.

Miquel Àngel Codina

BARCELONA. La UNESCO (Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura) és un organisme especialitzat de l'ONU, fundat el novembre de l'any 1946, la missió del qual consisteix a promoure els valors culturals dels països que en formen part, millorar l'ensenyament a tots els nivells, contribuir a l'intercanvi cultural i a l'eliminació de les tensions socials i els prejudicis racials, impulsar la investigació científica i afavorir la llibertat d'informació.

Actualment la UNESCO duu a terme l'anomenat Programa de Cultura de la Pau en aquells pobles que pateixen o han patit una greu situació de conflicte (guerra civil, dictadura o disputes territorials). És un procés mitjançant el qual s'ensenya als individus a usar la paraula en lloc de recórrer a les armes per resoldre els conflictes. Arran de la fi de la guerra freda, avui dia es necessiten noves estructures de construcció de la pau per tal de fomentar arreu la transició d'una cultura de guerra a la cultura de la pau.

Manifest per la pau

El Centre Unesco de Catalunya va organitzar del 12 al 18 de desembre la segona reunió del congrés Contribució de les Religions a la Cultura de la Pau, on es desenvoluparen un munt d'actes, amb l'esperança finalitat de trobar noves vies per a l'assoliment de la pau mundial. La jornada clau del congrés s'esdevingué el dia 16 quan se celebrà al Parlament de Catalunya la cerimònia oficial de signatura d'una declaració d'adhesió a la cultura de la pau, elaborada al llarg dels dies precedents pels líders de diferents religions d'arreu del món. Els idiomes utilitzats en el transcurs de l'acte foren el català i l'anglès.

A la mesa presidencial eren presents el Dalai Lama, màxima autoritat espiritual dels budistes tibetans; Federico Mayor Zaragoza, director general de la UNESCO;

Joaquim Xicoy, president del Parlament de Catalunya; Joan Maria Pujals, conseller d'Ensenyament de la Generalitat i Fèlix Martí, director del Centre Unesco de Catalunya. Entre els setze signants de la Declaració es trobaven Tenzin Gyatso —el Dalai Lama—; Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona; Ganyonga III, rei de la tribu dels balis del Camerun i cap religiós animista; Masau Abe, de l'Escola de budisme zen de Kyoto, i Ehad Bandel, israelià ortodox i membre de Rabins pels Drets Humans.

Un crit de pau

«La pau, ens diu la nostra raó i pensament, és possible. Però l'experiència ens diu que és un bé difícil d'assolir. Cal tenir molt present que la pau és obra de la justícia. No hi haurà pau mentre no s'aconsegueixi una situació de justícia», digué Joaquim Xicoy durant la cerimònia de signatura. Després del parlament del Sr. Xicoy, s'encetà la lectura de la *Declaració sobre el rol de la religió en la promoció d'una cultura de la pau* i, tot seguit, tingué lloc la seva signatura solemne.

Posteriorment, va prendre la paraula el Sr. Mayor Zaragoza. Recordà un poema d'en Salvador Espriu que finalitzava amb la frase «*porto un crit*». «Ara que comencem a veure la llum —manifestà el president de la UNESCO— del nou segle i mil·lenni, és el moment adient per acabar amb els conflictes, la violència i la guerra. Aquest és el crit que porto avui». Així mateix, es mostrà optimista de cara al futur pel que fa al tema de la convivència pacífica entre els pobles. «Totes les guerres s'han perdut. Ara ens n'adonem. Tots plegats hem de decidir la transició més important i històrica: passar de la raó de la força a la força de la raó, passar d'una cultura de guerra a una cultura de pau», asseverà Federico Mayor Zaragoza.

Pregària ecumènica

A la posterior roda de premsa, el Sr. Mayor Zaragoza denuncià que

«els cinc membres permanents del Consell de Seguretat (de l'ONU) venen més del 80 per cent de les armes de tot el món» i afirmà que calia impulsar altres motors de l'economia internacional però no el tràfic d'armament. «Cal invertir en pau. Des de fa segles vivim una cultura de guerra. Estem preparats per a la guerra però no per a la pau», foren les paraules del president de la UNESCO. Per la seva banda, Fèlix Martí, president del Centre Unesco de Catalunya, va dir que les temàtiques que més dificultats van presentar per confeccionar la Declaració foren el desarmament, el respecte a la pluralitat de creences religioses i la justícia.

A la tarda tingué lloc a la parròquia Sant Abraham, situada a la Vila Olímpica barcelonina, l'acte de presentació en societat de la Declaració i una pregària ecumènica. Hi assistiren, entre d'altres, Federico Mayor Zaragoza i Fèlix Martí. El P. Joan Botam va actuar com a mestre de cerimònies. El president del Centre Unesco de Catalunya expressà el seu desig que s'iniciés un «procés perquè es doni a conèixer l'esperit i lletra d'aquesta Declaració, feta dins el marc de la UNESCO». La *Declaració sobre el rol de la religió en la promoció d'una cultura de la pau* ha estat el fruit de la bona entesa entre totes les tradicions religioses que s'han agermanat a Barcelona per treballar per la pau universal, pel bé de tots.

Representants de diferents credos, presents a la cerimònia de signatura de la declaració d'adhesió a la cultura de la pau

FESTA DE SANT RAMON DE PENYAFORT A LA CATEDRAL DE BARCELONA DISSABTE DIA 7 DE GENER

El Grup d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort celebrarem, com ja és tradicional, la Festa de Sant Ramon de Penyafort a la catedral de Barcelona

US INVITEM A PARTICIPAR-HI!

A les 8.45 del matí a la capella del sepulcre: Tradicional Celebració Eucarística presidida per l'Illm. Canonge Emèrit, Dr. Malaquies Zayas, guardià de la capella.

A les 9.30: Laudes

A les 10 del matí

A l'Altar Major se celebrarà la Missa Conventual presidida per l'Illm. Canonge Penitencier de la catedral de Barcelona.

Recordem que Sant Ramon de Penyafort, el català de més potència civilitzadora que ha existit, fou proclamat per la Santa Seu, en el 1647, a petició del Consell de Cent, coPatró de Barcelona i la seva vida és d'excel·lent relleu com a doctor en Dret i mestre de Moral, defensor popular de la fe i dels bons costums.

Preguem al nostre amic del Cel perquè beneeixi la seva terra i els seus compatriotes perquè tots plegats contribuïm amb més coratge a l'esforç que el nostre país necessita.

Només 1 de cada 10 pares s'interessa per la gestió del centre del seu fill

Eleccions als Consells Escolars, una oportunitat perduda

Josep Miró i Ardèvol

La nostra societat pateix dos problemes que tenen un ampli consens social i uneixen a creients i no creients. Un d'aquests problemes és l'hegemonia de l'individualisme com a pauta de comportament social. Es tracta del desenvolupament extrem d'una actitud perjudicial i, en conseqüència, no volguda. Significa el predomini de l'egoisme.

L'altre problema, accentuat per la velocitat de les transformacions socials, és la preocupació per l'educació que reben els nostres infants i que pot anar des de la dificultat que molts pares diuen sentir per saber com han d'educar els seus fills (i que ha donat lloc a una hiperinflació d'activitats extraescolars: música, dansa, idiomes, informàtica, esports), fins a la pura i simple afirmació per part de destacats educadors que l'edat de la infantesa ha deixat d'existir a la nostra societat, que ja no hi ha nens, sinó adults petits.

En definitiva dos problemes que com tants altres tenen el seu punt de trobada a escola. L'escola és, després de la família, el lloc clau en la formació dels nostres fills, dels infants i joves de Catalunya. I si la

L'escola és, després de la família, el lloc clau en la formació dels nostres fills

família sofreix una crisi profunda -molt vinculada a aquella proliferació de l'individualisme- seria lògic esperar un interès crei-

xent per l'escola. Doncs no és així.

La prova la podem trobar en els dies passats, a finals de novembre i principis de desembre, en què s'han produït les eleccions als Consells Escolars, els màxims òrgans de direcció de les escoles, on es troben representats pares, educadors i nois. La participació, pel que fa als pares, ha tornat a ser escandalosament baixa, amb xifres que es mouen en torn al 15 per cent, un percentatge que en el cicle secundari encara ha estat més baix.

¿Com podem esperar que l'escola faci el seu paper si només un de cada deu pares s'interessa per la gestió del centre del seu fill? ¿Com es pot acceptar amb tanta indiferència aquesta renúncia?

Una renúncia greu

Hem de reflexionar, per actuar després, sobre aquesta dimissió col·lectiva de responsabilitat. En primer terme hem de reflexionar i amb exigència, els cristians. ¿Quants de nosaltres s'han interessat per aquestes eleccions, hi han participat de forma activa? En tots els casos en què la resposta sigui negativa haurem d'acceptar que hem incorregut en una renúncia greu. L'escola hauria de ser un dels centres de la nostra atenció més enllà del debat sobre la classe de religió, perquè en definitiva és una prolongació de la pròpia dimensió familiar i, en conseqüència, responsabilitat dels pares. Si aquests en són en virtut de l'exercici d'un

sagrament, el matrimoni cristià, la responsabilitat es veu encara més accentuada.

Els catòlics i les seves organitzacions hauríem de plantejar-nos amb més rigor i exigència la presència com a pares en els Consells Escolars i promoure la participació general de les famílies, fos quina fos la seva forma de pensar. Aquests dos requisits formen part de les exigències de la nostra Fe. Primer complir amb el testimoni de la nostra presència activa. Després incitar a la participació general responsable. L'església, que tants elements doctrinals té elaborats sobre l'educació i la família, hauria de desenvolupar conseqüentment pràctiques més concretes. En aquest sentit, no haver cridat a la participació en els Consells pot haver estat una oportunitat perduda. Però un cop dit això cal fer observar que la dimissió ha estat general per part del conjunt de la societat catalana dels pares i mares de família. Sembla increïble que una societat, els mitjans institucionals i estats d'opinió pública de la qual s'omplen en termes abstractes de lloances a la participació, faci una renúncia tan palesa a practicar-la, quan es tracta d'una responsabilitat tan essencial com és la de vetllar per l'educació dels fills.

Indiferència de l'Administració

No és aquesta l'única dimissió de responsabilitat. L'Administració de la Generalitat, que té competència plena en matèria d'ensenyament, ha contemplat amb indiferència entomològica la nul·la participació, malgrat l'experiència d'anys anteriors. Aquesta dimissió cal fer-la extensiva a l'Ajuntament de Barcelona amb responsabilitats concretes en el mateix camp. Tants centenars de milions de pessetes gastats en comunicació institucional ¿no feien possible dedicar-ne una petita part a cridar a la participació?

La baixa participació, que en una lectura primària pot fer pensar en una més gran tranquil·litat en el si dels Consells, pot tenir una interpretació diferent i hom fa una lectura més reflexiva: només uns Consells Escolars que reproduïen els estats d'opinió reals de la societat catalana estaran lliures de conflictivitats innecessàries.

Des d'aquest punt de vista l'error de l'Administració en desinteressar-se de la participació és doble, ja que afecta en primer terme els principis, però també la simple pràctica política, l'art de la gestió del conflicte. Que això succeeixi, a més, quan està en marxa un difícil procés de reforma educativa, accentua les proporcions de l'omissió.

Finalment la responsabilitat social dels propis mitjans de comunicació que tanta sensibilitat manifesten per assenyalar i reiterar, fins a la més ampulosa abundància, els defectes i problemes de la nostra societat. Ells han estat incapaços de transmetre a la societat la gravetat del fet. Els mitjans de comunicació que estan en condicions d'omplir columnes de text per mancances molt més lleus, no han sabut o no han volgut fer-se ressò d'un fet importantíssim. En les arrels de la nostra societat han de fer fallida valors molt importants quan en plena i polèmica reforma de l'ensenyament es produeix una dimissió col·lectiva de les proporcions descrites.

El significat del naixement de Jesús

"Dejad que los niños..."

3
VIENES
A SALVARNOS

C.C.

El departament d'Àudio-visuals d'Edicions Paulines ha presentat el vídeo *Vienes a salvarnos*, que ens apropa a l'autèntic missatge del Nadal en un mitjà tan fascinant per als nens.

La història, a grans trets, pot resumir-se d'aquesta manera:

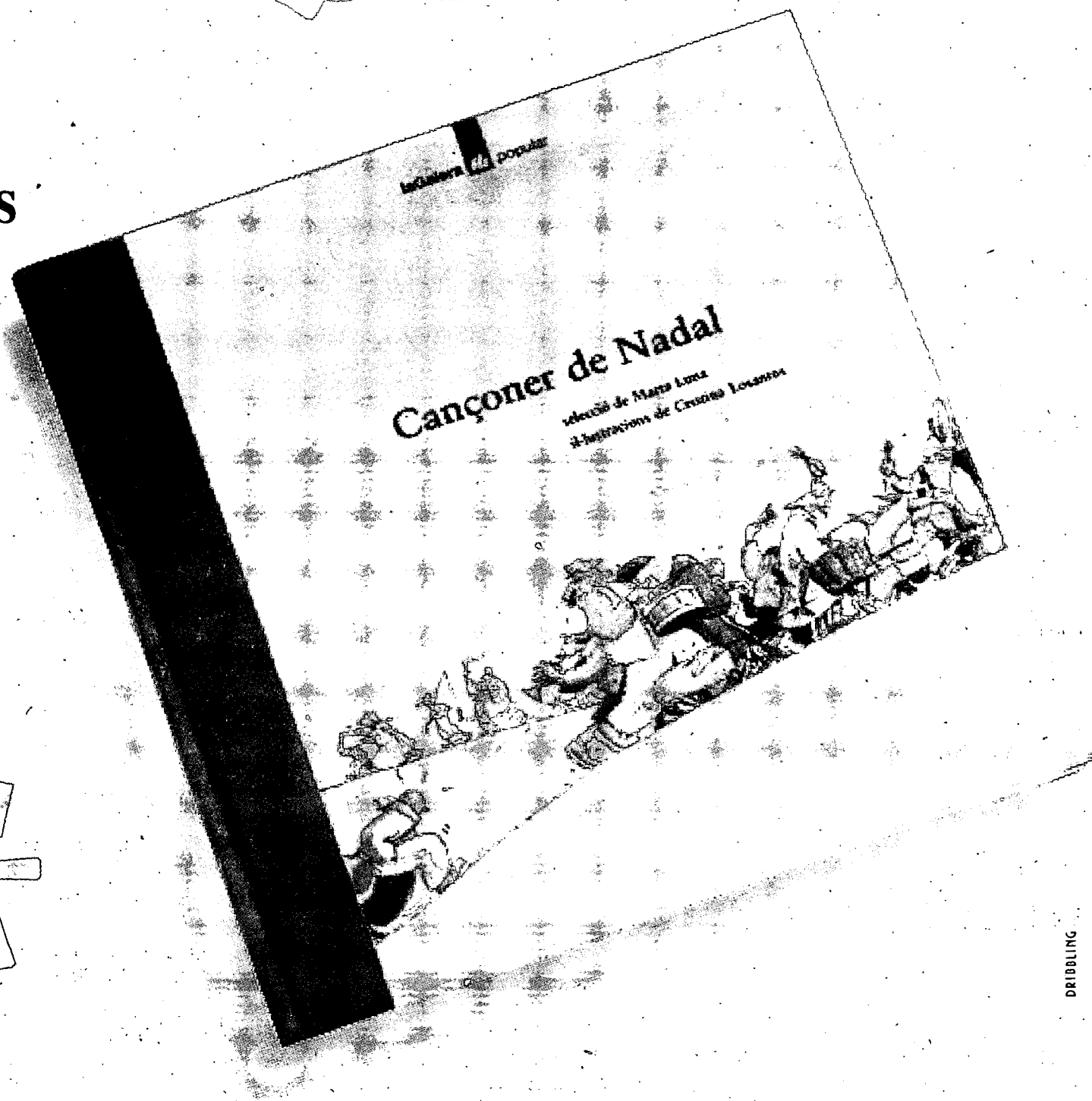
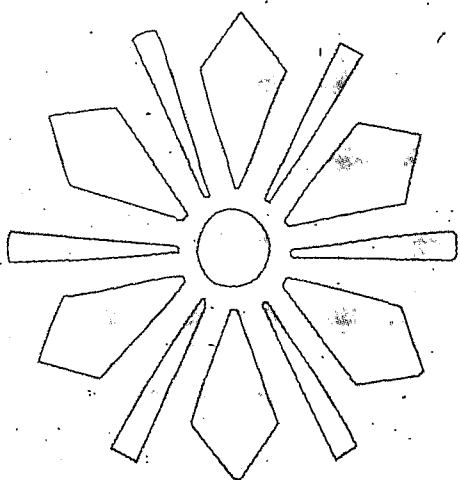
És Nadal. Màrius porta els nens on ell treballa i junts preparen el Naixement.

Inesperadament el despatx es transforma en una nau espacial que els condueix al *Megaordinador*, el major ordinador de l'univers, el qual és capaç de parlar, però no té respostes per a les preguntes dels nens sobre la felicitat i la salvació.

Màrius aprofita l'ocasió per reflexionar amb els nens sobre el significat del naixement de Jesús, l'únic que pot salvar i donar la felicitat als homes.

NADAL AMB CANÇONS

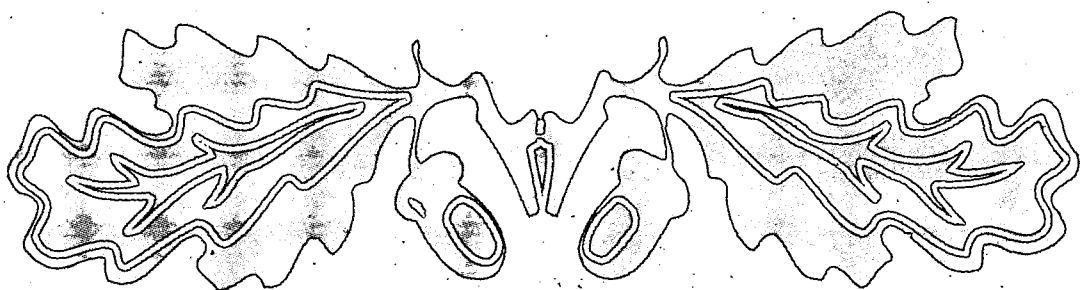
Les cançons
de Nadal
que tothom
hauria de
conèixer

DRIBBLING

A partir de 6 anys

laGalera popular

Amb la inauguració dels nous locals

La Fundació per la Pau amplia la seva activitat

Guillem Farré

BARCELONA.- La Fundació per la Pau ha inaugurat aquest desembre un local que representa un *renaixement* de l'entitat, ja que l'ampliació de 60 a 350 metres quadrats permet afegir a les tasques administratives l'organització d'actes públics i la implantació d'una exposició educativa permanent.

D'aquesta manera «s'amplia enormement la possibilitat d'actuació», segons afirmava Alfons Banda, president de la Fundació. Aquesta associació, que agrupa a un miler de ciutadans «preocupats per construir la pau», centra la seva tasca en la creació d'una «cultura de la pau» a través de la incidència en l'opinió pública i una especial atenció al procés educatiu escolar i universitari.

L'entitat, que va sorgir fa 11 anys i que ha estat membre fundador del Centre Unesco Catalunya i

la Fundació «Universitat Internacional de la Pau», parteix d'uns plantejaments realistes. «Els conflictes hi són —assegura el president Banda— i no els podem amagar perquè si no es podreixen; però s'han d'afrontar amb uns sistemes que no siguin violents».

El director d'activitats de la Fundació per la Pau, Christophe Duclau, declarava que treballen «en una revolució extremadament lenta» i que tot i donar suport als moviments més reivindicatius, «el nostre tarannà és anar implantant a poc a poc la cultura de la pau».

En aquesta línia, Duclau preté omplir d'activitats el nou local —situat al carrer Pau Claris, 89, entresol 2a— obrint-lo a altres entitats que treballen per la pau, potenciant el centre públic de recursos i l'exposició permanent, i organitzant conferències mensuals que volen arribar a tenir una freqüència setmanal.

Alhora, se seguirà elaborant material per a les escoles, com ja s'ha fet en la col·lecció de contes *La pipa de la pau* d'editorial Cruïlla, i insistint en la creació de departaments de prevenció i resolució de conflictes en les universitats. Aquesta idea innovadora a Catalunya s'inspira en les experiències que ja s'apliquen en universitats estrangeres.

Limitar el benestar

Una de les bases sobre les que treballa la Fundació per la Pau és la reorientació de la confrontació mundial, que ha passat de l'eix ideològic est-oest, al eix nord-sud, que «és el de la riquesa amb la misèria». Alfons Banda assegura que durant molt de temps s'han construït uns mecanismes econòmics i polítics que feien anar la riquesa del sud al nord, però que «ara hem de ser capaços de crear

De dreta a esquerra, el diputat Labòria, Alfons Banda i Christophe Duclau, en l'acte de presentació dels locals

els mecanismes inversos».

Això representa, segons el president de la Fundació, «limitar el benestar del nord per intentar augmentar el del sud. Per això fa falta una voluntat decidida, ja que, per ella sola, la dinàmica pròpia de l'economia no ho arreglarà», conclou.

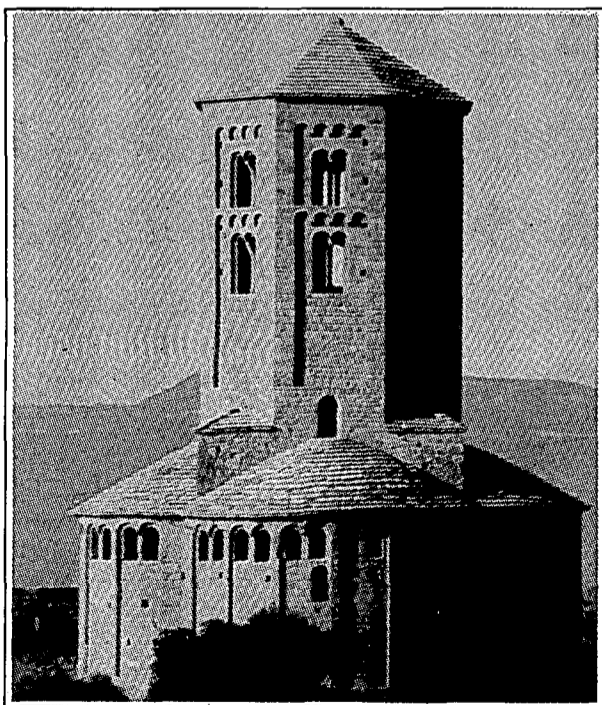
Respecte als fonamentalismes religiosos d'aquest fi de segle, Banda reconeix la seva perillositat, però adverteix que Occident també té el seu integrisme de mercat, que hi ha una relació ambigua amb països intransigents com l'Àrabia Saudita, que malgrat tot

són «grans aliats», i que cal més coneixement i donar temps a aquestes societats perquè facin l'evolució històrica i social que els països desenvolupats ja han passat.

A l'acte d'inauguració del nou local també hi va assistir el diputat Jordi Labòria en representació de la Diputació de Barcelona, que ha estat una de les primeres institucions públiques que destina íntegrament el 0'7 % del seu pressupost a l'ajuda del tercer món. La coral dels alumnes de Magisteri i Educació Musical de l'Escola de Mestres Blanquerna va posar el toc artístic.

XCIX Viatge Cultural

Diuenge 15 de gener de 1995

Ponts. Antic priorat de Sant Pere de Ponts

VISITAREM:

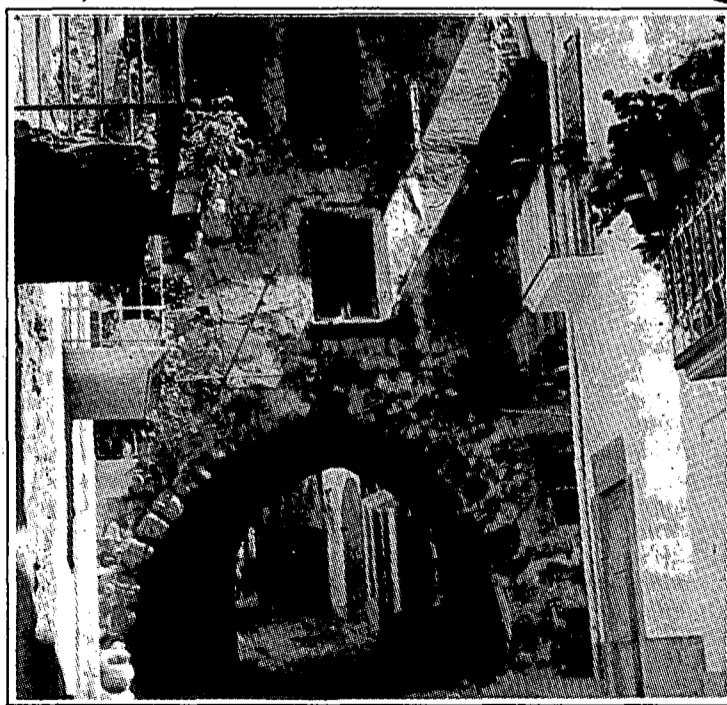
PONTS: Església romànica de Sant Pere. Col·legiata de Santa Maria

GUALTER: Monestir de Santa Maria

VILANOVA DE L'AGUDA

SANAÜJA

PANTÀ DE RIALB

Carrer Major de Vilanova de l'Aguda

Preu: 3.800 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 490 59 88. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM

Restaurant BONCOMPTE
Plaça, Sant Cristofol N° 1
Telf. (973) 46 10 02 PONTS

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVIS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

El cardenal Carles, en la inauguració de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna

«Cal impulsar una pastoral de la comunicació»

Glòria Carrizosa

«Senyor Déu, escolteu les nostres pregàries perquè aquesta casa dedicada a l'educació humana del jovent i al progrés de les ciències de la comunicació, esdevingui un centre en el qual professors i deixebles, instruits en les paraules de la veritat, segueixin els ensenyaments de la vida cristiana i s'esforcin de tot cor a adherir-se a Crist». Amb aquestes paraules, el cardenal Ricard-Maria Carles va beneir i va inaugurar la nova facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna que pertany a la universitat privada d'inspiració cristiana, Ramon Llull. L'acte va tenir lloc a l'edifici de l'antic teatre de la Casa de la Caritat on aquest curs han començat les classes de forma provisional fins que es construeixi l'edifici definitiu de la facultat en un solar annex a la Casa de la Caritat.

Després de la benedicció, el Cardenal-arquebisbe de Barcelona, el bisbe auxiliar de la diòcesi, Jaume Traserria i l'alcalde de la ciutat, Pasqual Maragall, junt amb Salvador Pié, president de la Fundació Blanquerna, Ramon Pla, director general d'Universitats de Catalunya, Miquel Gassiot, rector de la universitat Ramon Llull i Miquel Tresserras, degà de la nova facultat, entre altres personalitats, van visitar les instal·lacions de l'antic teatre, que han estat rehabilitades per acollir els 360 estudiants admesos per cursar Periodisme, Comunicació Àudio-Visual i Publicitat i Relacions Públiques.

L'Església i la comunicació al llindar del segle XXI

El cardenal Carles, al llarg de l'acte acadèmic, es va referir al gran repte que té aquesta nova facultat ja que els seus estudiants seran els comunicadors del tercer mil·lenni. «La nostra Església i la nostra societat guanyarien molt si aconseguíssim que els cristians fossin més comunicadors i els comunicadors fossin creients actius». El nou Cardenal va reconèixer que li preocupa el fort impacte dels *mass-media* (escrits i àudio-visuals) que «poden configurar el rostre i l'ànima dels homes del nostre temps». Per aquest motiu, cal que l'Església, un model de comunicació «certament singular ideat pel mateix Crist per informar els homes de tots els temps de les notícies del seu regne, es basi en les noves ajudes i s'expressi en els nous llenguatges». El cardenal Carles conscient de la importància dels mitjans de comunicació a les acaballes del segle XX, va dir que cal impulsar «una teologia, una ètica, una didàctica i una pastoral de la comunicació».

Per la seva banda, el Dr. Pié, president de la Fundació Blanquerna, va recordar els orígens de la Universitat Ramon Llull, que va ser aprovada pel Parlament de Catalunya el 1991. Al nou projecte es van adherir l'Institut Químic de Sarrià, l'Escola de Telecomunicacions de la Salle, la Facultat de Filosofia de Catalunya i la Fundació Blanquerna, que a més a més de l'Escola Univer-

El cardenal Carles i l'alcalde de Barcelona van visitar les dependències de la Facultat

sitària de Mestres, en poc temps va impulsar la creació de la Facultat de Psicologia i Pedagogia, l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia, i finalment s'ha fet realitat l'últim projecte, la Facultat de Ciències de la Comunicació.

Humanisme cristià

L'eix del sistema d'educació Blanquerna es regeix en classes teòriques, on s'inicia el contingut de les tres llicenciatures de comunicació, basant-se en un humanisme cristià; també es dona molta importància a les classes pràctiques que possibiliten un seguiment personalitzat, ja que s'imparteixen a un màxim de 12 alumnes durant sis hores setmanals amb la tecnologia més avançada. Els

nous estudis volen incorporar les darreres aportacions de la comunicació europea i americana, i actualitzar la tradició de l'Escola de Periodisme de l'Església de Barcelona que va desaparèixer fa 20 anys.

El Dr. Pié va expressar la satisfacció de tota la Fundació Blanquerna per poder estar presents a Ciutat Vella, «un desig que acaronàvem des de fa temps» i que ha estat possible gràcies a la concessió, per part del consorci que formen la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona, d'un solar annex a la Casa de la Caritat que limita amb el carrer Valldonzella i els pisos del carrer Joaquim Costa. En el solar, que ha estat arrendat per un període de 75 anys, es construirà l'edifici definitiu de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna amb capacitat per a 1.200 estudiants.

Barcelona, ciutat cultural

L'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, es va mostrar agraït i satisfet per haver estat convidat a l'acte, ja que va reconèixer que li interessaven molt tots els temes relacionats amb la informació i la comunicació. L'alcalde va destacar com a fet positiu que els centres universitaris s'instal·lin a Ciutat Vella ja que proporcionen «un impuls de joventut, de coneixements i de vida que aquesta zona necessitava».

Maragall va defensar el paper primordial de les ciutats com a punts d'intercanvi d'informacions i d'idees. Malgrat que avui en dia existeix una gran quantitat i varietat de notícies, el polític català va reivindicar «una certa densitat d'informació ja que és una bona forma d'oferir vies de diàleg, finestres obertes a l'enriquiment cultural».

Tanmateix, l'alcalde va avançar que la ciutat comtal els dies 18 i 19 de març serà la capital de la Mediterrània que acollirà altres ciutats per parlar sobre el diàleg intercultural al Mediterrani. Maragall va defensar una cultura basada en les noves formes d'expressió, en la qual les tecnologies ocupen un lloc primordial.

Presentat el llibre «Del postconcili al postprogressisme» del bisbe Joan Carrera

Miquel Àngel Codina

BARCELONA.— El propassat 20 de desembre va tenir lloc a la sala Claret la presentació oficial del llibre *Del postconcili al postprogressisme*, de Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona, encarregat de la demarcació episcopal del Barcelonès-Nord i el Maresme. És el seu segon llibre, després d'haver publicat l'any passat *La canya esquerdada*. A l'acte, organitzat per l'editorial Mediterrània i la llibreria Claret, assistiren Mons. Joan Carrera, l'escriptor Albert Manent, el bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives, l'editor Eduard Fornés i l'escultor Josep Maria Subirachs, entre d'altres personalitats del món eclesial i cultural de casa nostra.

Davant un nombrós públic que omplia de gom a gom la sala Claret, l'escriptor Albert Manent i Segimon féu una breu dissertació sobre la figura i l'obra del bisbe Carrera. El Sr. Manent coneix l'autor de *la canya esquerdada* des de l'època en què el bisbe era seminarista. El va definir com «una simbiosi modèlica entre el pastor i l'intel·lectual». Tot seguit hi afegí: «S'ha convertit en una bisbe atípic que escriu llibres». Va fer esment de la participació de Mons. Joan Carrera en la creació i direcció de l'editorial Nova Terra

i d'haver exercit el seu ministeri en parròquies pertanyents a ambients obrers.

Invitació al diàleg

La majoria dels articles que apareixen en el llibre *Del postconcili al postprogressisme* han estat publicats al nostre setmanari d'informació i cultura religioses, *Catalunya Cristiana*, on té una secció fixa. Albert Manent va afirmar que els esmentats articles «formen un *corpus* de pensament, que esdevé una invitació al diàleg, cosa que cal a l'Església catalana». Va precisar també que l'estil literari del bisbe Carrera és «eclesial però no clerical». En finalitzar el seu parlament, el Sr. Manent va manifestar que el segon llibre de Mons. Carrera proporcionarà als lectors nombroses pautes, serioses i pedagògiques.

Per la seva banda, el bisbe Joan Carrera digué que els dos llibres que ha publicat fins ara «signifiquen bàsicament un procés d'autocrítica» i va remarcar que hi havien unes línies temàtiques que «es repeteixen de manera espontània». Així mateix, va precisar que el concepte *postconcili* s'acaba amb el pontificat de Pau VI. Una nova etapa, segons el bisbe, s'encetà amb el Sant Pare actual, Joan Pau II. Mons. Carrera va concloure el seu discurs amb el desig que el llibre «provoqui moltes idees en els lectors».

Més de 5.000 persones escenifiquen 52 pessebres vivents a Catalunya

A.E.

Més de 5.000 persones van participar en l'escenificació de 52 pessebres vivents en diferents localitats catalanes.

Corbera de Llobregat, el pessebre més arrelat i més visitat de Catalunya, Castell d'Aro (Girona) i Engordany (Andorra) són els tres pioners en aquesta tradició d'escenificar els quadres del naixement de Jesús, ressorgida a Espanya durant la dècada dels anys 60, però que té el seu origen en la primera representació que es va fer a Grecio (Itàlia) el 1223.

El Pessebre Vivent de Corbera, que se celebra a l'interior de les coves de la Penya del Corb amb la participació de 130 actors aficionats, tots ells veïns de la població, reivindica ser el més antic de Ca-

talunya.

El Pessebre Vivent de Corbera va néixer el 1962 i cada any el visiten unes 20.000 persones. Aquest any, l'actor més jove té sols nou mesos.

Fa 34 anys, Josep Rodrigo, aficionat a construir pessebres i veí de Corbera, va decidir convertir les figuretes del Pessebre en personatges de carn i ossos i va rebre el suport de tota la població.

Des d'aleshores, 130 veïns d'aquesta població del nord de la comarca del Baix Llobregat representen cada any vuit moments que, segons la Bíblia, van precedir i seguir el naixement de Crist.

Els vuit quadres, amb un recorregut de 600 metres, se situen en diferents coves de la Penya del Corb, una muntanya propera a la població que resulta ser un marc

incomparable per reproduir les ciutats de Betlem i Nazaret, on es desenvolupa la història del Pessebre Vivent de Corbera, que es representarà fins al 29 de gener.

Tot el trajecte té una il·luminació molt especial amb 10.000 metres de cable elèctric, 800 projectors i nombroses fogueres que, a més a més d'il·luminar i escalfar els actors, consumiran aquest any 24 tones de llenya.

Els 52 pessebres vivents que s'organitzen a tota Catalunya s'han convertit, segons va declarar el president de l'Associació Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya, Miquel Riba, en «una alternativa de lleure per a les vacances de Nadal».

L'Associació de Pessebres Vivents es va crear el 30 del juny de 1991 i agrupa una vintena dels pessebres vivents que es representen a Catalunya.

El pessebre de les Gunyoles d'Avinyonet (Barcelona), en el seu intent permanent de ser innovador

—en l'edició anterior, la novetat va ser l'adopció d'olors en les seves representacions amb un dosificador que desprenia periòdicament olor a plantes aromàtiques per donar més realisme a la representació— ha introduït aquest any un concurs de pintura.

Segons Miquel Riba, responsable de l'Associació i participant en el pessebre de les Gunyoles, que es representa a la muntanya de la Serra, «l'èxit del pessebre amb olors va ser total, però resulta molt costós per la seva infraestructura. Per això aquest any no es fa, però organitzarem aquest primer concurs de pintura».

La plaça de l'ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat (Barce-

lona) va ser l'escenari del primer pessebre nadalenc que va escenificar, amb la interpretació per part dels alumnes de l'Institut del Teatre, dues escenes, el Naixement i l'Anunciació.

La major part de les representacions va començar el dia 18, com és el cas de les Gunyoles, els Prats de Rei, Tona, Castell d'Aro o Picoixons, entre altres poblacions.

Altres llocs que organitzen aquest any pessebres vivents són Torres de Fals, Sant Quintí de Mediona, Igualada, Òdena, Sant Pere de Ribes, Martorelles, Bàscara, Peralada, Pals, Riudaura, Santapau, Brunyola, Sant Guim de la Plana, Jesús o la Pobla de Montornès.

PESSEBRE VIVENT DE SANT FOST

El Primer Pessebre Vivent del Vallès

DIES DE REPRESENTACIÓ

18, 25, 26 i 31 de desembre 1994

1, 6, 7 i 8 de gener 1995

A les 6 i a les 7 de la tarda

Obsequi de pa torrat, amb all i oli i vi del poble a tots els assistents abans de les representacions.

NADAL DEL 1994

26 anys de Pessebre Vivent de Sant Fost

Pessebre monumental d'Arenys de Munt

Un veritable símbol de la pau

Josep Rovira

De nou som a Nadal i, com sempre, parlarem de pau. Ja mai ens cansarem de repetir que la verdadera pau comença per un mateix. Aquell que no posseeix la seva particular pau interior, no pot transmetre la pau als altres.

El Pessebre és el vertader símbol de la pau, que vingué a portar al món aquest Infant de Betlem i que es manifestà amb el cant dels àngels en la Nit de Nadal: «Glòria a Déu a les altures i pau a la Terra als homes de bona voluntat».

El Pessebre d'enguany d'Arenys de Munt, que coincideix amb la commemoració del 450è aniversari de la consagració del temple parroquial, vol ser un homenatge a aquells avantpassats nostres que construïren la nostra església, sota l'advocació de sant Martí, bisbe de Tours. Encara avui dia sorprèn que aquells homes, amb pocs recursos econòmics, poguessin no només construir el temple, sinó també subvencionar el retaule de l'altar major, pintat pel pintor Pere Serafí (segons expliquen deixebles de *El Greco*), una verdadera joia i un orgull per a tots els arenyencs.

També hi ha hagut altres persones que han fet i fan aportacions molt importants. Gràcies a gent com Mn. Josep Gelpí, rector de la parròquia; l'advocat Josep M. Pons Guri i els germans Missé Torras s'ha pogut portar a terme la reconstrucció de l'actual retaule.

El pessebre es construeix a l'interior del temple per dues raons. La primera, perquè els seus constructors cada dia són menys i cada dia tenen més anys i no és aconsellable que s'exposin al fred de l'hivern. I la segona és per un fet lamentable: l'any passat uns desaprensus feren desaparèixer algunes de les figures del Pessebre.

En el pessebre d'enguany podem veure en primer terme el temple antic, tal com era abans de construir el cimbori de ferro del campanar. Davant veiem la Plaça i, a la dreta, l'antiga rectoria. A la llunyania s'albirà l'ermita de la Mare de Déu del Remei i altres masies. L'horitzó del Pessebre mostra els Tres Turons i la muntanya del Montnegre, símbol d'Arenys de Munt, el primer, i de la comarca del Maresme, el segon.

El Pessebre es pot visitar des de la vigília de Nadal fins al 15 de gener.

Els «Pastorets» del Vendrell

Tot un espectacle

C.C.

Aquest any s'esdevé la trentena temporada d'escenificacions ininterrompudes dels típics i populars Pastorets del Vendrell, si bé, hi ha constància que al Vendrell l'any 1883 ja se'n representaven.

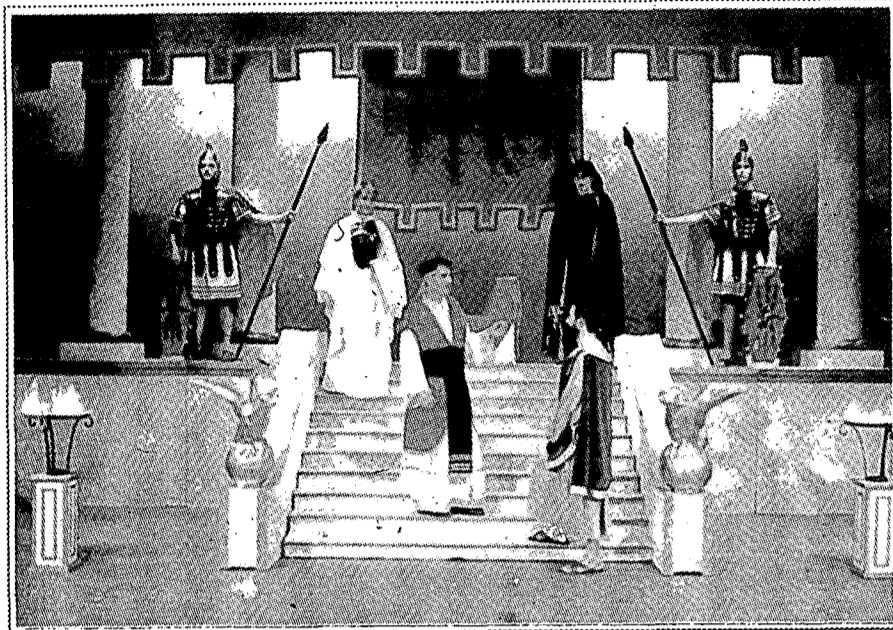
El neguit d'innovació i superació d'aquest espectacle tan arrelat a casa nostra ha fet que, els Pastorets del Vendrell, siguin considerats els Pastorets de Catalunya. No endebades, s'han incorporat a l'obra les últimes tècniques d'efectes especials, luminotècnia, so, decoració, etc.

Així mateix, l'obra que es representa, Entre el bé i el mal... el Nadal, és inèdita, barreja la part

bíblica en la introducció —acompanyada de quadres plàstics, d'efectes especials i de so— amb una acurada decoració que, juntament amb un text divertit i sensible en la part típica i popular, permet que l'espectador pugui seguir fàcilment el fil argumental al llarg de l'obra. D'aquesta manera s'arrodona el fet religiós i tradicional, i s'aconsegueix tot un espectacle, el qual està escrit i imaginat per a gaudiment de tothom, cosa que fa que siguin uns Pastorets familiars i, juntament amb un voluntariat de més de dues-centes persones, puguem fruit d'una tarda inoblidable.

Hom podrà presenciar aquests Pastorets els dies: gener 8, 15, 22 i 29 i febrer 5 i 12, a les 5 de la tarda al teatre La Lira; per a més comoditat, les localitats es poden adquirir a qualsevol oficina de Caixa de Catalunya o bé al Tel-Entrades telf: 310 12 12, les 24 hores.

Qui ho desitgi, pot organitzar-se una diada completa al Vendrell. Al matí pot assistir als concerts que tenen lloc a l'auditori Pau Casals, pot visitar la casa pairal d'Àngel Guimerà transformada en museu; el museu Pau Casals de Sant Salvador, l'església parroquial del Vendrell, etc. Ah! no deixeu de banda la restauració i gaudiu de la bona taula en qualsevol dels restaurants de la comarca, el xató plat autòcton del Vendrell us espera.

Aquests populars Pastorets es representen des de fa 30 anys

Pessebre Vivent de Sant Fost

Una escenificació vistosa

Jaume Rifà i Solé

L'any passat es va celebrar el 25è aniversari del Pessebre Vivent a Sant Fost, commemoració que va ser presidida en el seu comitè d'Honor pel president de la Generalitat, Jordi Pujol. Aquest any i com a continuació d'aquell aniversari, els organitzadors del Pessebre Vivent han unit tots els seus esforços i enginy per poder oferir força novetats i sorprendre el visitant amb noves sensacions molt pròpies de l'època nadalenca.

Entre les més importants novetats cal destacar l'enregistrament del guió; l'adquisició d'una gran part de vestuari,

principalment tot el conjunt de roba de Reis; l'arranjament de diverses zones del Pessebre, entre elles el Temple de Zacari; l'automatització mitjançant un sistema electro-mecànic, d'una altra sortida d'àngel força espectacular i original, així com altres millores que s'han dut a terme de menor rellevància.

És aquesta línia molt pròpia, allò que des de sempre ha caracteritzat el Pessebre Vivent de Sant Fost en la seva peculiar manera de representació, i el seu contingut evolutiu l'ha convertit en un Pessebre Vivent diferent i altament espectacular per l'agilitat amb què transcorren les escenes i també la diversitat i originalitat dels seus efectes especials, amb tres sortides d'àngel totalment enginyoses i diferents una de l'altra, emotives i sensibles d'allò més i amb l'arribada dels Reis damunt de tres espectaculars cavalls que deixen bocabadada la mainada. Tot plegat el converteix en un esdeveniment únic d'aquesta mena.

Les representacions, en les quals participen prop de dues-centes persones, compten amb la col·laboració de Canal Cent (TV de Sant Fost) i amb el suport de l'Ajuntament de Sant Fost de Campsentelles, a través de la regidoria de Cultura. S'han programat pels dies 18, 25, 26 i 31 de desembre i l'1, 5, 7 i 8 de gener a les 6 i 7 de la tarda i durant l'espera hi haurà, com és ja tradicional, l'obsequi per a tots els assistents de pa torrat amb all i oli que, acompanyat d'un bon got de vi de collita pròpia, fa les delícies de grans i petits.

La representació d'aquest any presenta nombroses novetats

Els tres camins (II)

P-J Ynaraja

*L'home és feble
i no està d'acord amb la seva debilitat.
De vegades és dolent
i després se'n penedeix.
Mantes vegades erra
i tanmateix és un enamorat de la veritat.
És gran la dissort de l'home,
abocat a embrutar-se i perdre's,
fet i fet un producte en vies d'extinció segurament.*

*Però, ai! no tot és dolent,
no tot és angoixa,
no tot és constatació de malifeta,
no tot és malaltia.
Hi ha en l'home
una possibilitat gran de superació,
hi ha un sentiment, una intuïció
de què una connexió amb el que és més amunt
li atorgaria un poder per millorar-se,
una neteja del cor,
un oblit del seu pecat.*

*I des d'antic cercà camins per acostar-se,
alleugerí el seu bagatge material,
se sotmeté a l'ascetisme,
inventà cerimònies,
codificà preceptes,
establí categories entre els homes,
en una paraula: inventà diverses religions.
Sens dubte el seu desig era correcte,
l'home religiós de qualsevol mena
és quelcom més que un animal redreçat,
que un ésser savi,
o que un mico que treballa
o que pledeja
o que domina amb violència
o que té un sentit lúdic de la vida
—com es diu actualment—*

*l'home religiós és un ésser superior
que mereix tot el respecte
però tant se val, l'home religiós
és sempre un home insatisfet
mai puja prou
mai alleugera prou la seva càrrega,
mai aconsegueix del tot ser net,
mai aconsegueix un diàleg de tu a tu
amb la divinitat,
i, per més que inventi nous sistemes,
per més que es lesioni tot el seu cos
o cremi o destrueixi
el bo i millor dels seus béns en propietat
en honor de les millors divinitats
o per més que renunciï a atributs ben seus
mai resta satisfet del tot.*

*Però arribà un dia
que uns homes veieren una estrella,
que uns altres escoltaren uns àngels
i tots dos grups partiren cap a Betlem
fidels a la crida que havien rebut
i en arribar trobaren únicament un nen,
una petita criatura
semblant a les altres
—però que no era igual—
aquells homes descobriren
que a Déu no se'l troba molt amunt,
que no cal transformar-se,
que no cal malmetre's,
que Déu és entre nosaltres,
que cal ser home simplement
i estimar amb generositat i honradesa.
Des de llavors,
revestit d'aquesta simplicitat
l'home pot trobar sempre el Nen a Betlem,
al Betlem del cor dels homes,
i començar a viure en l'esperança.*

Cinema

La crisis (*La crise*)

Directora: Coline Serrau. Intèrprets: Vicent Lindon, Patrick Timsit, María Pacôme, Ives Robert.

P.A. Urbina
(Aceptensa)

Autora de *Tres solteros y un biberón*, Coline Serrau dona mostres a *La crisis* de la seva rellevant personalitat i la seva maduresa artística. Amb humor, acidesa, tendresa i gran profunditat, continua amb el seu to crític de certs comportaments actuals.

És cinema d'autor, on es veu l'absoluta necessitat que el guió sigui —i ho és— de la mateixa directora, ja que no es tracta tant d'escenes o seqüències, sinó trossos d'un trencaclosques que sols l'autor pot acoblar bé. La peripècia és la d'un jove pare de dos fills que es desperta un matí amb la dura sorpresa que la seva dona l'ha deixat, i a la vegada és acomiadat de la feina.

Recorrerà «els carrers del món, els intrincats carreers del cor humà» a la recerca de la seva dona i d'una feina, i anirà coneixent-se a si mateix. A poc a poc sabrà com trobar l'amor i no perdre'l. I quins són els carrerons humans sense sortida. ¿Una lliçó moral? Més ben dit: l'etern tema de l'home, tractat amb

gràcia, que sovint provoca la rialla, i a vegades convida a pensar...

L'obra té dues parts ben clares: la primera, d'anada, amb pressa, esbojarrada..., i la segona —més breu—, de trobada, més meditativa, es va aturant fins a l'encontre, una trobada final.

Vicent Lindon —el galant de la comèdia clàssica— està acompanyat per Patrick Timsit —el graciós, o criat del senyor galant—. Tots dos van pel món una mica com Quixot i Sancho, una mica a l'estil Amadís i el seu escuder, una mica com l'Orfeo i l'Ulisses, a la recerca de la dama i de l'amor, del diner i la fama... Perfectes actors tots dos, i perfectes les moltes dones amb les quals es creuen en les seves trifulges i aventures. Una pel·lícula neta i refrescant, bonica, més que notable. Certament —parlo de Coline Serrau— donen ganes de dir que la dona parla de l'home amb més respecte i tendresa del que han fet —en general— tants directors en la història del cinema amb la dona. Potser per això conclou amb una mica de superioritat femenina que, per ser-ho, és maternal.

Crònica televisiva

Un eixam cosmopolita

Miquel Àngel Codina
Periodista

El vestíbul d'una estació ferroviària és un lloc de pas per a milers d'usuaris. Un autèntic eixam d'individus de tot tipus —sense discriminacions per raons d'edat, sexe, raça, nacionalitat, educació, creença, ideologia o nivell socio-econòmic— transita amunt i avall cada dia o amb certa periodicitat per aquest singular escenari per tal d'arribar com més aviat millor al seu destí. Un microcosmos ple de vida on anònims passatgers pul-lulen constantment per les seves instal·lacions com aquefades abelles o impertorbables abellots a la recerca del preat nèctar de la flor més propera: l'arribada del tren que han esperat amb impaciència durant una bona estona.

«Una sèrie on la vida no s'atura» és l'eslògan publicitari de la nova producció pròpia de TV3, titulada *Estació d'enllaç*, que podem veure tots els diumenges al vespre. El principal tret característic d'aquesta sèrie costumista i cosmopolita de tretze capítols, dirigida per Jordi Frades, rau en què la seva trama argumental es desenvolupa en una fictícia estació de tren, en la qual treballen diferents personatges que ben aviat es faran populars entre els televidents. Per exemple, el Manel (interpretat per l'actor Josep Maria Pou), propietari d'un bar, la seva esposa (Àngels Poch) i el seu fill Tomàs (Fermín Casado). També hi trobem la Glòria (Mercè Arànega), propietària d'una tenda de regals; l'Eduard (Ramon Madaula), el quiosquer, i el Pere (Carles Sales), el cap d'estació, entre molts d'altres protagonistes.

Cal fer esment sobretot del treball executat per Quim Casas, que ha aconseguit de manera reeixida transformar el plató número dos dels estudis de Televisió de Catalunya a Sant Joan Despí en un versemblant vestíbul d'estació ferroviària. Cada capítol posseeix una estructura tancada, és a dir, que presenta una història amb un principi i un final, sense deixar-ne caps per lligar per a episodis següents. Jaume Cabré, guionista de l'espai *La granja* —un dels grans triomfs del canal autonòmic català fa un parell de temporades—, és el responsable de la realització dels guions d'*Estació d'enllaç*, una sèrie que espera comptar com a passatgers molts espectadors de TV3. El viatge és del tot recomanable.

La Sardana i la Dansa

Presentat el diccionari d'autors de sardanes

Josep Ventura

de fora de les comarques de Barcelona, i el rebran a domicili, contra reembossament i ports pagats.

Ja s'ha presentat el diccionari d'autors de sardanes *De la A a la Z*, primera publicació d'aquest caire en el món de la sardana. És un volum de 236 pàgines, amb més de 1.600 autors-compositors, xifra important i ben demostrativa de l'interès que sempre han tingut per la sardana els músics catalans, i també algun d'altres àmbits, oferint-li la seva inspiració i estima.

El diccionari, a Barcelona, pot adquirir-se a la llibreria Catalònia i també demanar-lo al telèfon 246 64 76, prefix 93 per a telefonades

Sardanes als barris

L'Ajuntament de Barcelona ha tancat el cicle de ballades als barris, que va començar els mesos de setembre i octubre sota el denominador *Escola de Sardanes*. El cicle ha consistit amb ballades interpretades per la cobla Popular, que ha actuat a punts de la Barceloneta, Trinitat Vella, Sant Andreu i el Carmel, presentant una primera part d'ensenyament pràctic i ràpid de la sardana a càrrec de monitors de la Unió de Colles Sardanistes

de Catalunya. El cicle s'ha presentat en altres etapes i cal creure que tindrà continuïtat després dels mesos més rigorosos de l'hivern. És evident que és una manera pràctica i elogiada de fer conèixer la sardana portant-la a indrets on habitualment no és present.

Continuen les sessions d'ensenyança teòrica i pràctica de danses populars catalanes que realitza l'Esbart Català de Dansaires, cada mes, al seu local social del carrer Sant Pere més baix, de Barcelona. El cicle és continuat entre els mesos d'octubre a juny. La pròxima sessió es farà el 2 de gener, amb les danses *La bolangera* de Moja, i *Ball pla* de Pineda.

TONA

Pessebre Vivent d'Osona

Dies: 18, 25 i 26 desembre 1994

1, 6, 8 i 15 gener 1995

Informació: (93) 887 05 65 i 887 02 23

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

**MOU-TE
CONTRA
L'ATUR**

ACCIÓ SOLIDÀRIA CONTRA L'ATUR

FUNDACIÓ

Riera St. Miquel, 1, bis. 3er. 2a.
Telèfon 217 41 08
08006 BARCELONA

APORTACIONS

Caixa d'Estalvis de Catalunya,
Oficina 0021 c/c. 0200395557

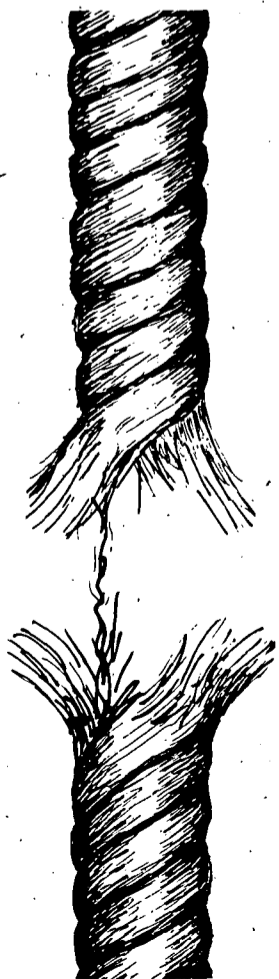
"La Caixa"

Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona

Oficina 0933 c/c. 0200061375

Caixa d'Enginyers

Oficina 0002 c/c. 0001652660

Fi d'Any - Cap d'Any

—Avui, ¿per què el temps passa tan a poc a poc?
 —Què dius, beneit! El temps passa volant!
 —Que no. Jo fa molt de temps que visc. I em queden encara molts anys d'anar a l'escola. Hi ha moments en què n'estic ben tip.
 —Doncs, mira, jo hi tornaria. Tornaria a l'escola. Tornaria a ser un vailet, a saltar i jugar i a fer tot el que he fet.
 —¿Que no t'agrada el que has fet?
 —Molt, i per això hi tornaria.
 —Doncs, jo voldria ser ja un home gran.
 —Doncs, jo voldria ser petit.
 —No ho entenc, això: tu ets gran i voldries ser petit, jo sóc petit i voldria ser gran. ¿És que ningú no està content amb el que és?
 —Alto el carro! No t'empatollis, noi! Jo, de content amb el que he fet i amb el que sóc, n'estic molt. Per això hi

tornaria. Ja sé que no pot ser. Vull dir que, encara que sóc gran, em sento jove. Però... també sé que Jesús em té preparada una vida eterna. Tinc per estrenar una vida que no s'acabarà mai.

—¿Quants anys tens, avi?
 —¿Per què ho vols saber?
 —Ves, perquè sí.
 —Vaig com el segle. Aquest any en faré noranta-quatre.
 —Ui! Quants, ¿oi?
 —Doncs, jo trobo que són pocs. ¿És que em vols facturar cap a l'altre barri?
 —Ho dius de broma, ¿oi, avi?
 —Sí.
 —Perquè jo t'estimo molt.
 —Ja ho sé, ja ho sé.

L'Eixerit

El petit rabadà

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, hi vivia un petit pastor que es deia Jordà. Heus aquí que una freda nit del mes de desembre, mentre el Jordà dormia vora el foc, a la muntanya, va sentir una veu molt dolça que el va desvetllar.

—Petit Jordà, ¿què fas dormint en una nit com aquesta? Al cel brillen més estels, els àngels canten i cap infant no plora, avui. Aquella veu tan dolça i clara semblava la de la mare, però aquella claror, aquella llum que l'acompanyava, no li deixava veure qui era que li parlava.

—Però, però ¿tu qui ets?, ¿què hi fas aquí?, ¿què vols de mi?
 —Estimat Jordà, em dic Gabriel, i el Pare m'envia per anunciar-te una bona nova; aquesta nit, a Betlem, us ha nascut un Salvador. Ara mateix una munió de gent es dirigeix cap allà per veure'l i adorar-lo. És un infant petit i té fred, com tu. Estic segur que li agradaria que li anessis a fer companyia. ¿Veus aquell estel que brilla amb tanta força?, segueix-lo, ell et guiarà.

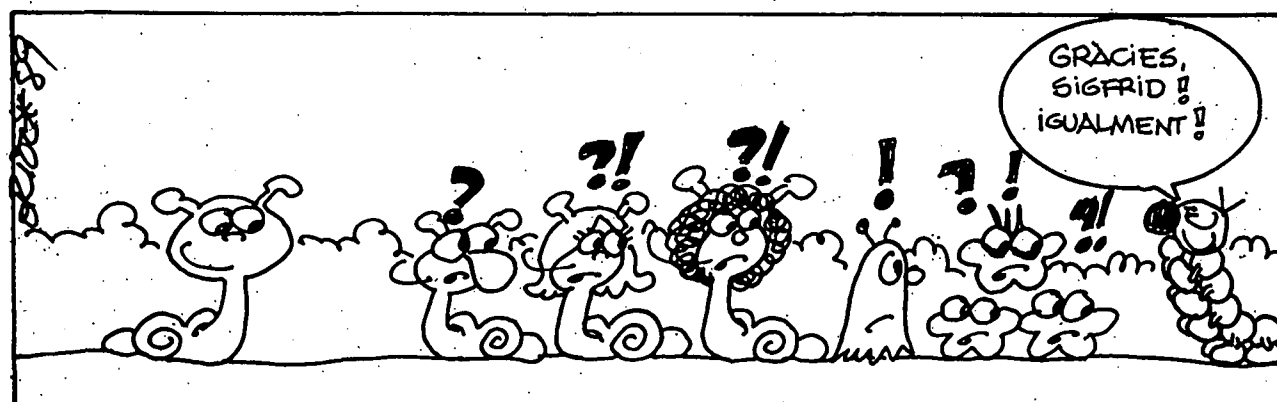
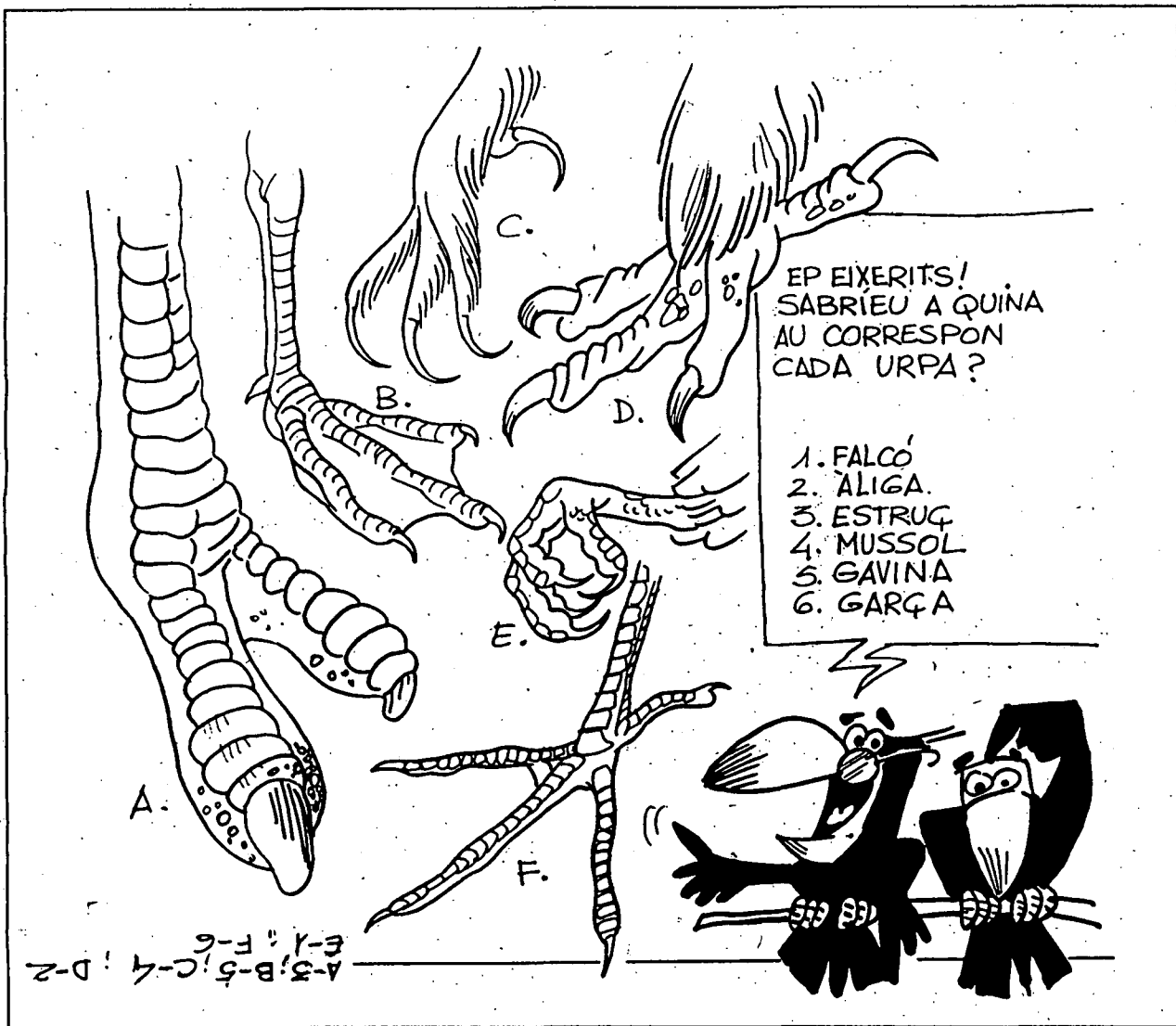
—Però fa fred...
 —El fred que fa, el Senyor ja ens el traurà.
 —Hi ha molta neu...
 —La neu que pel camí hi ha, el Senyor ja la traurà.

Quan l'àngel va marxar, el Jordà es va quedar una mica astorat, no acabava d'entendre què havia passat, però llavors va imaginar-se el petit infant acabat de néixer i pelat de fred, i va pensar que potser la seva samarreta, o el que duia al sarró li farien servei, i sense pensar-s'ho més va començar a caminar cap on aquell estel tan lluent assenyalaria.

I pel camí no va tenir fred ni es va trobar sol, perquè molts altres pastors li van fer companyia. Hi havia gent de totes les contrades que coneixia, i encara de llocs que mai no havia sentit anomenar, que duia el mateix camí que ell. Fins i tot van trobar-se tres estranys homes que viatjaven sobre uns estrofolaris animals geperuts i anaven carregats de regals.

A Betlem el Jordà va trobar calor i companyia, va trobar alegria i amistat, va trobar tot allò que es troba en una casa en la qual acaba de néixer un infant. Aquell infant havia nascut a totes les cases, a totes les famílies. I encara hi continua naixent cada any.

Anna

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.00 *Testimoni*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.45 *Últimas preguntas*.

Diumenge 09.55 *La Missa*: des de la basílica de Sant Pere de Roma oficiada pel papa Joan Pau II.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista a Mercè Ruiz, Mare superiora del convent de les monges clarisses de Vilobí d'Onyar; (director: Josep-Maria Pont).

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 30/12 22.45 *Creure, avui*: La solidaritat. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 02/01 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

Dv 06/01 22.45 *Creure, avui*: No hi ha programa.

RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa: Missa núm. 2, op. 13, D. 167*, de Schubert; *Salve Regina, RV 618*, de Vivaldi; Cant gregorià: *Domine, Exaudi (tractus)*.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb el Sr. Jordi Pérez Vallmajor, músic de jazz; fets i notícies amb valors humans; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 01.00 h. *Emissió de música i informació*: religiosa, general, de serveis i cultura: Durant aquestes setmanes es van incorporant els programes a partir de les 22.00 h.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL/COPE (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIO DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIO DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i el significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cada dia

20.40 *Rosari*: en castellà des del Vaticà

22.10 *Noticiari*.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (dissabte 23.30h).

LA PAROLA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIO DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Bergà, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La-Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIO DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Ulldesona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIO DEL BISBAT D'URGELL

RESSÒ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 13.00h.

PRODUCCIO DEL BISBAT DE VIC

LLUITA I FESTA: Durada 15'. Lectura de l'Evangeli del diumenge i breu comentari a càrrec de Josep M. Masnou. Conversa setmanal del bisbe (es publica al Full Diocesà); bloc de notícies i informació religiosa. L'emeten:

Anoia Ràdio (FM 92.2) diumenge 10.05h.

Ràdio Montesquieu (FM 106.5) diumenge 13.00h.

Ràdio Moià (FM 107.8) dijous 21.30 h.

Ràdio Ona Juvenil (FM 103.8) diumenge 16h.

Ràdio Ripoll (FM 90) diumenge 9.45h.

Ràdio Voltregà (FM 101.1) diumenge 10h.

Ràdio Zènith (FM 103.1) dissabte 11h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïem la recepció de controls d'emissió.

afinant

Llindar

Debats sobre temes d'Església

Manuel Valls i Serra
director

¿Val la pena participar en segons quins debats televisius sobre temes d'Església? La pregunta sorgeix inevitable davant alguns programes, la intenció dels quals és la de servir al telespectador un espectacle més o menys divertit i procliu a una certa ridiculització dels plantejaments eclesials. Fa unes setmanes vaig presenciar un d'aquests debats. El tema era si l'Església es fica o no en política. En línies generals em va semblar que el que es propugnava, més que *el dret a parlar* era el *dret a confondre*. Em pregunto si no seria millor abstenir-se de participar en aquest tipus de debat.

En primer lloc, no tothom domina el llenguatge televisiu, el qual exigeix saber sintetitzar les idees en vuit o nou paraules. En aquest tipus de programa es passa ràpidament d'un tema a l'altre i no hi ha temps per afinar els conceptes. El que preval, al final, no és la veritat, sinó allò que s'ha dit de manera versemblant i convincent, encara que sigui una estupidesa. El neocardenal italià Ersilio Tonini, un expert comunicador eclesial de 80 anys, a qui el Papa amb aquest nomenament ha volgut

reconèixer públicament la gran tasca que ve realitzant d'uns anys ençà en els grans mitjans de comunicació, diu: «Pel que fa a algunes retransmissions és oportú d'abstenir-se de participar-hi: fins i tot l'absència és una manera de parlar, de comunicar».

La tria d'alguns dels convidats al programa abans al·ludit palesava a bastament que obeïa més aviat a una voluntat de suscitar, a manera d'espectacle, un diàleg de sords que no afavorir un enriquidor i respectuós intercanvi d'idees. ¿Per què, sinó, anar a cercar a Florència un clergue català tan singular i fins caricaturesc de l'ortodòxia catòlica? ¿O la presència, es veu que també inevitable, d'un ex-ambaixador espanyol davant la Santa Seu i ateu oficial a sou dels grans mitjans de comunicació? ¿Per què algunes intervencions, estratègicament introduïdes, sobre altres temes, com per exemple, el del sacerdocí femení?

L'experiència ens ensenya, tanmateix, que en aquest tipus de debat l'Església, i els seus més genuïns i autoritzats representants, no en surten mai gaire ben parats. Més encara, apareixen com si fossin al banc dels acusats i en la indefensió més absoluta. No serveix de gaire presentar la doctrina o argumentar teològicament el tema. Quasi sempre són, per contra, les

versions reductives, subjectives i contestatàries les que mereixen l'aplaudiment del públic i, fins i tot, el recolzament dels conductors del programa. Al telespectador se li va inoculant així la falsa imatge d'un poble, el cristià, sotmès a l'autoritarisme i a la disciplina implacable de la jerarquia.

Els catòlics no ens hem de deixar instrumentalitzar. Podem, amb la millor de les intencions, participar en un debat i expressar amb el nostre llenguatge les nostres conviccions i els nostres sentiments. Però ens podem trobar que, sense pretendre-ho, la nostra imatge arriba distorsionada i que, en alguns casos, és fins i tot, o bé subtilment, o bé descaradament, manipulada. Aquest fet ha provocat recentment a Itàlia un ampli debat públic. «¿Els catòlics han d'anar o no a la televisió?» Aquesta ha estat la pregunta, a la qual en general, no obstant els diversos matisos, s'ha donat un sí unànim. Però s'ha dit també que cal vetllar per la qualitat dels participants, altrament els resultats poden ser desastrosos. I exigir un mínim de garanties.

Ettore Bernabei, ex-director general de la RAI, feia aquesta assenyada precisió: «No n'hi ha prou amb ser catòlics, o bons

capellans preparats teològicament, per saber comunicar; les parròquies i les organitzacions religioses han d'instruir les persones sobre la comunicació, de la mateixa manera com fan catequesi». A Itàlia, el neocardenal Tonini és un dels bisbes que apareix més sovint als programes de televisió. Hi va participar per primera vegada el 17 de març del 1989 en un programa anomenat *El cas*, dirigit pel gran periodista Enzo Biagi i dedicat a la tragèdia d'Elisabetta Montanari que va provocar tretze morts. Va fer impacte. D'aleshores ençà, Tonini és convidat a programes de gran audiència.

Segons Ersilio Tonini, el problema no és si participar o no a la televisió sinó *com* participar-hi: «No serveix haver fet molts cursos. El que cal és saber dir en un grapat de segons allò sobre el que s'ha estat meditant una vida sencera. No compta allò que has preparat, sinó allò que tu ets. Jo sóc un autodidacte». És clar que aquest bisbe, excel·lent comunicador, ha trobat la comprensió i el suport d'un periodista com Enzo Biagi, el qual li garanteix un marc adequat, respectuós i tolerant, que no degenera en la polèmica barata ni amaga segones intencions. El contrari del tipus de programa que abans he jutjat tan negativament.

Mons. Tonini i Enzo Biagi, als estudis de la RAI

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sota les birretes... (2)

Resta molt a fer encara, deia en l'*Ara mateix* de fa dues setmanes, perquè el veritable esperit de l'Església sigui expressat i no velat per les formes que l'embolcallen. Em referia a la recent creació de nous cardenals. I deixava per a altres articles la ressenya dels tres poc coneguts d'alguns d'ells. Heus-ne aquí uns quants, espigolats entre molts d'igualment admirables.

Miloslav Vlk té 62 anys i és arquebisbe de Praga. El va impressionar, de jove, un pòster clavat a l'entrada de la seva parròquia: «¿No voldries ser capellà?». Ho volia, però li semblava una idea irrealitzable. Als vint anys, acabats els estudis civils, va intentar estudiar teologia. Li va ser impossible: eren els anys durs de la persecució comunista. Va treballar un any a la fàbrica d'automòbils Motor Union i en va fer dos de servei militar. Després va poder estudiar arxivística i va arribar a ser director d'un arxiu municipal. Ja tenia trenta-dos anys quan va poder anar a la Facultat de Teologia Sants Ciril i Metodi. Finalment, als 36, va ser ordenat prevere durant la primavera de Praga, el 23 de juny del 1968. Aleshores va ser secretari del bisbe de České Budějovice i va iniciar una gran activitat pastoral. Veient la influència que exercia, les autoritats de l'Estat el van obligar a deixar la ciutat i a marxar a la

**«Durant deu anys, el ciutadà
Miloslav Vlk va exercir el sacerdoci
clandestinament i, doncs,
perillosament. De 1978 a 1986 va
treballar de rentar-vidres a Praga.
Al mateix temps actuava
pastoralment amb petits grups
clandestins de laics»**

Selva Boema, a la muntanya. A partir de 1972, va ser rector de dos poblets. Però les autoritats no el van deixar en pau: el 1978 li van retirar l'autorització estatal d'exercir el ministeri. A partir d'aleshores i durant deu anys, el ciutadà Miloslav Vlk va exercir el sacerdoci clandestinament i, doncs, perillosament. De 1978 a 1986 va treballar de rentar-vidres a Praga. Al mateix temps actuava pastoralment amb petits grups clandestins de laics. El 1986 va poder entrar com a empleat a l'arxiu del Banc de Txecoslovàquia. El 1er. de gener del 1989, ja començada la revolta, les autoritats li van concedir de tornar a exercir el ministeri durant un any de prova. Aleshores va tornar a fer de rector de parròquia. L'anomenada *revolució de vellut* va permetre que el papa Joan Pau II l'anomenés bisbe de České Budějovice el febrer de 1990. El 27 de març del 1991 va succeir el cardenal Tomášek a la seu de Praga. Amb la independència del seu país, va esdevenir president de la Conferència episcopal de xèquia. Des del 16 d'abril del 1993 és també president del Consell de les Conferències episcopals d'Europa, successor en aquest càrrec del cardenal Martini.

La biografia d'aquest nou cardenal qüestiona la imatge tòpica de l'Església que ven una part notable de la nostra cultura... Impressiona adonar-se que les persecucions que va sofrir tenien lloc fa pocs anys. I nosaltres n'estàvem més aviat distrets...

Pinzellades

Justo López Melús

Joc de relleus

Jesús ha dit que som la llum del món. Per tant, quan ja no puguem sostenir la torxa, hem de buscar algú a qui poder passar-la. Tot sacerdot, religiós o religiosa, tot apòstol seglar, hauria de buscar un substitut perquè pogués ocupar el seu lloc algun dia.

Se celebraven les noces d'or d'un sacerdot i el cardenal Flahiff, de Winnipeg (Canadà), va llançar aquest repté als joves presents: «¿Hi ha algú disposat a ocupar el lloc de l'homenatjat? Molts anys ha treballat entre vosaltres. Ara necessita un successor. Qui hi estigui disposat, que vingi a veure'm». Pocs dies després 17 joves ingressaven al Seminari.

Impromptu

Oriol Camps

Any que passa... any que neix

Acaba un any i en comença un altre amb el ròssec del passat i la incògnita del que s'esdevindrà. Potser no val la pena de preocupar-se gaire de tot el que pot esdevenir i, en canvi, sí que és interessant tenir cura del present que, a fi de comptes, és la realitat.

I des del present i sobre el present mai no és de més mirar el passat, perquè sempre ens ha portat ensenyances que cal aprofitar. Penso, per exemple, en els desgavells que han ensagat països com Rwanda que, potser, si en altre temps s'hagués preparat el poble, s'haurien evitat.

I des del present personal de cadascú, aquelles coses que no ens han anat prou bé, o que ens ho sembla, les fallades que hàgim pogut tenir... i recordar-les perquè durant l'any que neix, no hi ensopeguem altra vegada.

Sigui com sigui, beneït l'any que mor, i beneït l'any que neix. Què per a tots sigui any de Déu... I per a alguns, els qui hi tenen interessos i els qui en gaudeixin, que sigui any de neu, encara que sigui a canonades...

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Els guies de pelegrins a Terra Santa

L'actual Custodi de Terra Santa, el franciscà pare Giuseppe Nazzaro, ha respost amb fermesa i públicament en contra de l'Associació de Guies d'Israel, que pretén abrogar la llei actual que permet a religiosos i sacerdots cristians que puguin ser guies de grups de pelegrins als Sants Llocs. Com sempre, es tracta d'un tema de competències i, en definitiva, de temença en la possible minva econòmica per a l'esmentat col·lectiu israelià. El pare Nazzaro comenta: «No correspon avui parlar d'aquest assumpte, havent-se tractat ja repetides vegades al més alt nivell».

En efecte, per dos cops consecutius ha estat presentada la demanda esmentada al Tribunal Suprem de Justícia d'Israel, i tots dos cops aquest Tribunal ha fallat a favor de la Comissió de Pelegrinacions Cristianes.

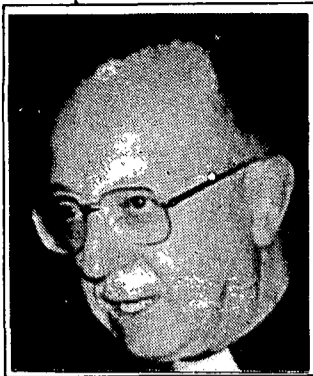
A l'objecció feta pel govern que els guies religiosos duen grups de pelegrins a llocs que no són d'interès per la fe, el pare Custodi replica amb molt d'encert: «En el decurs d'una pelegrinació, és normal que

es visitin llocs no estrictament de caràcter religiós, però cal advertir sobre això que, per als cristians, així com per als jueus mateixos, Terra Santa és la terra en la qual s'ha dut a terme la història de la salvació i no és lícit distingir entre llocs històrics, arqueològics i religiosos, donat que per al creient tots formen part de la història sagrada».

Per altra part, cal recordar una vegada més que el fet de guiar pelegrins és un dret adquirit pels franciscans quan s'instal·laren a Palestina l'any 1217, i reconegut pels diversos governs que s'han succeït: mameluc, turc, anglès, palestí i, darrerament, israelià, fins l'any 1960. A partir d'aquesta data s'hagueren de superar alguns obstacles que es prolongaren durant uns anys i acabaren el 5 de juliol del 1981 amb un acord bilateral entre la Comissió de Pelegrinacions Cristianes, d'una part, i els Ministeris israelians de Turisme i d'Afers Estrangers, de l'altra.

Aquest acord ha estat una lliçó de seny i d'alta diplomàcia.

JOSÉ DELICADO
BAEZA

Arquebisbe de
Valladolid

El cardenal Tarancón

Era un home intuïtiu i de reflexos ràpids per fer-se càrrec de la situació i mesurar-ne les conseqüències; un home espontani i cordial, creador d'una atmosfera personal de confiança i amistat; un home que va saber treure del seu bagatge de gran creient cristià les coses antigues, les de sempre, per fidelitat a l'Evangelí, i també imaginar i anticipar les noves, per servir millor la societat del nostre temps. Un fill de l'Església del Vaticà II que la va estimar intensament com va estimar Espanya. Va ser precisament el Vaticà II el que va promoure la renovació eclesial i va facilitar la transició espanyola. El cardenal Tarancón va impulsar aquest moviment renovador. Però la Conferència Episcopal Espanyola va ser el subjecte col·lectiu d'aquest gran servei.

Ja des de Roma, en acabar el Concili el desembre de 1965, escriu els metropolitans espanyols: «Hem de confessar que a vegades ens hem endormiscat en la confiança de la nostra unitat catòlica, emparada per les lleis i les tradicions seculars. Els temps canvien. Cal envigorir la vida religiosa dins l'esperit renovador del Concili». I anuncien la propera constitució de la Conferència de l'Episcopat espanyol. Aquesta es va crear el febrer de 1966. En la III Assemblea Plenària, a finals d'aquell mateix any 1966, ja es dona a conèixer la «renúncia de l'Episcopat espanyol a tots els privilegis que el Papa cregui oportuns». Abans, la Comissió Permanent —juny de 1966— publica el document *L'Església i l'ordre temporal a la llum del Concili*. Entre altres documents que produeixen tensió per la seva postura hi ha, el gener de 1968, *Sobre la llibertat religiosa*, i el 1970, *L'Església i els pobres*.

El maig de 1971, en morir Mons. Morcillo, es fa càrrec de la presidència de la Conferència Episcopal, per ser-ne vice-president, Mons. Tarancón. Després, el març de 1972, i fins al febrer de 1981, serà elegit i reelegit fins a tres mandats, que és el nombre màxim en els càrrecs de la Conferència; en total, un difícil període presidencial de deu anys. En acabar el seu darrer mandat, el cardenal Tarancón fa examen de la situació: llums i ombres del catolicisme espanyol; cal una reacció lúcida: profundització en la fe, discerniment sobre la vida comunitària, atenció a la família i a l'ensenyament, propera visita del Papa.

En la XVII Assemblea Plenària de 1973 es tractaren tres temes fonamentals: promoció de l'apostolat seclar; col·laboració entre l'Església, la societat i l'Estat; i promoció de les vocacions sacerdotals. *Creixent expectació*, titulava el seu editorial la revista *Ecclesia*. El document que va sortir d'aquesta assemblea va ser *Església i comunitat política*. En aquesta ocasió, el cardenal Tarancón va dir en el seu discurs que les actuacions de la Conferència Episcopal «van tenir cada dia més repercussió en l'opinió pública nacional... Hem d'estar preparats per actuar sempre com a pastors de l'Església, bisbes de tots els sectors del Poble de Déu, sense deixar-nos pressionar per criteris o actituds parcials, servint realment l'Església i tenint en compte els matisos i realitats contingents, mirant els problemes "sub specie

«...Hem d'estar preparats per actuar sempre com a pastors de l'Església, bisbes de tots els sectors del Poble de Déu, sense deixar-nos pressionar per criteris o actituds parcials, servint realment l'Església i tenint en compte els matisos i realitats contingents, mirant els problemes "sub specie aeternitatis"».

Plenària havia intervingut en diverses ocasions sobre els drets humans i cívics, la llibertat, la participació, etc. Però és la Permanent la que es veu obligada a actuar. Per exemple, amb les notes *Davant la situació actual del país* (1975) i *Sobre el referèndum de la nova Constitució* (1978). En el comunicat del febrer de 1979, els bisbes manifesten el desig de mantenir-se per damunt de tota opció de partit, si bé adverteixen que, com a criteri, cal estar preparats davant les ideologies materialistes; preocupava el propòsit de legalitzar l'avortament i els valors que afecten l'atur, l'emigració, etc.

L'abril de 1975 es publica la carta pastoral col·lectiva *Sobre la reconciliació en l'Església i la societat*. L'homilia del cardenal Tarancón amb aquesta mateixa idea, a l'església de San Jerónimo el Real, de Madrid, és de novembre d'aquest mateix any.

En una publicació de 1974 sobre temes socio-polítics, en parlar de la influència positiva que estava tenint l'Església en la vida espanyola, es deia amb tota lleialtat: «Ha complert i continua complint el paper de símbol de més força integradora de la nostra vida col·lectiva». Unes altres opinions, considerant evident aquesta orientació dels bisbes, la titllaven d'«oportunistes», sense tenir en compte que volia respondre en tot moment a les directrius i l'esperit del Vaticà II. L'Església d'aquell període i la de l'actual no cerca tant la seva autoafirmació com l'afirmació històrica de la salvació per a tothom. I en aquest esforç tenim en el cardenal Tarancón un testimoni d'excepció, ara feliçment reconegut com a tal per gran part de la societat espanyola.

«L'Església d'aquell període i la de l'actual no cerca tant la seva autoafirmació com l'afirmació històrica de la salvació per a tothom. I en aquest esforç tenim en el cardenal Tarancón un testimoni d'excepció, ara feliçment reconegut com a tal per gran part de la societat espanyola».

aeternitatis"».

En el període de la transició democràtica, per tenir reunions més freqüents, la Comissió Permanent és l'òrgan de la Conferència Episcopal que més actua. Amb anterioritat, sobretot a partir del comunicat de 1970, la

Respir

Miquel Estradé

¿Què és ser bo?

Més d'un cop els Fariseus i els Doctores de la Llei havien retret a Jesús que es deixés convidar per gent pecadora i que mengés amb ells. L'Evangelí ens ensenya que no només es deixava convidar, sinó que Ell mateix es convidava. Els Fariseus no ho entenen i ho criticaven, perquè no sabien què volia dir ser bo. Si ens ho preguntessin, ¿què respondríem? Podríem dir que ser bo és adonar-se de l'existència dels altres homes, de tots, sense excloure'n cap, acceptar-los, mirar de comprendre'ls, i estimar-los. Si un vol ser bo ha d'acostar-se als altres i obrir-se 'ls. I no posar barreres a l'atansament dels altres. La timidesa i l'aspror, que esquiven o frenen l'acostament i, doncs, la comunicació, són obstacles, sovint no culpables, a la bondat. Com que tots nosaltres tenim tendència a acostar-nos a aquells que no ens duen problemes i a esquivar aquells que ens en creen, constatarem que ser bo no és fàcil. I que no ens parlin de fidelitats, que coneixem prou allò que podríem anomenar *fidelitats canines!*

Acudit

La Jornada va aplegar més de 21.000 persones al Palau Sant Jordi

Un impressionant acte de reafirmació dels valors de la família

Les famílies cristianes van omplir de gom a gom el Palau Sant Jordi per celebrar, amb un acte festiu i eucarístic, la cloenda de l'Any Internacional de la Família. Més de 21.000 persones van participar a la *Statio Diocesis* -Aplec diocesà el passat diumenge 18 de desembre, en un acte que es vol repetir cada any sobre un tema diferent, amb la intenció de reafirmar i compartir la fe dels cristians de la diòcesi al voltant del seu pastor, el cardenal Ricard-Maria Carles.

Glòria Carrizosa

La Jornada va comptar amb diverses actuacions musicals, testimoniats de fe i una solemne Eucaristia presidida pel cardenal Carles, el nunci papal, Mario Tagliarferri, i els Bisbes auxiliars. L'acte es va cloure amb un missatge del Sant Pare que convidava tots els fidels «a promoure i defensar aquesta cèl·lula bàsica de la societat que és la institució familiar».

La gent va entrar a partir de les nou del matí. El sol lluïa però un aire glaçat anunciava la imminent arribada del Nadal. Feia goig veure tantes famílies juntes per compartir una jornada festiva i fraternal en un dels edificis més emblemàtics de Barcelona. Els col·legis de Jesús i Maria de Sant Gervasi, Sant Andreu, la Guineueta i Badalona, anunciaven la seva presència amb una gran

pancarta de color groc i un mocador del mateix color penjat al coll que els identificava. «S'han de fer més sovint iniciatives com aquesta. Moltes religions es reuneixen per compartir les seves creences, llavors ¿per què no ho hem de fer els catòlics?», preguntava Salvador Tejero, que anava acompanyat de

la seva esposa i dues filles.

Els voluntaris, al voltant de 1.000 joves de diversos moviments i grups religiosos de la diòcesi, informaven a tots els qui arribaven. Uniformats de blau amb un distintiu groc al braç, i alguns fins i tot amb *walkie-talkie*, van oferir en tot moment un exemple d'eficiència.

La seva obligació era atendre el públic en tot allò que calgués: acompanyar els disminuïts al seu lloc, distribuir un exemplar de *Catalunya Cristiana* a tots els assistents, repartir el llibre *La carta a les Famílies* de Joan Pau II, fer-se càrrec del servei de guarderia per a nens fins a sis anys, etc.

Música amb missatge cristià

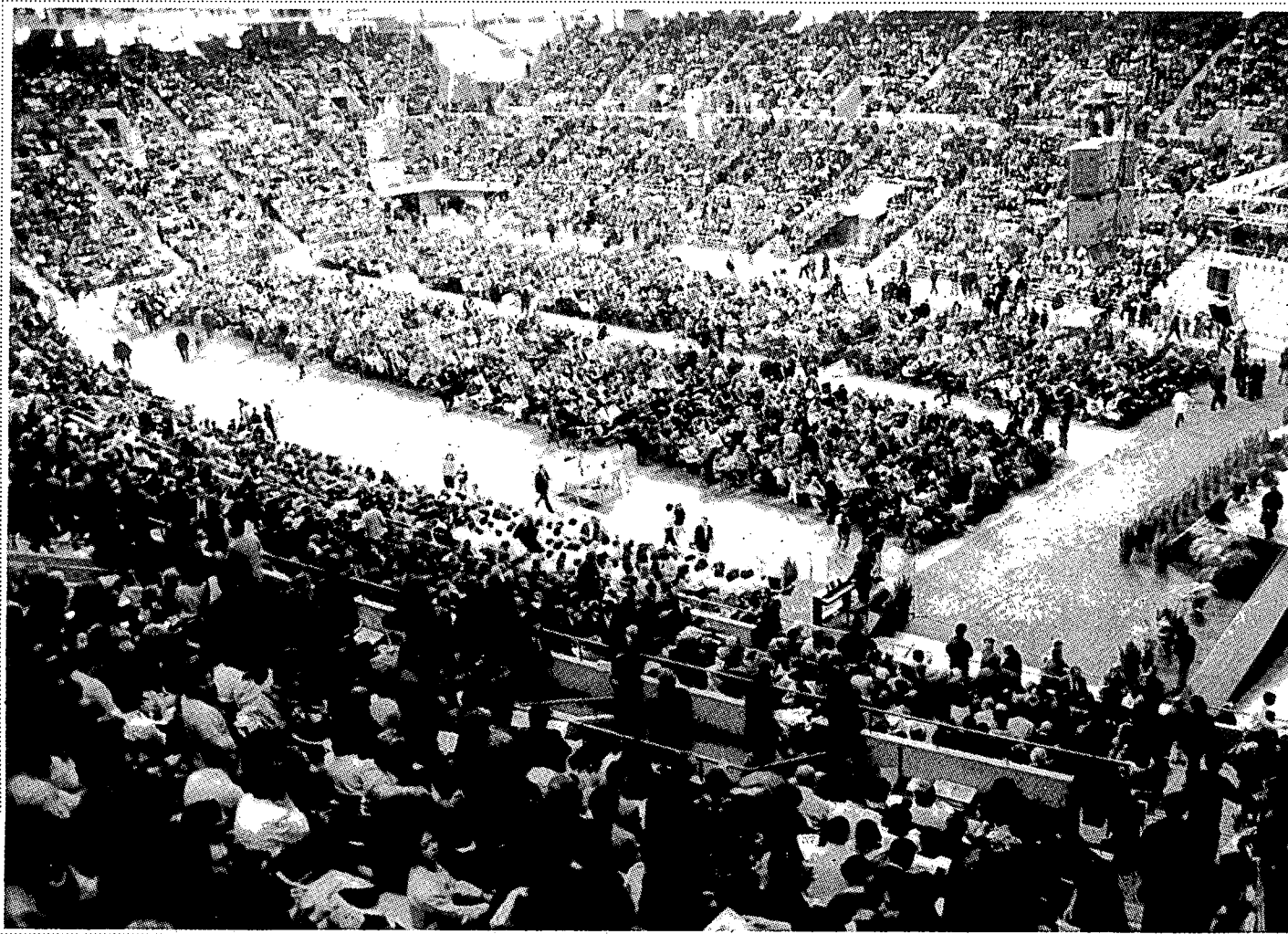
A un quart d'onze, la Jornada Cristiana de la Família, presentada per Ester Romero i Joan Armandol, va començar amb l'actuació del sacerdot i cantautor català Xavier Morlans que és consiliari del Multifestival David. Tot seguit va actuar Marta Reyes, una ex-cantant rockera que va triomfar als EUA, però que actualment viatja arreu amb les seves cançons que són una lloança a Jesucrist i a la Mare de Déu. El grup de Costa Rica Kairós, amb unes lletres molt significatives acompanyades d'un ritme musical força animat, va fer aixecar el públic per picar de mans i compartir amb joia el missatge cantat de Jesucrist.

La soprano Victòria dels Àngels va cloure la part fes-

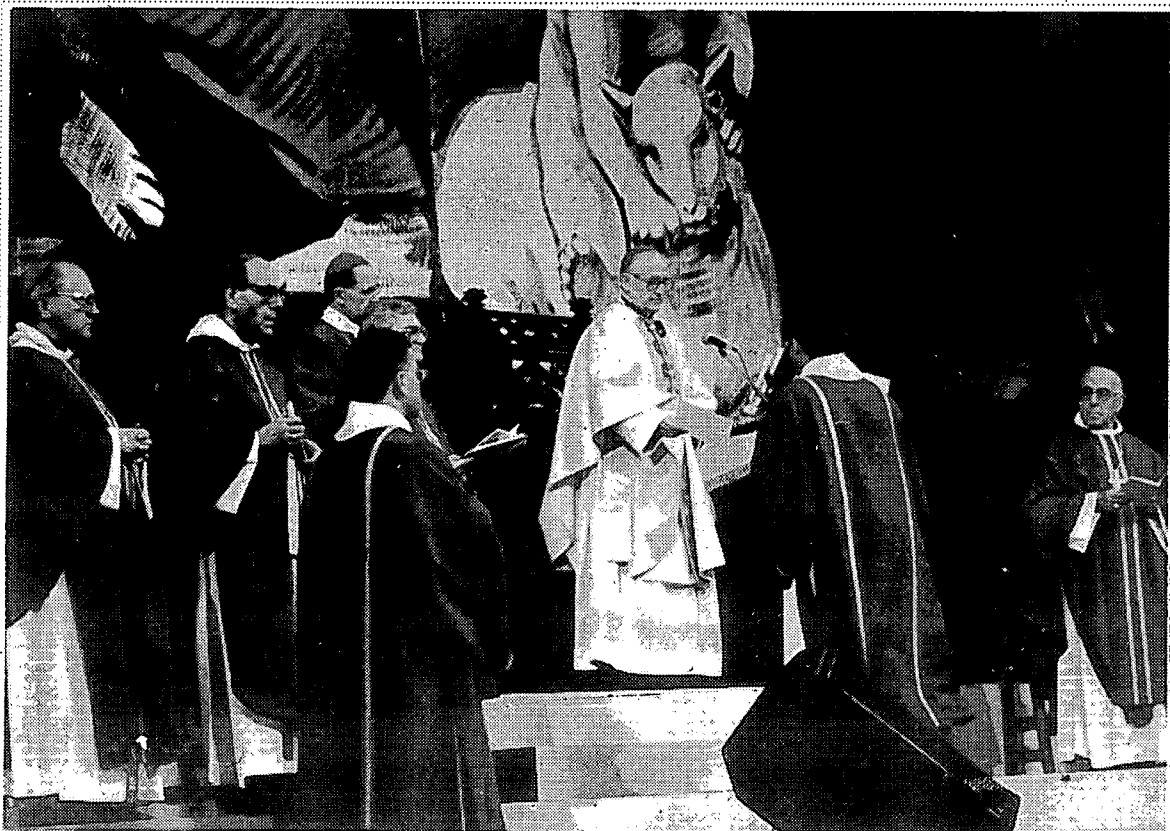
tiva de la trobada amb el cant de l'*Ave Maria* de Schubert i *El cant dels ocells* entre altres peces.

Entremig de les actuacions musicals, diversos matrimonis van oferir el seu testimoni de família cristiana: una vivència a Amèrica Llatina compartida amb parella, l'acceptació amb alegria de dos fills amb la síndrome de Down i com es viu en el nucli familiar la vocació sacerdotal d'un fill.

La primera part de l'acte va finalitzar

Més de 20.000 persones omplien de gom a gom el palau de Sant Jordi

L'arquebisbe de Barcelona, cardenal Ricard M. Carles, i bisbes auxiliars, presideixen l'acte

Es repartiren butlletes

mació

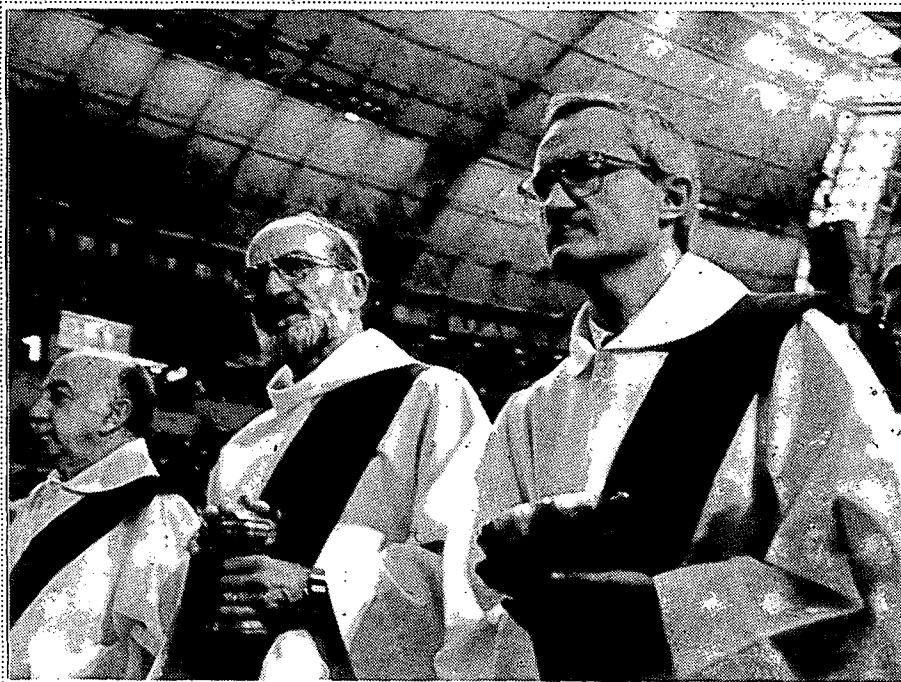
La missa solemne concelebrada pel cardenal-arquebisbe, Ricard-Maria Carles, amb el nunci del Sant Pare a l'Estat espanyol, Mario Tagliaferri, i els Bisbes auxiliars de l'Arxidiòcesi de Barcelona, es va preparar amb molta cura amb la intenció que connectés amb les diverses sensibilitats presents a l'acte i que agradés a tothom.

El nunci Mario Tagliaferri es va referir a la *Statio Diœcesis* com «una experiència joiosa de la vida comunitària, una reunió del poble de Déu per primera vegada al voltant del nou cardenal», Ricard M. Carles. El nunci papal que va proclamar una església missionera que «difongui la Bona Nova de la salvació amb la vida i la paraula, sense complexos ni escapadories», va defensar la família com a institució bàsica de la comunitat. «No tindrem una església ferma i apostòlica, ni societat que respecti els valors evangèlics, si no refem i animem, humanament i cristiana, l'estructura bàsica que és la família».

Per la seva banda, el cardenal Carles en la seva homilia es va dirigir a totes les famílies perquè «s'aturin en el tràfec desesperant, que mirin d'on vénen i cap a on van —vénen de Déu i tornen cap a Déu— i que escoltin la paraula de Déu i la veu de la seva consciència». El cardenal Carles va afirmar que «la majoria de les famílies no són pas notícia» i va avisar del perill que «les excepcions s'arribin a convertir per a alguns, a còpia d'oferir-les els mitjans de comunicació, en esquemes vàlids de comportament que destrueixen l'amor conjugal i l'amor als fills».

El nou Cardenal va recordar que «si bé tots els sacraments influeixen en un moment concret de la vida, els casats en el Senyor viviu la vostra vida sencera en un sacrament. El matrimoni és dins l'Església un estat de vida perfecte quan podeu dir tots dos al Pare: "Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat"». Però avui dia, la família està greument amenaçada pels poders públics ja que «moltes lleis actuals i moltes que es preparen ataquen l'estructura bàsica de la família i els seus valors més substancials», en referència a la llei de l'avortament i a la seva ampliació.

El Cardenal també va destacar el valor de la fidelitat conjugal que resulta indestructible «si un és capaç

Diaques permanents ajudaven a repartir la comunió als fidels

En aquestes jornades no existeixen mai les barreres arquitectòniques

La famosa soprano, Victòria dels Angels interpreta el «Cant dels ocells»

de veure en la seva parella la prova millor de la bondat de Déu» i va encoratjar tothom a «no tenir por de la impopularitat, dels somriures irònics davant les vostres actituds cristianes. Hi ha un altre somriure, el de Déu, que dóna ànim i perdura en els seus efectes».

El missatge del Sant Pare

Diferents matrimonis amb situacions diverses van preparar les pregàries dels fidels. Dos joves espo-

sos van oferir el seu amor i van demanar per tots els promesos que es preparen il·lusionadament pel matrimoni. Uns pares novells van donar gràcies pel seu primer fill i van pregar per la gran responsabilitat que representa ser pares cristians; un matrimoni sense fills va demanar per totes les parelles en aquesta situació, perquè compren- guin que no és lícit obtenir-los per qualsevol mitjà i perquè comparteixin el seu amor amb els germans; un altre amb fills joves va demanar

Carles i als seus auxiliars i familiars, amb motiu de la incorporació de l'Arquebisbe al col·legi cardenalici. Les imatges van ser rebudes amb forts aplaudiments, així com les paraules que va pronunciar el Sant Pare en català.

La primera *Statio Diœcesis*-Aplec diocesà celebrat a Barcelona havia arribat a la seva fi i quin cant millor per acomiadar-nos que el Virolai dedicat amb molt d'amor a la Mare de Déu de Montserrat per haver tingut la sort de viure una jornada tan joiosa.

perquè totes les llars siguin realment una «església domèstica»; uns pares de família nombrosa van pregar perquè el Senyor recompensi la generositat d'aquests matrimonis amb una protecció molt especial; una llar amb fills amb vocacions a la vida consagrada, perquè els pares rebin amb generositat aquesta crida de Déu, i un matrimoni vell que tenia la gran joia d'haver arribat junt a la fi del seu camí oferia un testimoni valuós per als més joves.

Finalitzada la celebració eucarística, el nunci Tagliaferri va llegir un missatge del Sant Pare adreçat especialment a tots els sacerdots i fidels aplegats per celebrar la Jornada, en què els convidava a proclamar i difondre «l'Evangeli de la família i la vida» amb el compromís des de les exigències de la fe. Tanmateix el Sant Pare va voler destacar els ensenyaments del Concili Vaticà II que exhorta les famílies cristianes a ser imatge i participar de l'aliança d'amor entre Crist i l'Església manifestant a tots «la presència viva del Salvador en el món i la naturalesa autèntica de l'Església per l'amor, la generosa fecunditat, la unitat i fidelitat dels esposos». Va recordar als matrimo-

nis cristians que estan cridats a «transmetre la fe als seus fills i ser autèntics evangelitzadors de tots aquells que els envolten». Finalment el Sant Pare va encoratjar les famílies cristianes de Barcelona a «ser sempre testimonis dels valors genuïns de la Bona Nova a la societat» i va impartir la Benedicció Apostòlica.

Abans de marxar, els fidels van poder tornar a veure les imatges de la recepció que va oferir el Pontífex al nou cardenal Ricard-Maria

El matrimoni, un estat de vida dins l'Església

No és una imatge gaire habitual veure junts més de 100 sacerdots i diaques que ajudaren a repartir l'Eucaristia entre els milers d'assistents.

subscripció del nostre setmanari

Cartes

◆ L'amic breu

Sr. director:

Dedico aquests pensaments a Pau López i Castellote.

La tarda s'ha anat entristint a mesura que el dia s'acaba. També se n'ha anat l'amic. Es deia Pau—de Paulus, Pablo—, i com l'Apòstol, apòstol. Es deia Pau, que en la seva llengua vol dir Pau, la que infonia amb el seu silenci i la seva mirada.

L'anomenaven: «Mestre de mestres».

Així és. Proclamava la veritat per tot arreu d'una manera convincent, valenta, respectuosa, amena. Era un ésser extraordinari, d'un nivell intel·lectual i una executòria fora del comú.

Sento el buit de la seva absència com la pèrdua d'una oportunitat edificant i enriquidora. Perquè, encara que la nostra sintonia era eloqüent, la nostra amistat ha estat breu, més intuïda que real, traduïda en uns mo-

ments dels darrers de la seva vida, tan curta per a mi. Però ara, feliçment eterna, amb tu, Pare.

Amb el llanguiment del dia que se'n va, se n'ha anat el meu amic breu. La tarda em contagia la seva tristesa.

CARLOS MORENO PÉREZ
Barcelona

◆ Sobre els mètodes de continència periòdica

Sr. Director:

L'experiència de 46 anys d'exercici de la ginecologia—en fa sis que he deixat la professió—i els 48 anys de matrimoni i pare de família nombrosa, fent els possibles i els impossibles per mantenir-me fidel a les ensenyances més estrictes del Magisteri de l'Església, m'obliguen a reconèixer que el que

diuen el matrimoni Pont-Montaner, en la carta publicada el 15 de setembre d'enguany, a CC, tenen tota la raó. Que consti que sóc el que se'n podria dir «antipíndola», coincidint amb el parer d'una colla d'associacions de feministes americanes.

Referent als mètodes de continència periòdica, el Professor Juan Jiménez Vargas, catedràtic de Fisiologia, fundador de la Facultat de Medicina de la Universitat de Navarra i co-fundador d'aquesta universitat, a la pàgina 39 del seu llibret *Aborto y contraceptivos* (EUNSA, 1973) diu que s'arriba a la conclusió que «la abstinència en la mitad del ciclo, como método contraceptivo és peligrosa y no recomendable» i ho rona en les pàgines següents.

A propòsit del «Billings» podria explicar coses i fer comentaris, però l'extensió d'una «Carta al Director», no m'ho permet.

D'altra banda, Pau VI a *Humanae Vitae*, 16, reconeix (BAC-Madrid 1968, pàg. 40) que amb els mètodes naturals «los cónyuges están de acuerdo en la voluntad positiva de evitar la prole por razones plausibles, bus-

cando la seguridad de que no se seguirá». Això és reconèixer que els que usen mètodes naturals separen voluntàriament les dues finalitats de l'unió conjugal, la unitiva i la procreativa, eliminant aquesta, amb la mateixa intenció dels que usen mitjans artificials. I a H.V. 13 (loc. cit. p. 35) diu que un «acto conyugal impuesto al cónyuge sin considerar su condición actual y sus legítimos deseos, no es un verdadero acto de amor y prescinde, por tanto, de una exigencia del recto orden moral de las relaciones entre los esposos». M'agradaria que em diguessin quina qualificació es pot donar als mètodes que es basen en l'abstinència, quan a la muller pot abellir-li més l'unió conjugal i, en canvi, ha de «manifestar el seu amor» els dies en què pot ser desagradable i, fins i tot, físicament molest; moltes xerrades amb pacients, al meu consultori, m'han ensenyat moltes coses.

MANUEL CUSÍ I RAMON
Doctor en Medicina i Cirurgia
Especialista en Ginecologia

Retalls

Ecclesia (10-XII-1994)

Home de fe i d'esperança

Ha mort el cardenal Tarancón. Un home esplèndid, un cristià fervorós, un sacerdot apostòlic, un bisbe intrèpit i generós.

El vaig conèixer l'any 1946, a Solsona. Ell acabava d'arribar com a bisbe jove i brillant. Jo començava els meus estudis eclesiàstics.

Em vaig tornar a trobar amb ell, al cap d'uns anys, en els difícils anys de la transició, quan era president de la Conferència Episcopal i gran canceller de la Universitat Pontifícia de Salamanca.

En aquells anys la Universitat Pontifícia vivia anys difícils. La crisi postconciliar i les inquietuds de la transició política posaven a prova la unitat i la identitat de les institucions i del treball universitari. Els qui teníem aleshores alguna responsabilitat en l'orientació de la Universitat teníem dificultats per comptar amb la confiança dels nostres superiors. Eren temps obscurs i difícils per a tothom.

El cardenal Tarancón ens va comprendre, ens va ajudar, va tenir la gran virtut de confiar en nosaltres i amb això ens va obligar i ens va ajudar a actuar amb seriositat i responsabilitat. Ens invità a col·laborar amb ell en afers complicats i difícils. Fou per a nosaltres un mestre

i gairebé un pare.

En aquells anys, vaig tenir l'oportunitat de poder col·laborar intensament amb ell i de tractar-lo amb molta confiança. D'ell vaig poder aprendre moltes coses bones:

—Era un home de pietat senzilla, ingènua, tradicional.

—Tota la seva vida era plena d'una fe espontània i natural.

—Era un home extraordinàriament lliure, sincer, gairebé descarat en algunes de les seves afirmacions.

—Vivia intensament les seves responsabilitats episcopals.

—Va dedicar el millor de la seva vida a afavorir la reconciliació dels espanyols i a tancar les ferides de la Guerra Civil

—Va voler impulsar la renova-

ció de l'Església espanyola segons les directrius del Concili Vaticà II per servir millor la vida religiosa i moral dels espanyols, per servir a la pau i al progrés de tots els espanyols.

—Va voler sempre una Església lliure, senzilla, sincerament religiosa i fidel servidora de tots els homes.

Les seves dues preocupacions fonamentals eren impulsar la recepció del Concili Vaticà II en la nostra Església i afavorir des d'ella el trànsit pacífic vers un nou ordenament polític democràtic que fos instrument de reconciliació i de pau per a tots els espanyols.

Tots els espanyols, catòlics i menys catòlics, li devem moltes coses. Va treballar apassionadament per preparar el camí per a una Església lliure de tots els poders d'aquest món, fidel als seus ensenyaments i a l'esperit de l'Evangelí, oberta a les necessitats espirituals i materials dels homes de la societat sencera.

Fou per a tots nosaltres mestre i exemple de sinceritat, de magnanimitat i amplitud de cor, de clari-vidència i decisió per superar situacions doloroses i obrir camins a la reconciliació i a la pau.

En tot el que va fer va voler ser fidel al Papa i a les necessitats de l'Església en general; per a ell el servei a l'Església s'ampliava sempre en una visió social i humana dels problemes. Vivia convençut que el seu millor servei a Espanya i als espanyols consistia a oferir-los la possibilitat de viure en una Església renovada i veritablement evangèlica, capaç d'anunciar l'Evangelí amb credibilitat en el nou marc so-

cial i davant les noves generacions.

La seva gran personalitat i la complexitat de les situacions a què va haver de fer front el feren fàcilment vulnerable a les crítiques, falses interpretacions i imputacions injurioses. Ell ho duia tot amb gran enteresa i una admirable paciència cristiana.

A Espanya i fora d'Espanya hi va haver qui no va saber entendre o valorar els grans encerts de la seva gestió. És possible que algunes coses no es fessin a la perfecció. Les circumstàncies deixaven a vegades molt poques possibilitats. No sabem el que hauria passat si les coses haguessin anat d'una altra manera.

Al final de la seva vida va haver de superar la duresa del silenci i de l'aïllament. Ho va acceptar amb elegància, amb generositat, amb sincera humilitat i confiança en Déu, amb la seva ingenuïtat de sempre, gairebé sense adornar-se del que estava passant.

La seva figura ha estat deformada tant pels qui l'atacaven de cara com pels qui han pretès justificar amb el seu nom actituds i dissidents que ell mai va acceptar.

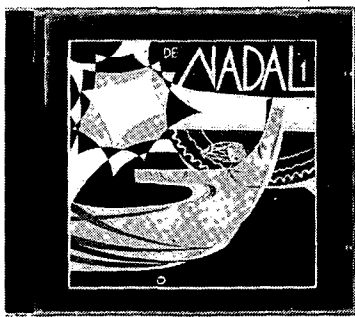
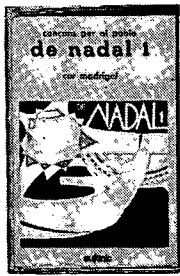
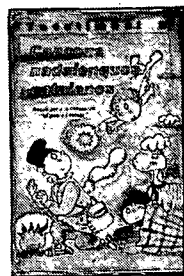
Estic segur que el temps augmentarà la importància i el reconeixement dels seus encerts i dels seus serveis, tant a l'Església com a la societat.

Ens deixa un exemple admirable de fe, de pietat, d'amor a l'Església i fidelitat al Papa, de sensibilitat humana i social, de clari-vidència històrica, de lliurament apassionat a la causa de la reconciliació i de la pau.

■ Fernando Sebastián
arquebisbe de Pamplona

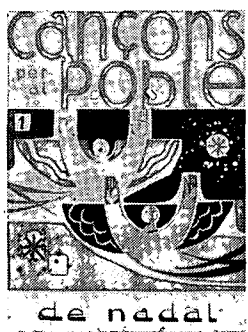
CANÇONS DE NADAL

Tres cassettes o CD i un cançoner

NOVETAT

NOVETAT

Nadal torna
altra vegada...Cançoner
amb 100
cançons

Concili provincial i any 2000

Pere Tena

bisbe auxiliar de Barcelona

Amb el Nadal d'enguany no sols acabem un any —el 1994— sinó que podem dir que en comencem dos —si no cinc...—: és el missatge que ens adreça el papa Joan Pau II amb la seva carta apostòlica —publicada aquí mateix en les darreres setmanes— sobre el tercer mil·lenni cristià, del qual estem en el llindar.

Seria banalitzar el tema tractar-lo com si tot fos una qüestió de calendaris. El papa Joan Pau II porta molt endins la commemoració de l'any 2000, perquè hi veu —com així és— una avinentesa important per subratllar el caràcter decididament cristològic en què es mou la història dels homes, i per fer veure de quina manera —potser inconscientment o implícitament— estem comptant els anys a partir d'un esdeveniment que pertany a la fe cristiana.

La preparació

El capítol IV de l'esmentada Carta Apostòlica està íntegrament dedicat a la preparació de la inauguració del tercer mil·lenni, tal com la projecta el Papa. Hom hi troba un pla estructurat, que no fa pensar gens en una improvisació; ben al contrari: hi ha moltes estones de reflexió i de pregà-

ria que li donen suport i l'il·luminen. Un dels moments privilegiats d'aquesta reflexió —com fa constar el mateix Joan Pau II— fou l'encontre que va tenir amb els Cardenals, a la meitat de juny d'enguany.

La preparació té dues fases: una «de sensibilització dels fidels sobre temes més generals», que durarà dos anys (del Nadal de 1994 al de 1996), i una altra «orientada tota ella a celebrar el misteri de Crist Salvador», que durarà un trienni. Així arribarem al llindar mateix de l'any 2000.

Els «dos anys» a què ens referim en començar són, doncs, la primera fase de la preparació. El Papa anuncia la creació d'una Comissió *ad hoc* (que ja està constituïda), que podrà oferir reflexions i propostes d'acció. Tanmateix, és en les diverses esglésies locals on cal concretar i viure les grans orientacions de la preparació.

Preparació i Concili

Una primera reacció davant d'aquestes iniciatives pot ésser la de sentir-se condicionat per una planificació global, i creure's amb poc dret de prendre objectius concrets que semblin diferents dels proposats. Però quan hom llegeix atentament la proposta del Papa per aquests dos anys s'adona de seguida que l'orientació de la mateixa no treu en absolut cap iniciativa local, ni contradiu —ans al contrari— cap impuls

renovador de la vida cristiana.

Això és important per a les nostres Esglésies de la Tarraconense, compromeses immediatament amb el Concili Provincial. Seria, en efecte, un error creure que es tracta de fer dues sèries d'accions: una, el Concili mateix; l'altra, la primera fase de la preparació de l'any 2000. No és així, simplement perquè la finalitat del Concili és ineludiblement la mateixa sensibilització sobre els grans temes de renovació de la vida cristiana.

M'atreviria, però, a indicar que les orientacions del Papa donen al nostre Concili un toc que, sense haver-lo oblidat en tota la preparació feta fins ara, podríem no tenir prou present en el moment mateix del treball.

Em refereixo al que afirma Joan Pau II: «El goig d'un Jubileu és sempre de manera particular el goig de la remissió de les culpes, l'alegria de la conversió. Per això sembla oportú posar novament en primer pla el tema del Sínode dels Bisbes de 1984, o sigui, la penitència i la reconciliació. Aquest Sínode reprèn la qüestió sempre actual de la conversió ("metanoia"), que és la condició preliminar per a la reconciliació amb Déu tant de les persones com de les comunitats».

El Concili ens convida a mirar endavant, a treballar decididament en l'anunci de l'Evangeli a la nostra societat, a complir

la missió de l'Església, que és la proclamació de la Paraula i la celebració dels sacraments, i alhora exercir la misericòrdia envers els pobres i marginats. Això cal fer-ho amb un esperit lliure de triomfalisme, «assumint amb una consciència més viva el pecat dels membres de les nostres Esglésies, recordant totes les circumstàncies en les quals, al llarg de la història, s'han allunyat de l'esperit de Crist i del seu Evangeli, oferint al món, en lloc del testimoni d'una vida inspirada en els valors de la fe, l'espectacle de maneres de pensar i d'actuar que eren veritables formes d'antitestimoni i d'escàndol» (n. 33).

Aquesta orientació no és vàlida només per la història remota. «Reconèixer els pecats d'ahir és un acte de lleialtat i de valentia que ens ajuda a reforçar la nostra fe, fent-nos capaços i disposats a fer front a les temptacions i dificultats d'avui».

Les nostres Esglésies no han estat pas exemptes d'aquestes formes d'antitestimoni i escàndol, com no ho estan ara de temptacions i dificultats. ¿Qui s'atrevirà a dir que mai no hem escandalitzat forts i febles amb la nostra —pastors i fidels— actuació? ¿Tal vegada no hem de reconèixer incoherències en la nostra vida cristiana i ministerial?

Benvinguda, doncs, la crida a la conversió, que pugui acompanyar fortament el nostre Concili.

Lectures Bíbliques

Solemnitat de la Mare de Déu (octava de Nadal)

Lectura primera

Interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré

Lectura del llibre dels Nombres

6: En aquells dies, 22el Senyor digué a Moisés: 23«Digues a Aharon i als seus fills: Beneïu el poble d'Israel amb aquestes paraules: 24"Que el Senyor et beneeixi i et guardi, 25que et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu. 26Que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau." 27Així interposaran el meu nom a favor del poble d'Israel, i jo el beneiré.»

Paraula de Déu.

Salm responsorial 66 (R. v. 2a)

2Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada.

3La terra coneixerà els vostres designis, i tots els pobles veuran la salvació.

R. Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi.

5Que s'alegrin els pobles i cridin de goig.

Vós regiu el món amb justícia, regiu les nacions amb rectitud, i guieu els pobles de la terra. R.

6Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.

8Que Déu ens beneeixi, i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura segona

Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

4: Germans, 4quan el temps va arribar a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei, 5per rescatar els qui vivien sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills. 6I la prova que som fills de Déu és que l'Esperit del seu Fill que ell ha enviat crida en els nostres cors: «Abbà, Pare!» 7Per tant, ja no ets esclau, sinó fill; i si ets fill, també ets hereu, per gràcia de Déu.

Paraula de Déu.

Al·leluia (He 1:1-2)

Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes;

però ara ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill.

Evangeli

Trobaren Maria i Josep amb el nen. Passats vuit dies, li posaren el nom de Jesús

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

2: En aquell temps, 16els pastors anaren a Bet-Lèhem i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. 17Havent-ho vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant, 18i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors. 19Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava.

20Després els pastors se'n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit; tot van trobar-ho com els ho havien anunciat.

21Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidar-lo, li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare.

Paraula del Senyor.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(cicle dominical: C; ferial: I)

TEMPS DE NADAL

(salteri: setmana 2)

GENER:

1. Diumenge. Capvuitada de Nadal. Solemnitat de santa Maria, Mare de Déu: *blanc*. Lectures: Nm 6:22-27 (Salm 66) / Ga 4:4-7 / Lc 2:16-21. Tot propi.

DIADA MUNDIAL DE LA PAU.

CELEBRACIONS PARTICULARS (amb la litúrgia del dia): Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña.

CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Concordi, prevere i màrtir; santa Eufrosina, verge; sant Almaqui, màrtir.

Festes majors: la Serra d'Almós i Siurana d'Empordà.

2. Dilluns. Memòria de sant Basili el Gran i sant Gregori Nazianzè, bisbes i doctors de l'Església: *blanc*. Lectures del dia: 1Jo 2:22-28 (Salm 97) / Jo 1:19-34.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Mare de Déu, Auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i màrtir; sant Adelard, abat; santa Emma, verge.

3. Dimarts abans de l'Epifania: *blanc*. Lectures: 1Jo 2:29 - 3:6 (Salm 97) / Jo 1:29-34.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Anter, papa (grec) i màrtir; santa Genoveva, verge (patrona de París); sant Fulgenci, bisbe (agustinà); sant Daniel, màrtir; sant Atanasi (o Tannari), màrtir; sant Josep-Maria Thomasi, prevere (teatí), cardenal; beat Alan de Solminiac, bisbe; beat Ciríac-Elies de Chavara, prevere (carmelita).

Festes majors: el Pont d'Armentera.

4. Dimecres abans de l'Epifania: *blanc*. Lectures: 1Jo 3:7-10 (Salm 97) / Jo 1:35-42.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny; santa Isabel-Anna Seton, religiosa (paüla); beata Àngela de Foligno, religiosa (terciària franciscana).

5. Dijous abans de l'Epifania: *blanc*. Lectures: 1Jo 3:11-21 (Salm 99) / Jo 1:43-51. Vespres de demà.

ALTRES CELEBRACIONS: Sant Telesfor, papa i màrtir; sant Simeó Estilita, monjo; santa Emiliania, verge; sant Joan-Nepomucè Neumann, bisbe (redemptorista); beat Dídac-Josep de Cadis, prevere (caputxí); sant Carles de Sant Andreu, religiós (passionista).

6. Divendres. Solemnitat de l'Epifania del Senyor: *blanc*. Lectures: Is 60:1-6 (Salm 71) / Ef 3:2-3a.5-6 / Mt 2:1-12. Tot propi.

CELEBRACIONS PARTICULARS (amb la litúrgia del dia): Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora).

CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, verge i màrtir.

Dia de devoció especial al sagrat Cor de Jesús.

7. Dissabte després de l'Epifania: *blanc*. Lectures: 1Jo 3:22 - 4:6 (Salm 2) / Mt 4:12-17.23-25. Vespres de demà.

MEMÒRIA LLIURE (bisbats de Catalunya: obligatòria): Sant Ramon de Penyafort, prevere (dominicà, del Penedès, patró dels juristes) (*blanc*).

ALTRES CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, màrtir; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat.

Festes majors: Figuerola del Camp, Fortià, Lliçà d'Amunt, Masllorenç, Ordis, Portbou, Rabós i Verges.

La conversió d'un filòsof

Sant Justí

Diàleg amb Trifó

La intel·ligència de les coses incorporades em captivava totalment; la contemplació de les idees platòniques donava ales al meu pensament; en poc temps se m'antullava haver-me convertit en un savi i, en la meua suficiència, esperava veure Déu d'un moment a l'altre, ja que aquest era l'objectiu de la filosofia de Plató.

En aquest estat d'esperit, un dia vaig determinar sadollar-me de soledat allunyat de la companyia dels homes, i vaig marxar vers un lloc situat no lluny del mar. M'apropava a aquest lloc on esperava trobar-me sol, quan es posà a seguir-me a poca distància un ancià d'aspecte venerable, dolç i greu. Vaig girar-me vers ell i el vaig mirar fixament. —Em coneixes? va dir-me. —No, li responguí... —Estic preocupat pels membres de la meua família. M'han deixat sol per anar-se'n

a l'estranger, i vinc a veure si els veig retornar per alguna banda. I a tu, ¿què et porta per aquí? —Em plauen aquests passeigs, vaig dir-li, perquè sens cap destorb em puc lliurar al diàleg amb mi mateix, i aquests llocs són molt favorables per a la meditació filosòfica. —¿El que t'interessa és, doncs, digué, el raonament i no l'acció i la veritat? ¿I penses més en especular que en actuar? —¿Per ventura, li vaig respondre, es pot realitzar un bé més gran que demostrar que la raó ho governa tot? Seguint-la i lliurant-se a ella s'observa el gènere de vida dels altres, els seus errors, i es veu que no fan res assenyat ni agradable a Déu...

—Aleshores ¿és que la filosofia produeix felicitat? preguntà. —Certament, li vaig respondre, i només ella...

—¿Com, va dir, poden els filòsofs fer-se una idea exacta de Déu o parlar d'Ell amb certa veritat, essent així que no el coneixen ni mai no l'han vist ni oït? —Però, pare, vaig dir-li, la divinitat no és visible als nostres ulls com ho són els altres

«Que el Senyor et beneeixi»

(Nm 6:22-27)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

«Beneiu el poble d'Israel»

«El Senyor digué a Moisès: Digues a Aharon i als seus fills: Beneiu el poble d'Israel amb aquestes paraules» (v. 22). Segons aquest text és Jahveh qui encomana als sacerdots el servei de la benedicció del poble. El mot beneir arrenca del llatí «bene dicere», dir bé. Dir, en aquest cas, no és únicament pronunciar paraules, sinó manifestar el bé que es vol a algú, lloar-lo, adreçar-li una paraula amable, amb desig de felicitat. La benedicció pot fer-la una persona dirigint-la a una altra: el pare al fill, el senyor al servent, els germans o els amics al germà o a l'amic, i moltes vegades pren un to de salutació o de comiat. Si és Déu el qui beneeix, la benedicció té un to especial, de salvació. La història de la salvació no és altra cosa que la benedicció de Déu a la humanitat, manifestada al llarg de la història del seu poble. Déu parla bé al cor de l'home, manifestant-li el seu desig de felicitat, de realització plena, de salvació. I la paraula de Déu és sempre eficaç, transformadora, realitzadora en definitiva. Paraula creadora i salvadora. «Diu el Senyor: Jo tinc pensaments de pau i no d'afflicció» (Jr 29:11). Quan surt de Déu, la benedicció es diu descendent. De vegades, però, és l'home qui, tot i no poder aportar res al Senyor, beneeix Déu. Diu a Déu el seu agraïment, li manifesta el seu amor i el lloa per les seves meravelles. És l'anomenada benedicció ascendent. Jesucrist és qui realitza i manifesta en plenitud la benedicció de Déu a tota la humanitat, i és per Ell, amb Ell i en Ell que puja a Déu la nostra lloança, la nostra benedicció (cf. Ef 1:3).

La perícopa

En la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, en l'octava de Nadal, proclamem en la primera lectura la fórmula de benedicció que el Senyor dona als sacerdots de l'A.T. perquè beneixin el poble. És una perícopa que apareix inesperadament al final del c. 6 del llibre dels Nombres, després de la llei de les persones consagrades pel vot de nazireat. L'autor sagrat fa procedir de Jahveh mateix tant l'ordre que els sacerdots beneixin el poble com la fórmula de la benedicció. Així la benedicció sacerdotal al poble pren unes característiques especials: el sacerdot beneeix en nom de Déu, presentat com a garant de l'eficàcia de la benedicció. La fórmula és molt antiga —recentment se n'ha descobert una còpia en unes teulettes de plata trobades a

vall d'Hinnom, al que fou la Gehenna de Jerusalem, i que els arqueòlegs daten del segle VII a.C. —i també de composició bellíssima. És de forma rimada, integrada per tres frases en disposició creixent. En l'hebreu original cada frase té tres, cinc i set paraules respectivament. Cadascuna integrada per un primer verb, seguit del nom diví, i d'un segon verb que complementa el sentit del primer. «Que el Senyor et beneeixi» —t'augmenti la vida— «i et guardi» —la protegeixi contra tot perill (v. 24). «Que et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu» (v. 25). Una mirada amorosa, plena de benvolença, és com un esclat de llum que, il·luminant-nos, comunica bondat i confiança, al revés d'una mirada tèrbola, fosca, que ens sumeix en les tenebres de la por. Que quan Déu ens miri ho faci amb la claror de la pietat. «Que el Senyor giri cap a tu la mirada» —que es fixi en tu, convidant-te a acostar-te a Ell i s'interessi per tu— «i et doni la pau», que és la plenitud de tots els béns, del cos i de l'esperit, i la felicitat (v. 26). La benedicció parteix sempre d'una iniciativa del Senyor, una decisió graciosa, totalment gratuïta, amorosa. «Així interposaran el meu nom» —el nom és tota la realitat i la força de Déu— «a favor del d'Israel, i jo el beneiré» (v. 27). El tractament de tu tant convé a l'individu com a la comunitat, que forma una unitat de comunió, participant de l'Aliança que Jahveh estableix amb el seu poble.

Beneïts amb la paraula

Fa vuit dies, celebràvem el naixement de Jesús, el Verb encarnat. «Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona» (Ga 4:4). Avui en l'Evangeli, sant Lluç ens contarà com a aquest nadó se li imposa el «nom de Jesús; era el nom que havia indicat l'àngel abans que el concebés la seva mare» (2:21). L'home Jesús no sols porta un nom baixat del cel, sinó que Ell és personalment El-Nom, Déu que salva. Tota la humanitat és beneïda —Déu li dona la seva benvolença i la seva pau— plenitud de felicitat— per Jesús, amb Ell i en Ell. Jesús és El-Nom que avui l'Església, participant del sacerdoti del Crist, interposa a favor del poble, i tot el món, la humanitat entera, és beneït (cf. v.27). El-Nom, fet nadó, és davant nostre en el pessebre, i al seu costat, Maria, la mare, com una homilia vivent, ens convida a completar el misteri de Jesucrist, no en la imatge del bressol, sinó en la realitat de l'altar, amb aquella intensitat amorosa amb què ho va fer ella, deixant-se penetrar del tot per aquesta llum: «Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava» (Lc 2,19). Comencem l'Any Nou sota la mirada lluminosa del Senyor, amb la força de la seva benedicció en els nostres cors. I que en el món hi hagi pau.

éssers vius; només és accessible a la intel·ligència, segons diu Plató; i jo estic d'acord amb ell... ¿A quin mestre s'ha d'acudir, i on es pot trobar ajuda, si els mateixos filòsofs no posseeixen la veritat? —Existiren fa molt de temps, digué l'ancià, homes anteriors a tots aquests pretesos filòsofs, homes felicitos, justos i amics de Déu. Ells parlaven inspirats per l'Esperit de Déu i predeïen un futur actualment realitzat: els anomenats profetes. Únicament ells veïeren la veritat i l'anunciaren als homes. Ells glorificaren Déu Pare, creador de l'univers i anunciaren el qui Ell envià, el seu Fill Crist... Tu demana per tal que se t'obrin les portes de la llum, perquè ningú no pot veure-hi ni comprendre si Déu o el seu Fill no li donen intel·ligència.

Després de dir-me aquestes coses i moltes altres més que ara no interessaven, se n'anà i em recomanà que pensés en tot això. No l'he tornat a veure. Però de cop i volta un foc il·luminà la meua ànima; vaig començar a estimar els profetes, aquests homes amics de Crist. Reflexionant sobre les paraules de l'ancià, vaig reconèixer que aquesta era l'única filosofia segura i profitosa.